VIII. évfolyam, 41. szám

1952. október 9.

Ludas Matyi

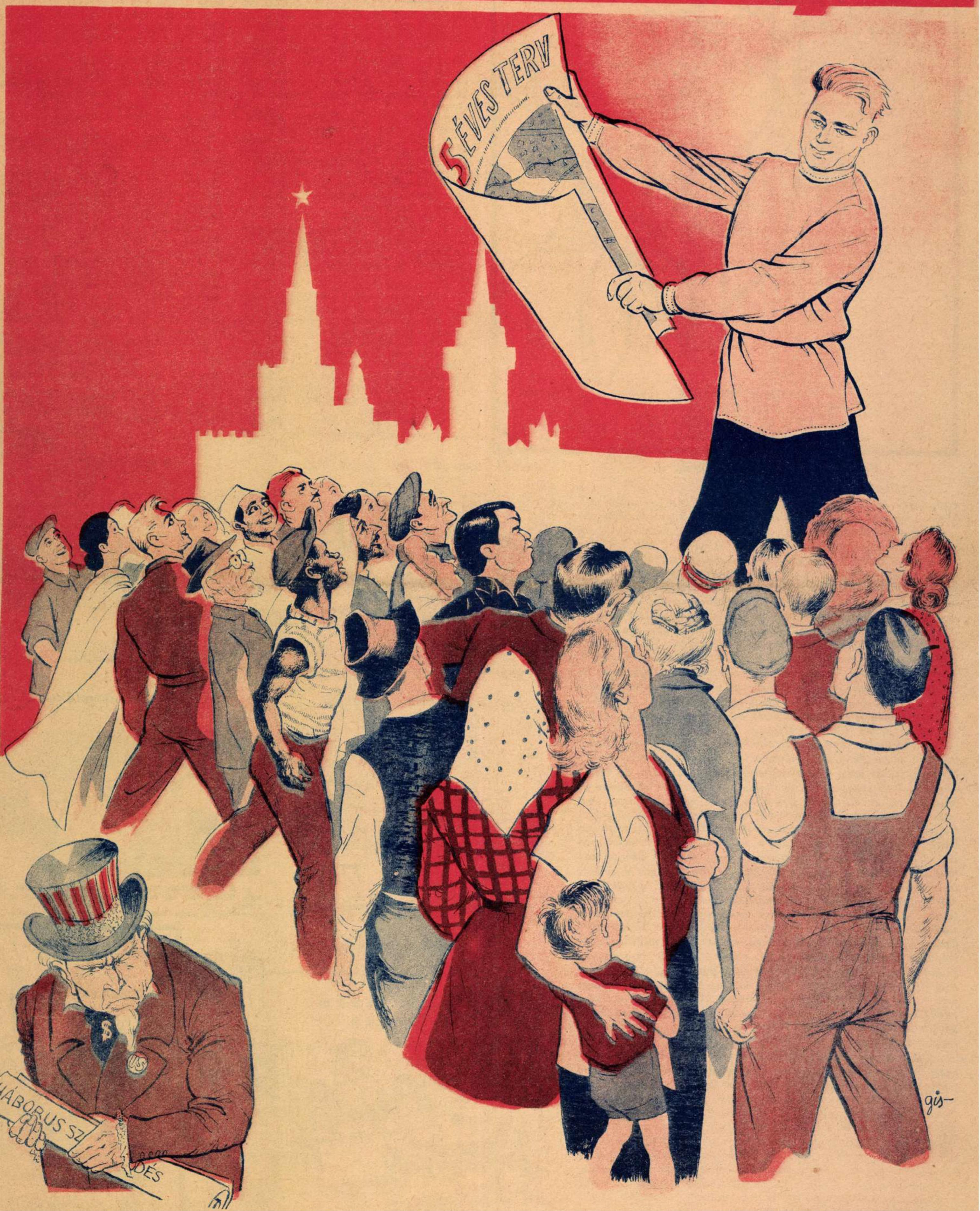
5 ÉVES TERV
HÁBORUS SZ
DÉS
US
$
gis-

A világ népei a Szovjetunió felé tekintenek!

70 fillér

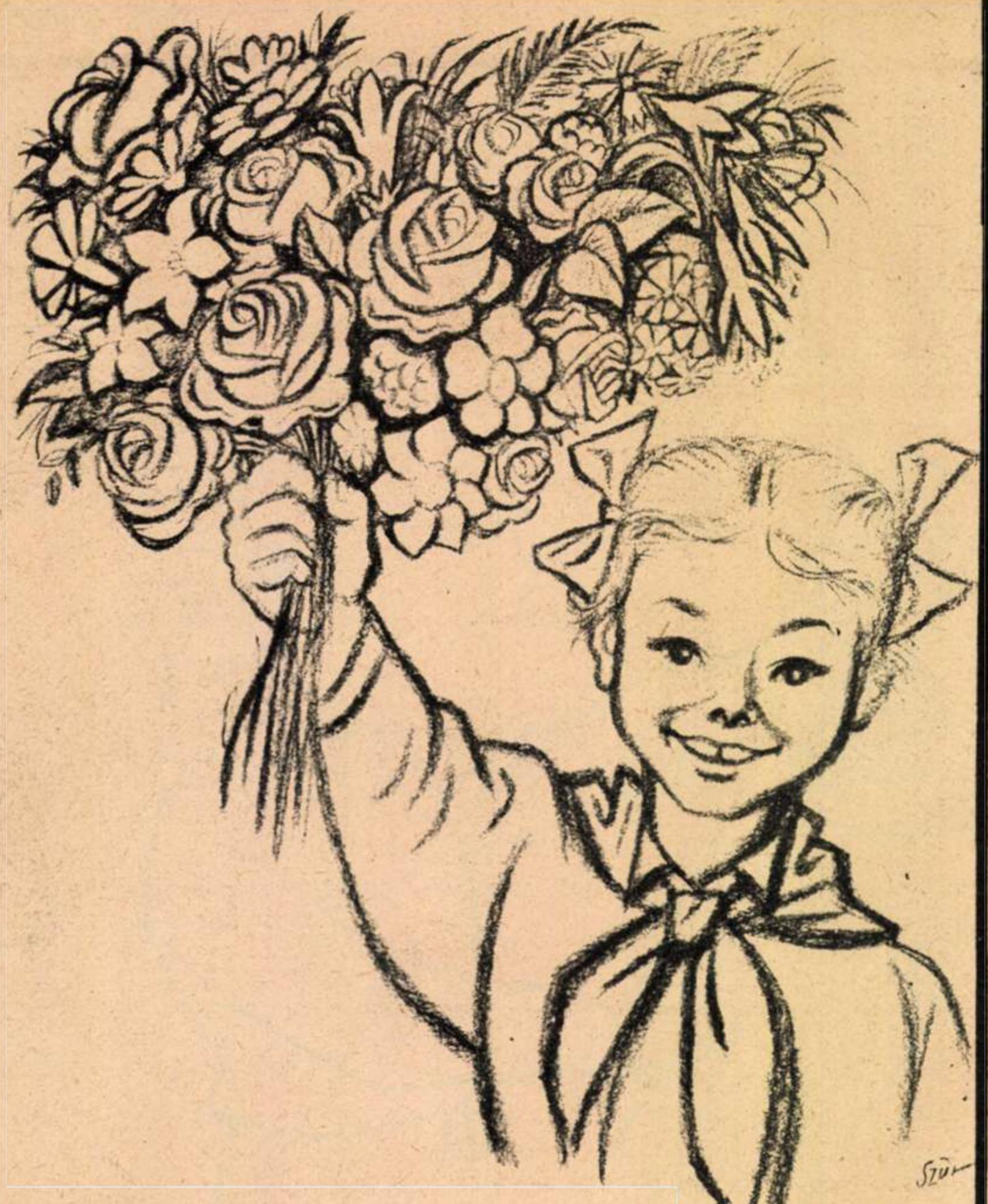

Szeretettel üdvözöllek,
Ki e lapot kézben tartod
Te is jól jegyeztél kölcsönt:
Megnyerjük a békeharcot!

Átkozottúl rossz a memóriája!

Molnár, az oktatási felelős éppen szobája ajtaját zárta be, amikor a folyosó bukkanójában felöltőben, kalapban feltűnt Szikszai.

— Na, kartárs, megyünk a szemináriumra? — kérdezte Molnár és belekarolt Szikszaiba. — Menjünk együtt...

Szikszai olyan arcot vágott, mint egy temetésrendező, amikor kiderül, hogy a rokonok nem tudják kifizetni Málj néni díszes elhantolását. A hangja is olyan síri volt, mintha Balmazujvárosból beszélne interurbán.

— Nem tudok én menni, elvtárs — nyögte elhalóan, s fejét szégyenkezve lehajtotta, mint aki éppen most készül bevallani: indul vissza a temetőbe, tulajdonképpen már rég nem is él, a látszat csal.

— Nem való az már nekem, kérem. Tavaly is állandóan tanultam, tanultam — és semmi sem maradt a fejemben. Átkozottul rossz az emlékezőtehetségem. Hiába tanulok, nem megy, mindent elfelejtek.

— Talán nem jó a módszere, kartárs... Majd én megtanítom az enyémre...

— Hiába, minden hiába — vágott közbe gyorsan Szikszai. — Nem a módszeren múlik. Megpróbáltam én mindent. Aláhúztam, kijegyzeteltem, oldalt jelöltem, kivonatoltam — mégis, a szemináriumon semmire sem emlékeztem. Átkozottul rossz a memóriám.

— Fennhangon pró...

— Próbáltam. Hangosan elolvastam ötször, tízszer, harmincszor — nem ment. A papagájom már visszafelé is tudta a szöveget, de én bennem semmi sem maradt.

— Azt pró...

— Azt is próbáltam. Sőt! Odáig elmentem a próbálásban, hogy este a párnám alá tettem a füzeteket... Hiába! Reggel, mintha misem történt volna, semmivel sem tudtam többet. Higgye el, nem tehetek róla. Átkozottul rossz az emlékezőtehetségem. Ne haragudjék, nem mehetek szemináriumra, ne is erőltessen... Egyébként elnézését kérem, sietek, húsz perc múlva kezdődik a sportadás a rádióban, addig haza akarok érni...

— Magát érdekli a sport? — kérdezte az oktatás kétségbeesett felelőse, aki az eddigi szóáradat alatt fuldokolva kapkodta a levegőt.

— Hogy érdekel-e? Látott volna engem az olimpia alatt! Nem volt olyan rádióközvetítés, amelyet meg ne hallgattam volna. A feleségem, meg a gyerekek két hétig mezitláb jártak, hogy zajt ne üssenek. Kártárs! Amikor a négyszerszázas női váltó négy perc huszonnégyegésznégytized másodperccel győzött, örömömben földhöz vágtam a kristályvázánkat, pedig 1946. júliusában félhavi fizetésemet, hárommillió nyolcszázhatvanötezer négyszázharminckét adópengőt adtam érte.

— Én úgy emlékszem, hogy a négyszerszázas váltó ideje négy perc huszonnégy hat volt — vetette közbe az oktatási felelős.

— Ne tréfáljon! 1951-ben a magyar csúcs négy perc harmincnégyegész kéttized másodperc volt, az 1948-as olimpiai csúcs négy perc huszonkilencegész kéttized és a világcsúcsot 1938 óta négy perc huszonhétegész hattizeddel tartották a dánok.

— Hát maga ilyen pontosan tudja ezeket az adatokat? — csodálkozott el méginkább Molnár.

— Kérdezzen csak! Mire kiváncsi? Megmondjam, hogy ki nyerte a százméteres férfi síkfutást? Remigino tíznéggyel. Olimpiai csúcs 10.2, Owens. Női diszkosz: Romaskova 51.47 méter...

— Bámulatos, csodálatos — ismerte el Molnár. — Rengeteg időt fordíthatott erre, amíg megtanulta...

— Én? Ne hülyéskedjen, egyszer elolvasom és az életben soha el nem felejtem. Átkozottul jó emlékezőtehetségem van.

— Az előbb mintha azt mondta volna, hogy nem jár szemináriumra, mert hiába tanul, semmi sem marad a fejében. Rossz a memóriája.

Szikszai egészen magábaroskadt, olyan volt, mint egy marék töpörtyű, amikor összenyomják. Azután eszébe jutott valami és a szórakozottak fátyolos hangján ennyit mondott:

— Látja, milyen átkozottul rossz a memóriám. Már azt is elfelejtettem, hogy az imént mit mondtam.

Horváth Győző

Felelős történet a felelősökről

Könyvankétra voltam hivatalos — előadói minőségben, az V. kerület egyik fontos intézményében. Miután némi helyzetismerettel már rendelkeztem, egyenest a kultúrterem-felé tartottam, de egy kedvesarcú elvtársnő a terem ajtajában zordan utamba állt: „Még nincs itt a teremfelelős, tessék egy kicsit várni, majd ha ő jön, akkor el lehet foglalni a székeket..." Miután felvilágositottam, hogy nem hallgató, hanem az előadó volnék, felderült, aztán azonnal elborult a tekintete: „Hát akkor, hogy tudtál feljönni? A kapuban vár az ankétfelelős, hogy fogadjon téged és felvezessen ide, nem találkoztál vele?" Közöltem: nem találkoztunk, nem fogadtak, nem vezettek, mégis itt vagyok s ha már így történt a dolog, helytelen volna az egész jelenetet elismételni, vagyis újra lemenni és újra feljönni. Az elvtársnő — akiről az est folyamán megtudtam, hogy a tisztasági felelős és azt vizsgálta, nem dobálják-e az ankét résztvevői a csikkeket a földre, — azon nyomban elszaladt, hogy megkeresse az ankétfelelőst, értesitse, hogy itt vagyok, tehát felveheti velem a kapcsolatot. Igy legalább a kultúrterem ajtaja őrizetlen maradt, a teremfelelős viszont továbbra sem jött, a hallgatók annál nagyobb számban és mit sem sejtve kezdték megtölteni a termet...

Az ankétfelelőst nem lehetett megtalálni a kapuban, mert elment valahová, hogy nekem telefonáljon, mi lett velem, miért nem jövök, a tisztasági felelős pedig elment megkeresni a teremfelelőst. Én ezalatt véletlenül összetalálkoztam az intézmény könyvtárosával, aki ugyancsak véletlenül jött el, mert senki sem mondta neki, hogy könyvankét lesz, viszont azt hitte, természettudományos előadást hall majd a csillagokról. Ha már ott volt, örömmel ragadtam meg az alkalmat; megkérdeztem, milyen könyveket szeretnek olvasni a dolgozók, igyekszem majd aszerint alakitani előadásomat. Ismerösöm, a könyvtárfelelős, elhárító mozdulatot tett: „Én erre most nem készültem, különben is erre a kérdésre az olvasómozgalom felelőse illetékes válaszolni. Majd megkeresem". Már szaladt is. Az olvasómozgalom-felelőst nem találta, de jött a helyettese. Sajnálja, az illető elvtárs ankét-rendezési tapasztalatcsere-értekezleten van a szomszéd intézményben. Bátorkodtam ismét megkérdezni, milyen könyvek érdeklik a dolgozókat, az olvasómozgalom-felelős helyettese készségesen bólogatott, — s legott elindult megkeresni a kultúrfelelőst, aki majd a legbővebben tájékoztat engem. A kultúrfelelős nem ért rá, hogy foglalkozzék velem, mert az ankét ünnepi műsorának utolsó simitásával foglalatoskodott. Viszont lihegve állt elő a műsorfelelős s megkérdezte, melyik verset fogom szavalni, bizonyára én vagyok a szavalóművésznő, akit mostanáig hiába várt a kapuban, hogy fogadja és felvezesse.

Időközben hét óra lett, legfőbb idő arra, hogy a félhétre hirdetett ankétot elkezdjük. A függöny- és világítófelelős viszont nem akarta addig a reflektort bekapcsolni, s a függönyt széthúzni, amíg erre a műsorfelelőstől utasítást nem kap, aki viszont az ankétfelelőst, aki viszont a kultúrfelelőst, mindannyian a szavaló-felelőst — pardon: a szavalóművésznőt várták. Ez utóbbi szerencsésen kikerülve a felelősöket s váratlan fordulattal a függöny elé lépve minden különösebb felelős-utasítás nélkül szavalni kezdett. Igy azután meg is kezdődött az ünnepi könyv-est. S végezetül megjegyzem még azt is: bár a teremfelelős az est végére sem érkezett meg, a közönség zsufolásig megtöltötte a termet s talán éppen, mert az ankét-felelős, sem került elő — huszonöt jobbnál-jobb felszólalás egészitette ki az előadást.

Teljes felelősséggel:
Pongrácz Zsuzsa

Hőmérőt csak „holnap" lehet kapni

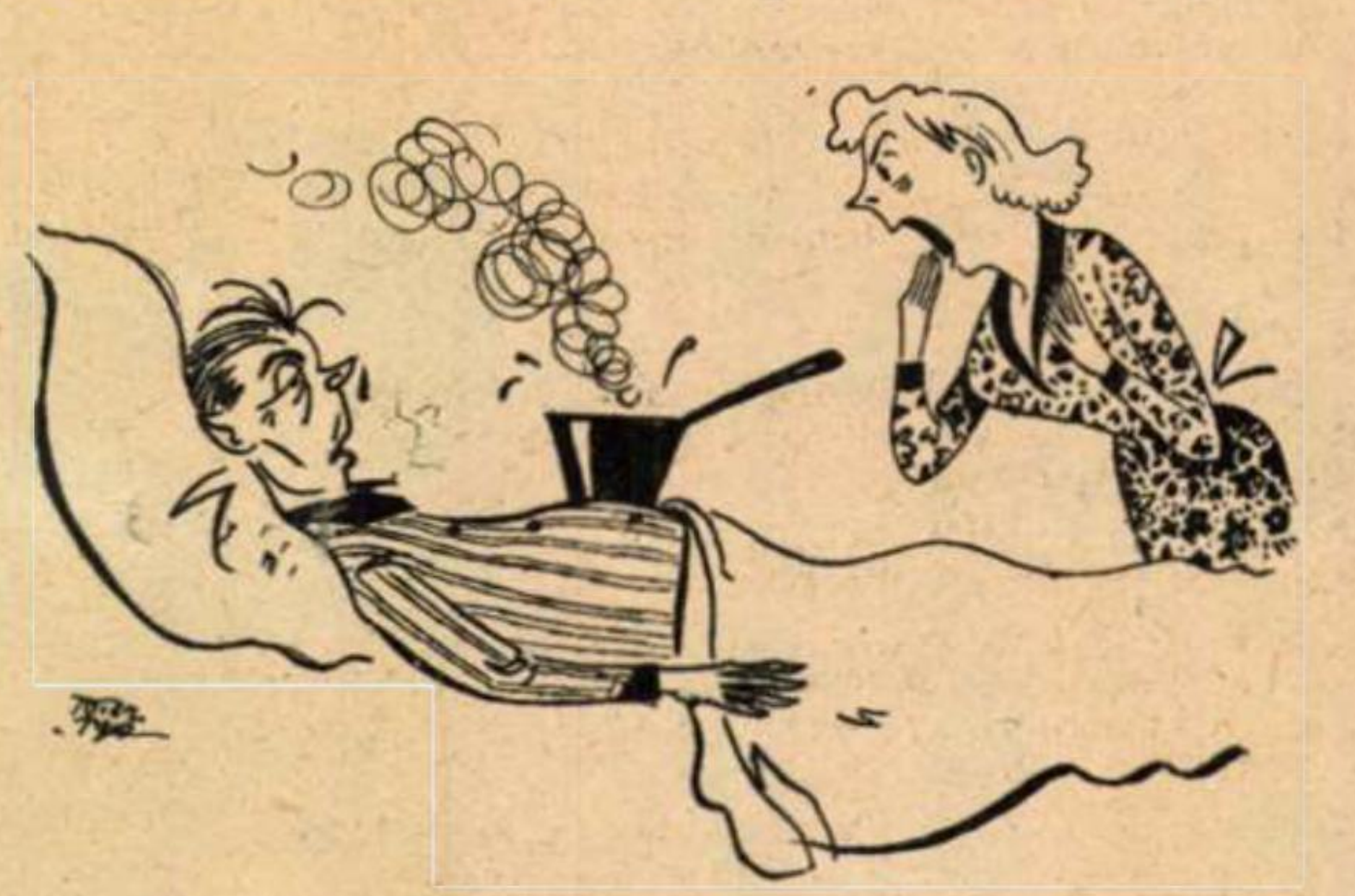

— Lajos, neked lázad van! Forr a víz a hasadon...

A kis újítók

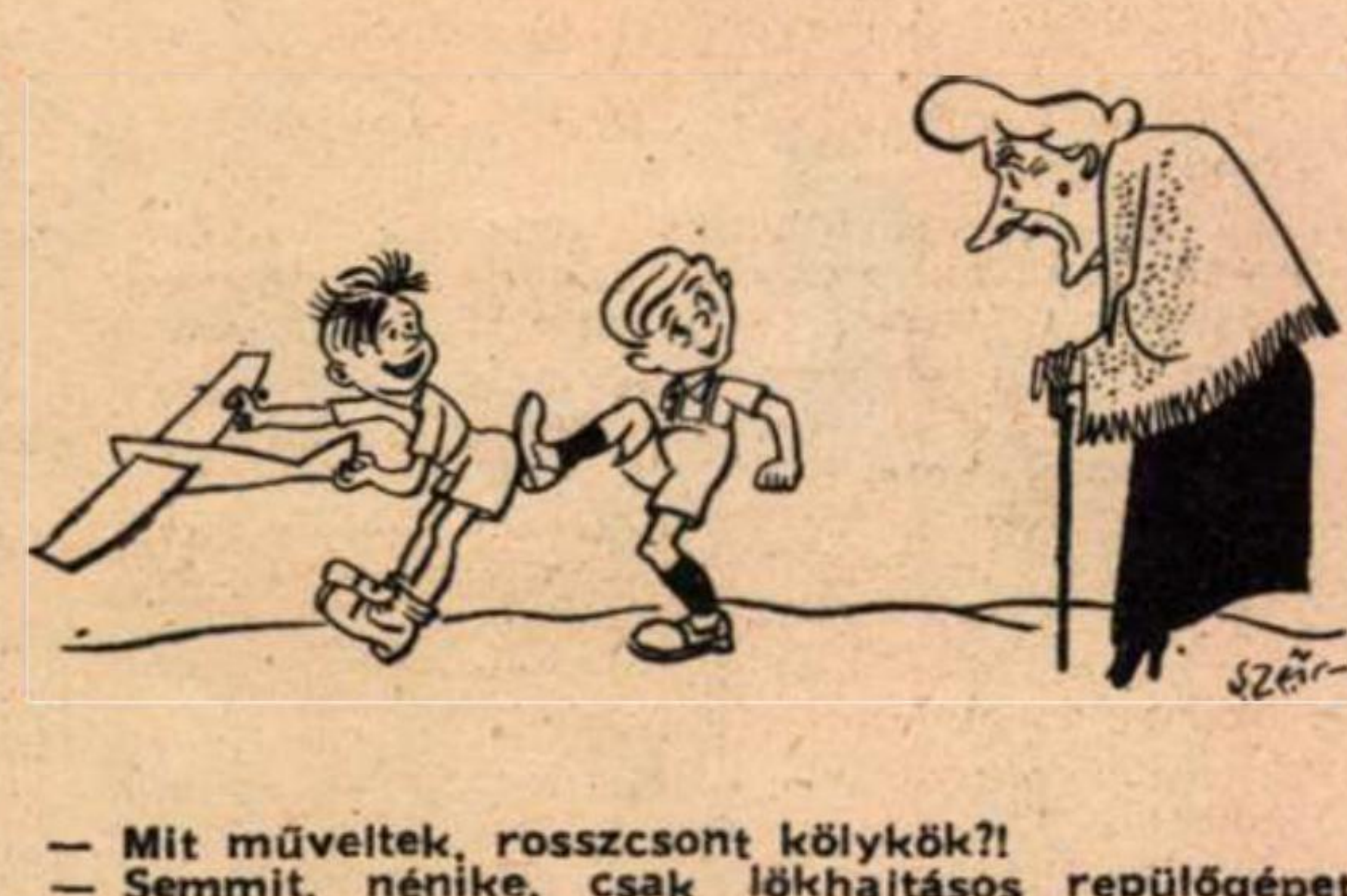

— Mit műveltek, rosszcsont kölykök?!
— Semmit, nénike, csak lökhajtásos repülőgépet játszunk!

Tüzelőszerszállítások idején

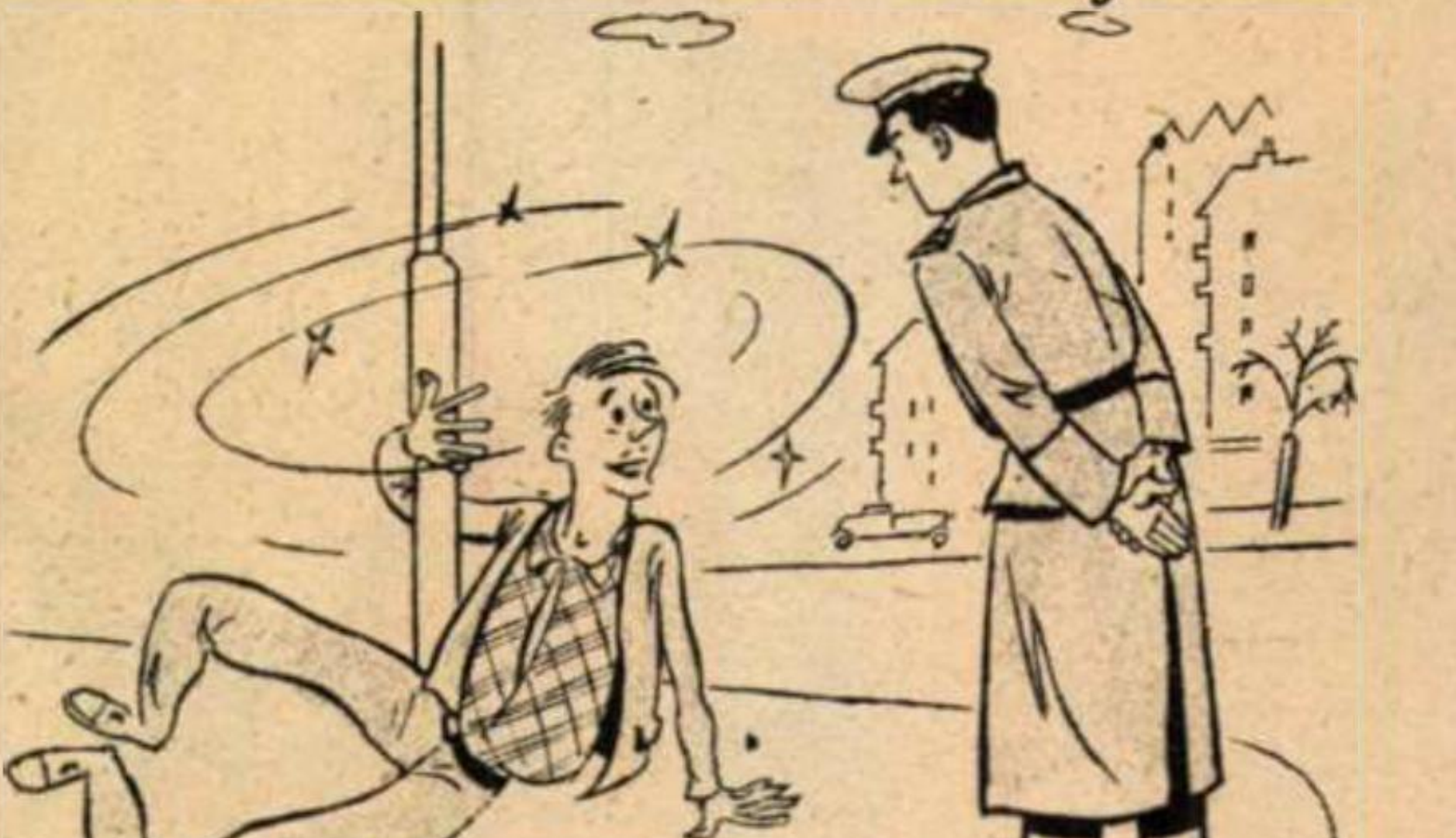

— Mit csináljak, kérem? Rámtukmálták a borravalót!

Egy rejtély megoldása

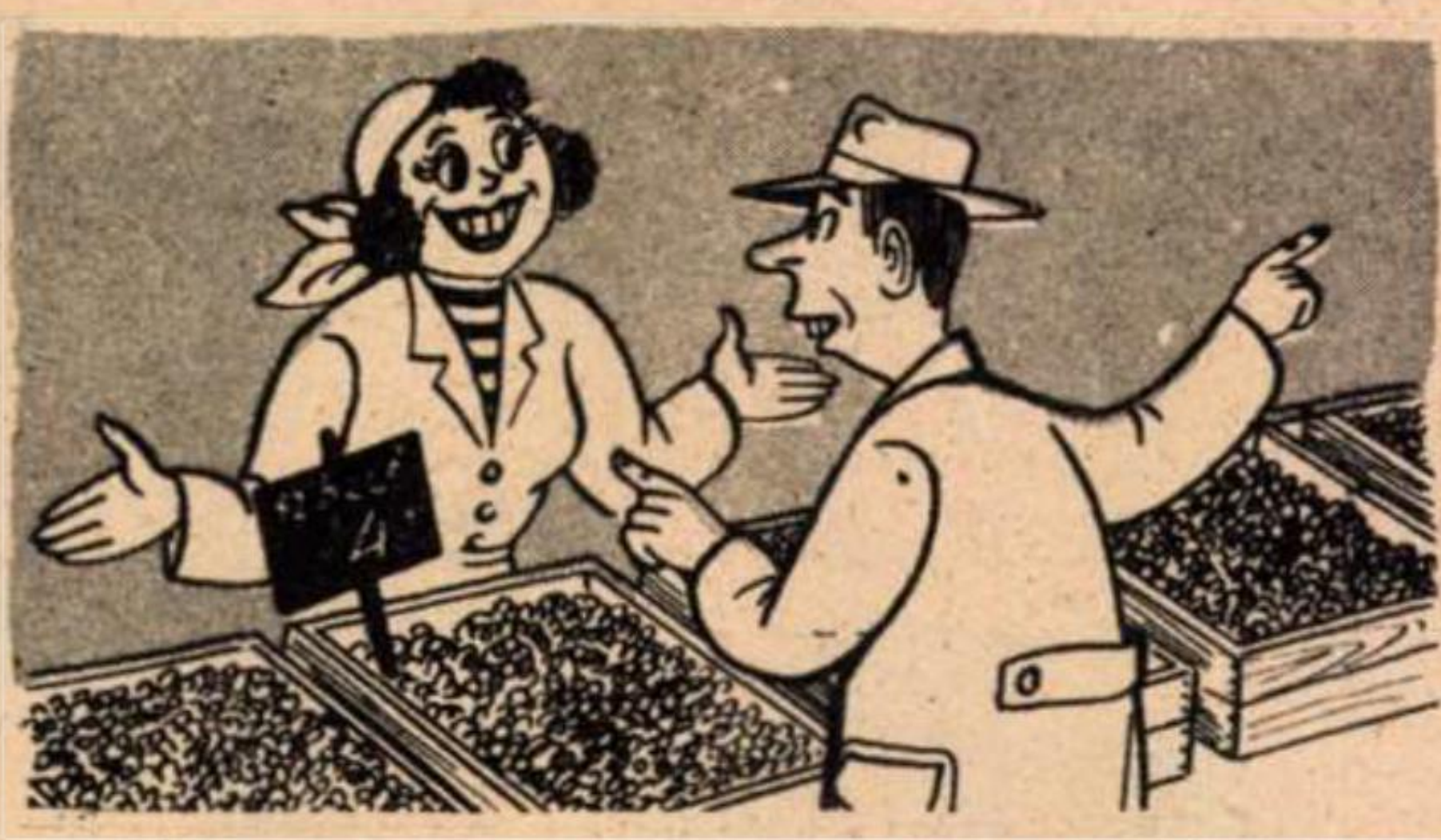

— A kirakatban gyönyörű nagyszemű szőlőt láttam. Miért van az, hogy itt bent ilyen csúnya aprószemű van?
— Mert a szép nagyszemüt a kirakatba tettük.

A tejeskannák bosszúja

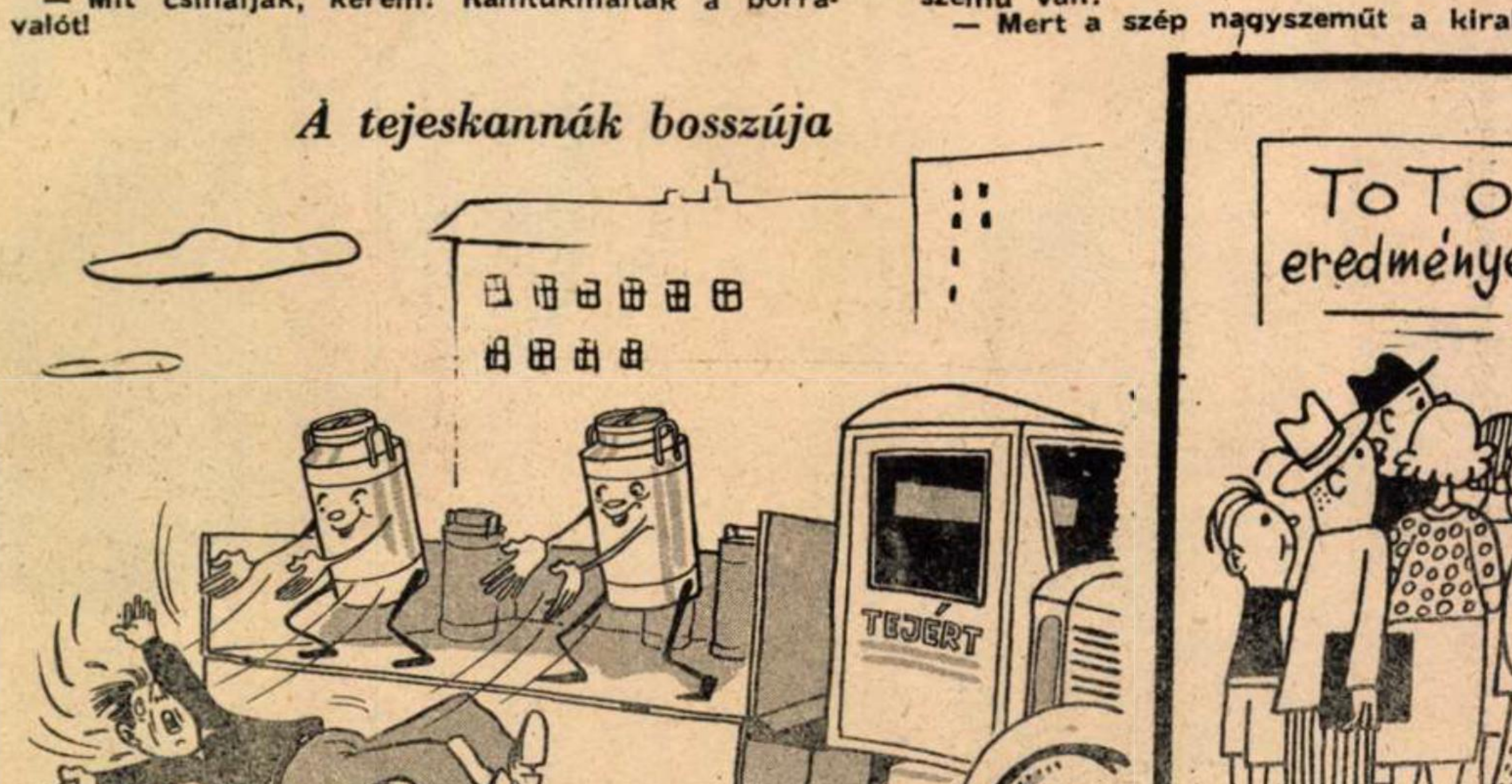

— Most legalább megtudja, milyen érzés, ha dobálják az embert!

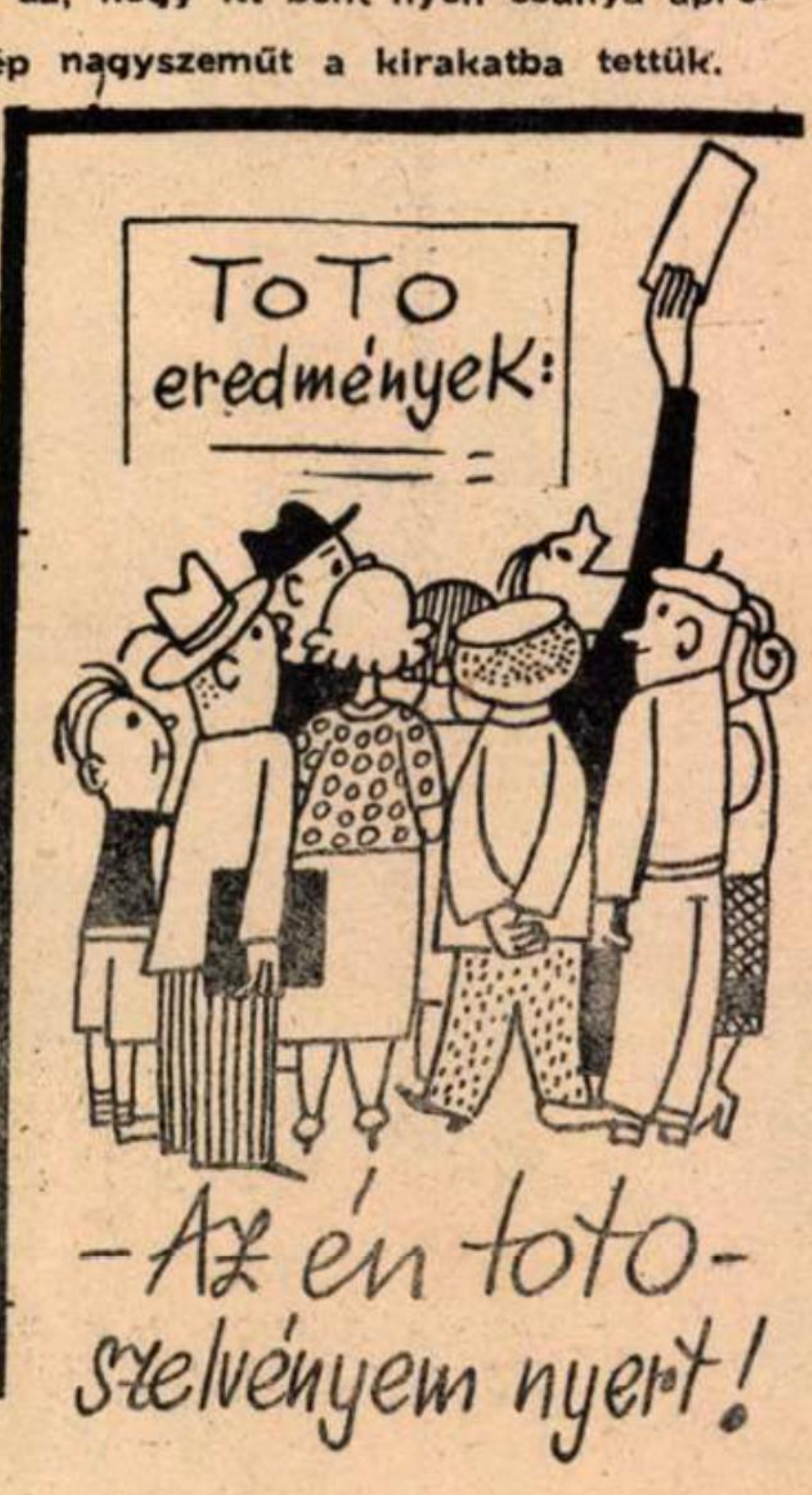

Kao Ju-pao:

Éjféli kakasszó

Kao Ju-pao kinai iró ma huszonhat éves. Gyermekkorában disznópásztor volt. Pár évvel ezelőtt még a nevét sem tudta leirni. A népi demokratikus felszabadító hadseregben tanult meg irni-olvasni. Részt vett a dicsőséges, felszabadító harcokban és éjt nappá téve megirta életrajzát, melyből egy részletet alább közlünk.

Estefelé, amikor már sötétedett, fáradtan mentünk hazafelé a mezőről. Cszsou béresei voltunk, akit kegyetlensége miatt embernyúzónak hivtak.

Valaki mormogott:

— Aludni kéne!

— Az ördög vinné el, honnan a fenéből való az a kakas! — káromkodott egy másik béres. — Alighogy elszunnyad az ember, már felébreszti, az öreg Cszsou pedig kerget bennünket a hegyre. Robotolunk, pedig még vágni lehetne a sötétséget, a napocska ki se ragyogott...

— Nem tehetünk semmit! Ez a mi sorsunk, — folytatta a harmadik. — Ők gazdagok. Még a kakas is őket pártolja.

— Mit beszélsz a sorsról!... A kakas sohasem kukorékolt olyan korán, mint mostanában. Itt valami nincs rendjén. Meglátod, elvágom a nyakát ennek a kakasnak.

Amikor hazaértek, gyorsan ettek valamit és azonnal lefeküdtek.

Ju-pao, a kamasz legényke rosszul érezte magát és nem feküdt le. Kis idő mulva a tehénistállóhoz ment megnézni, hogy van-e mit enni a teheneknek. Hát látja, hogy valamiféle ember csendesen a tyúkólhoz lopódzik. Nem volt holdvilág, a sötétben nem lehetett látni az arcát.

„Tolvaj lenne? Lehetséges. Kiáltani kellene" — gondolta Ju-pao.

De meggondolta magát. Valószinű, hogy szegény, éhes ember, a családjának nincs mit enni és tyúkot akar lopni. Ha rákiált, még rosszabb neki. Elvisz egy kakast a gazdag embertől, — nem kár érte...

Nyugodtan visszament az istállóhoz. Egyszercsak hallja ám, hogy a tolvaj kukorékolni kezd, mint a kakas. A legényke ugyancsak elcsodálkozott és beljebb húzódott a sarokba... A tolvaj a jászolhoz ment, mintha meg akarná nézni, hogy van-e a tehenek előtt széna. Gyufát gyujtott. Ju-paonak volt ideje, hogy megnézze a tolvaj arcát.

„Affenét! Hiszen ez a vén csont Cszsou! No lám, ő nem hagy aludni bennünket, kukorékol, mint a kakas!"

Ahogy Cszsou elkukorékolta magát, a tyúkólban a kakasok énekelni kezdtek, majd utánuk minden kakas a faluban...

Nemsokára hallatszott az udvarból Cszsou durva kiáltozása:

— Hé, keljetek fel! Már szólt a kakas! Gyorsabban! Mozogjatok!

Felköltötte a béreseit, maga pedig aludni ment.

Ju-pao visszament a házba. A béresek káromkodtak:

— Az ebadta! Ilyenkor kell neki kukorékolni? Micsoda mocskos kakas! Alighogy lehúnytam a szemem, — mondta az egyik béres.

— Én még el sem aludtam, — szólt valaki.

— Én még el sem szivtam a pipámat, — tette hozzá a másik.

— Én még le sem vetkőztem, — jegyezte meg Ju-pao. — Sebaj, gyerünk! Útközben majd mesélek valamit. Nevetni fogtok.

Gyorsan felkapkodták a ruháikat, fogták a kapákat és elindultak a hegyre.

Ju-pao hunyoritott fekete szemeivel és igy szólt

— Bácsik, ne szidjátok a kakast: az nem hibás...

Erre elmesélte az éjtszakai esetet, hogyan kukorékolt Cszsou gazda a kakast utánozva...

Liu béres végighallgatta a történetet, összeráncolta a szemöldökét:

— Ma nem fogunk dolgozni, egy jót alszunk a földön.

Még pislogtak az égen a csillagok, amikor kiértek a mezőre. Félredobták a kapákat és mind lefeküdtek. Olyan álmosak voltak, hogy észre sem vették a kövér harmatcseppeket, amiktől nedves lett a ruhájuk. Rögtön elaludtak.

A kakasutánzás volt a Cszsou család meggazdagodásának egyik titka. Előfordult, hogy a harmadik kapálás befejezése előtt az elkínzott emberek nem birták tovább a megerőltetést, otthagyták a munkát, megszöktek és a már majdnem megmunkált föld Cszsounak nem került egy fillérjébe sem. Ősszel nem fizetett a béreseinek egy szem gabonát sem.

A nap már régen felkelt, az emberek pedig mélyen aludtak a földön. Cszsou botütései ébresztették fel őket.

— Így dolgoztok, ingyenélők? — kiabált kidüllesztve kancsal szemeit. — Mindenemet feleszitek, pénzt kaptok és nem akartok dolgozni! Aludni jöttetek ide?... Ha nem fejezitek be a kapálást, nem kaptok enni!

Így történt a dolog. Cszsou reggel észrevette, hogy a béresek nem jöttek enni. „Egy emberrel kell kiküldeni az ételt, nehogy idő teljen a jövés-menéssel. Így többet elvégeznek." Lit, a falusi öreg pásztort vitte magával. Ahogy meglátta az alvó béreseket, a földbirtokos olyan dühbe gurult, hogy botozni kezdte őket, az öreg Linek pedig megparancsolta, hogy vigye vissza az ételt. Még sokáig káromkodott...

Az elpáholt és éhes béresek megtagadták a munkát, egyesek haza akartak menni...

— Ne menjetek el, bácsikáim, — tartóztatta őket Ju-pao. — Bosszút kell állni a sértésért.

— Gyerek vagy még te, Ju-pao, buta gyerek! — mondta az egyik béres. — Nekik pénzük van és hatalmuk. Ő maga a bao-cszsan, a biró. Próbálj meg hozzányúlni!

— Hallgassatok rám, bácsikáim, — mondta a fáradhatatlan Ju-pao. — Az éjjel nem fog hagyni bennünket aludni, kergetni fog munkába. De én emlékszem, mire tanitott bennünket Jan nagyapó „Üss elsőnek, mert az utolsó úgyis eleget kap". Mi is megtanitjuk a móresre...

Elmult három nap. A béresek előkészitették a botokat. Este megvacsoráztak, eloltották a lámpát és Ju-paot őrségbe küldték. Több mint egy órát várt, míg végre jött Cszsou és a tyúkólhoz settenkedett.

— Emberek! Tolvaj! Emberek! — kiabált Ju-pao.

A béresek odafutottak a botokkal, a gazdát leütötték a lábáról és csihi-puhi!

— Ne bántsatok, én vagyok! — kiáltott Cszsou.

— Dehogy nem bántunk! Meglátjuk, jössz-e még lopni!

Ju-pao kifutott az udvarra és torkaszakadtából ordított:

— Hé, biró úr! Keljen fel gyorsan, tolvajt fogtunk!

Kiáltozására kifutott a japán tiszt két titkosrendőrrel és már útközben hangosan kiabált:

— Labló, labló... Bum, bum! Agyonlőni...

A biró felesége és a kis Tau-csi holtraváltak az ijedtségtől. Alig volt idejük kikiabálni az ablakon:

Ne lőjetek...

Bum, bum! A japán beleeresztett két golyót Cszsouba. A bao-cszsan felhördült, majd gyengülő hangon nyöszörögte:

— Én vagyok a biró...

A japán leengedte a revolvert.

— A biró sohasem jött a tyúkólhoz, — kapcsolódtak be rögtön a béresek, — ugyan miért jönne ide éjféltájban csirkét lopni? Mindjárt lámpát hozunk, megnézzük.

Tao-csi lámpát hozott. Persze, hogy a gazda volt. Cszsou feje a tyúkólba szorult, a hátulsó fele pedig kint dagadozott. A gazdát kiráncigálták és felemelték. Az arca tele volt tyúkganéjjal. Vérző lábát fogta és jajgatott.

— Mi bizony azt hittük, hogy tolvaj, — mondta fontoskodva Liu, a béres — és kitűnt, hogy maga a bao-cszsan. Miért bújt be éjjel a tyúkólba?

A japán tiszt hangosan felkacagott...

— Ugyan, ne beszéljetek, — siránkozott a sebesült Cszsou, — édesen aludtam az ágyamban, magam sem tudom, mi ütött belém, hogy idejöttem.

— Bizony, ez nem tréfa, — mondták a béresek — majdnem embert öltünk. Lehetséges, hogy a rossz szellem csinálta. A jövőben óvatosabbnak kell lennünk...

Cszsou magába fojtotta a dühét. Hallgatott. Ez után az eset után még az orrát sem merte bedugni a tyúkólba.

(Oroszból forditotta Pogonyi Antal)

Úttörők látogatása a Studióban

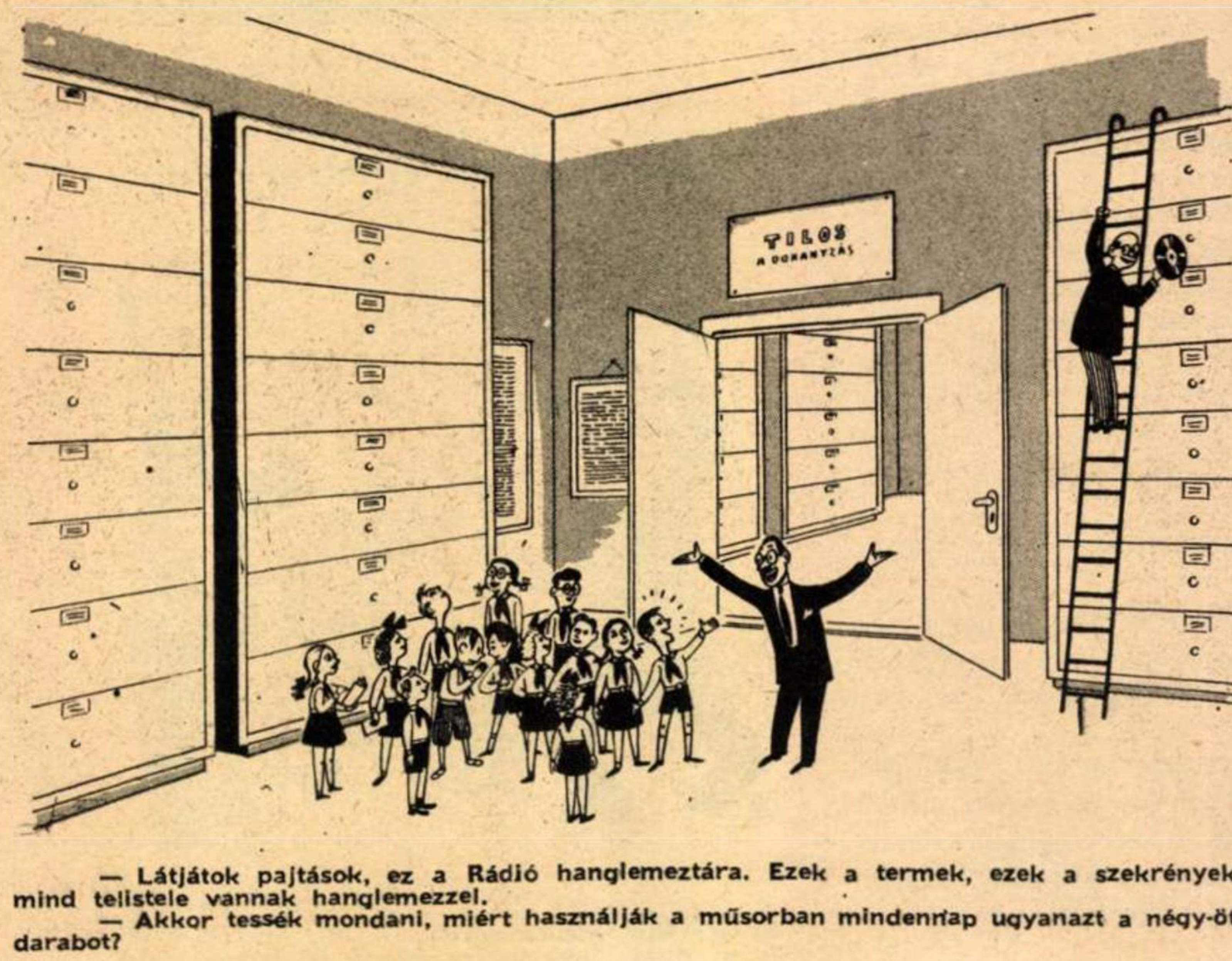

— Látjátok pajtások, ez a Rádió hanglemeztára. Ezek a termek, ezek a szekrények mind telistele vannak hanglemezzel.

— Akkor tessék mondani, miért használják a műsorban mindennap ugyanazt a négy-öt darabot?

A megkontrázott Monroe-elv

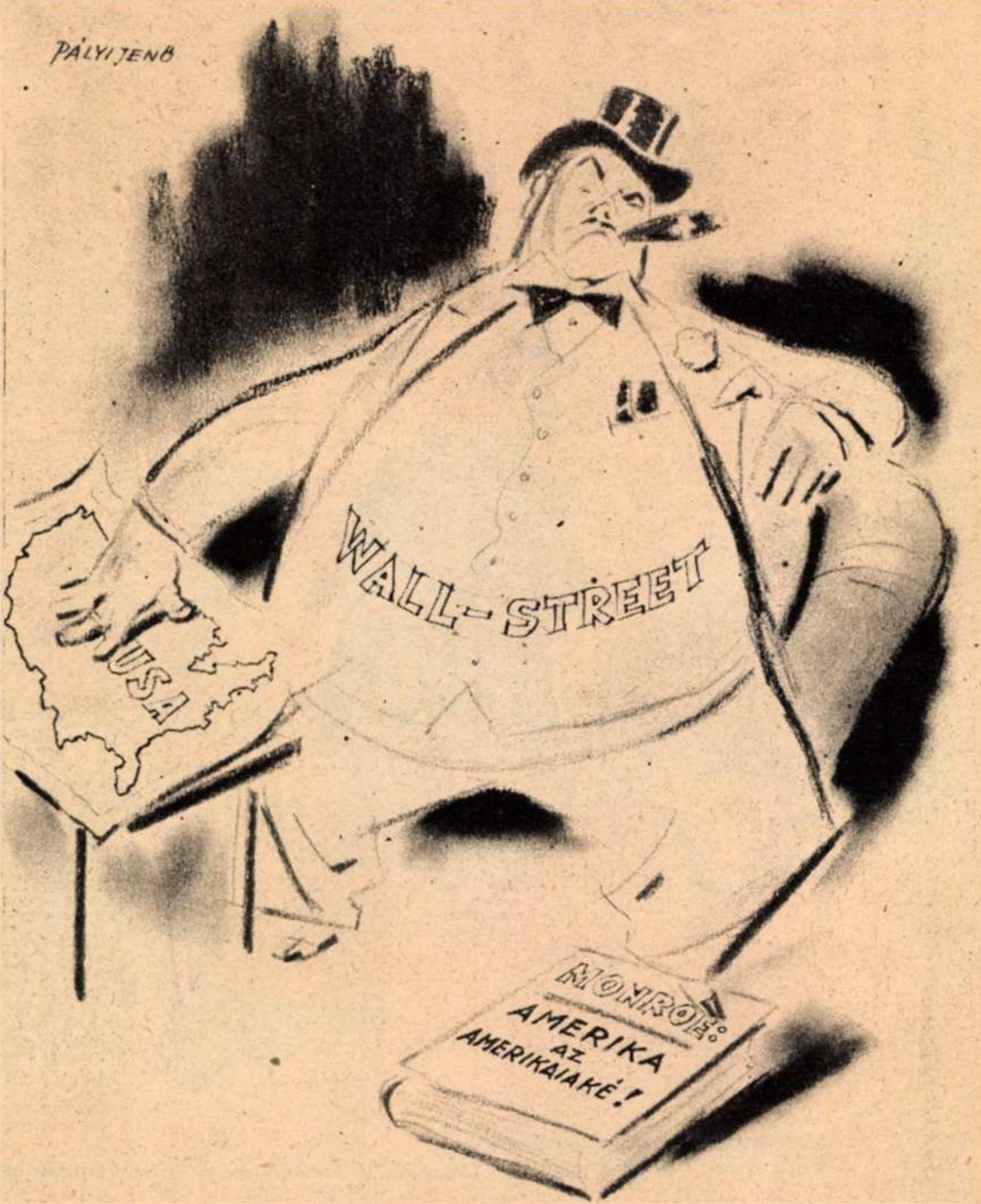

A tőkés: Tévedés! Amerika csak a miénk!

A repülő szőnyeg

Jones amerikai olajmegbizott Teheránból hazatérve kijelentette, hogy Moszadik barátságosan fogadta és értékes szőnyeggel ajándékozta meg.

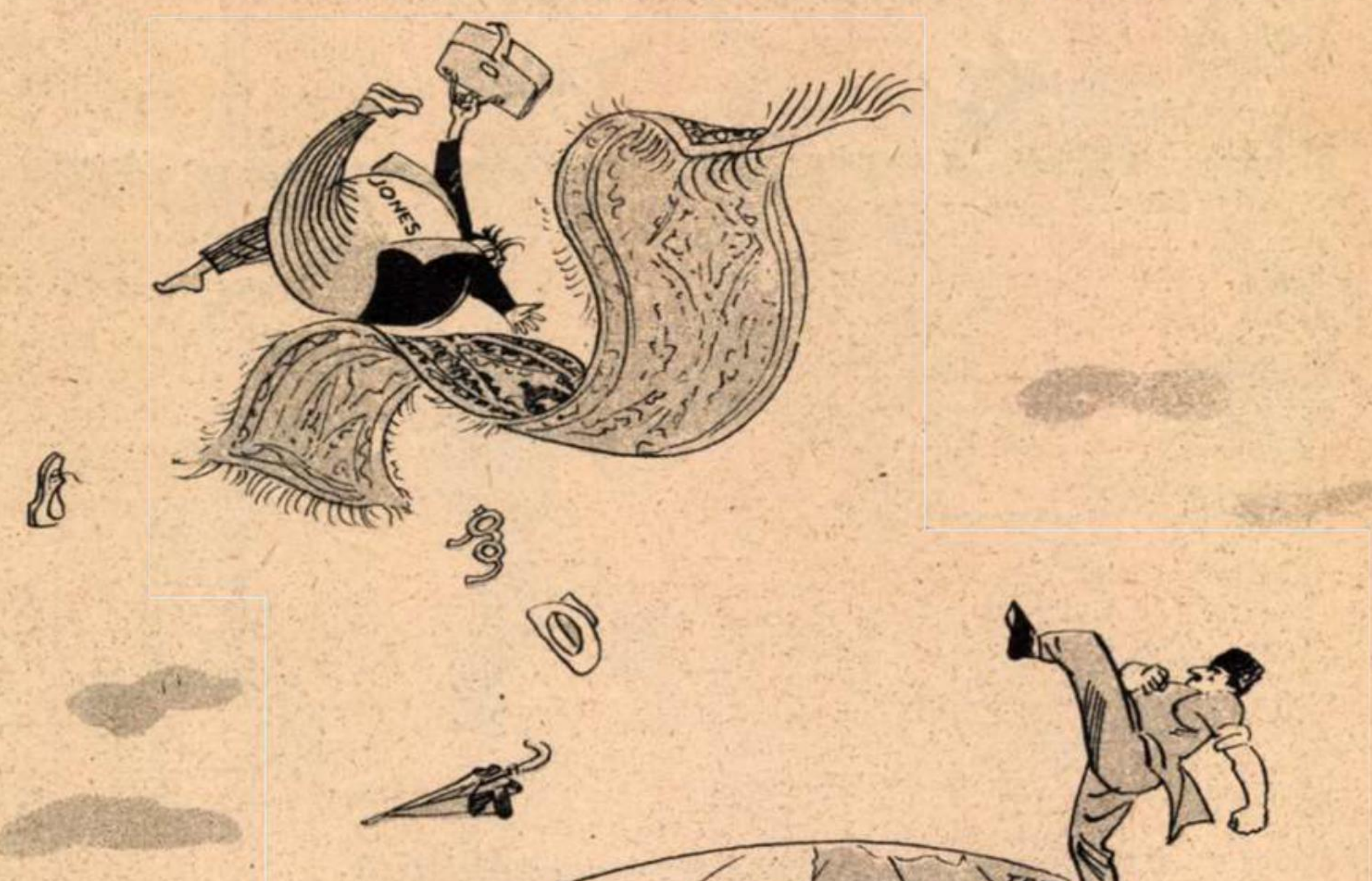

Képünk azt a magasztos pillanatot ábrázolja, amikor Jonest átadják a szőnyegnek.

Hitlernek is ő volt a tanácsadója

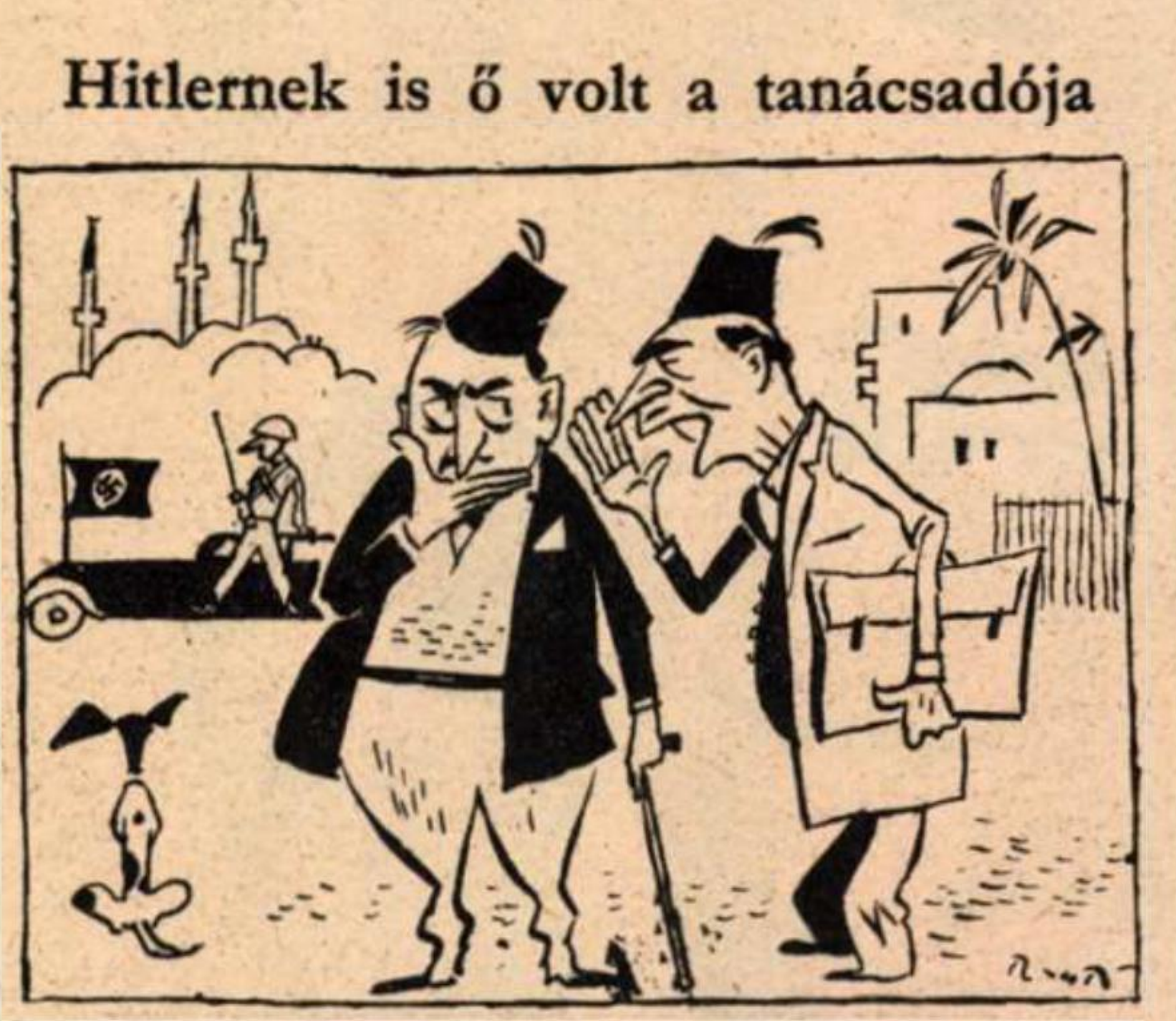

Hjalmar Schacht, a náci pénzügyi varázsló Egyiptomba utazott, ahol hitleri módszerekre tanítja az egyiptomi kormány tagjait. Azt javasolta, hogy létesitsenek kötelező munkaszolgálatot. Erről beszéltek ketten Kairóban.

— Ha elfogadják Schacht javaslatát, ez lesz a tizenkettedik egyiptomi csapás.

— És melyik a tizenegyedik?

— Az, hogy Schacht Egyiptomba jött...

Nyugat Németországban történt

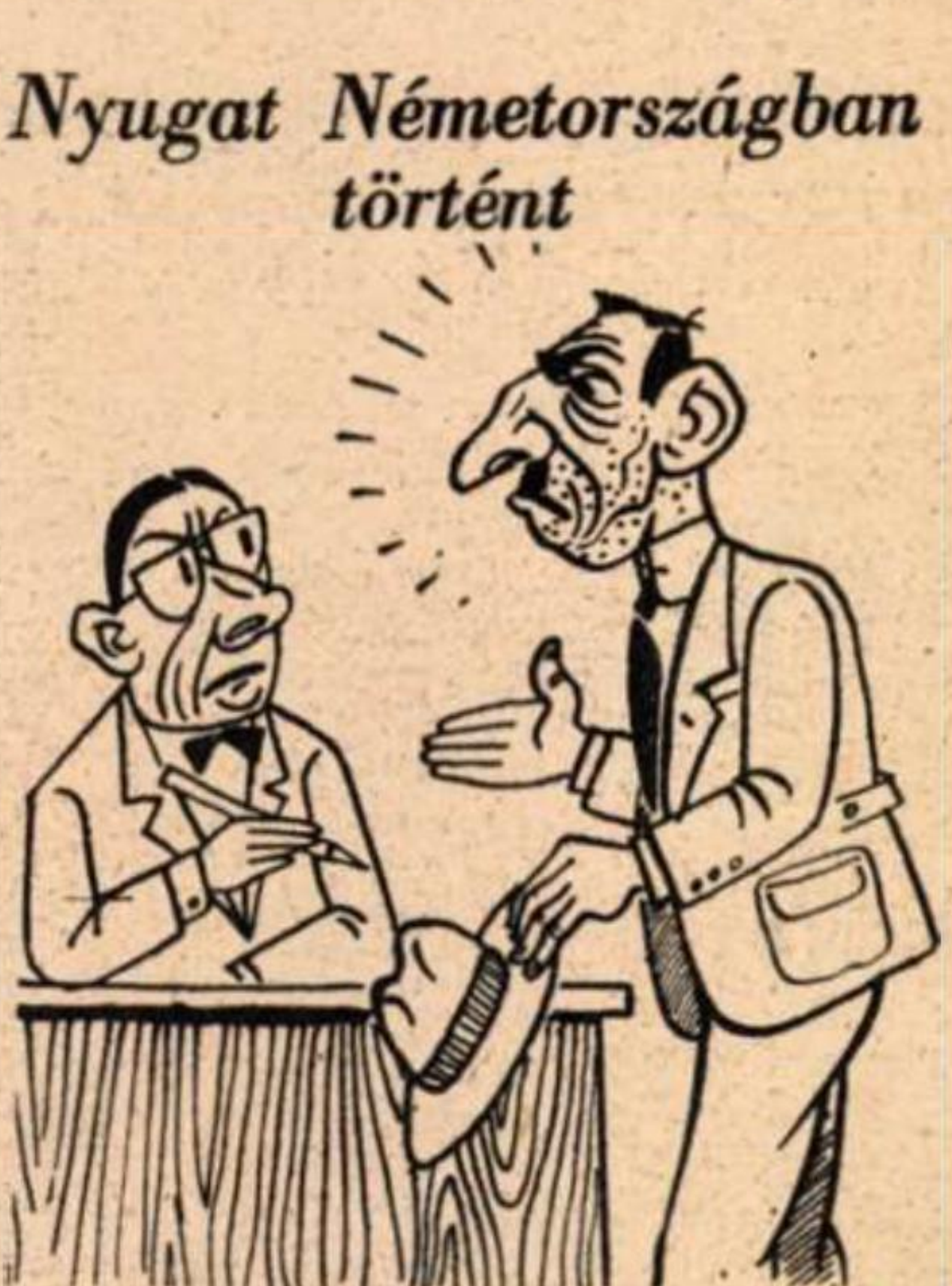

— Ez az állásközvetítő?

— Igen. Mit akar?

— Munkanélküli vagyok. Állást kérek.

— Mi volt mostanáig?

— Börtönőr. Náci háborús bűnösök osztályán teljesitettem szolgálatot..

Szovjet segítség az éhező Indiának

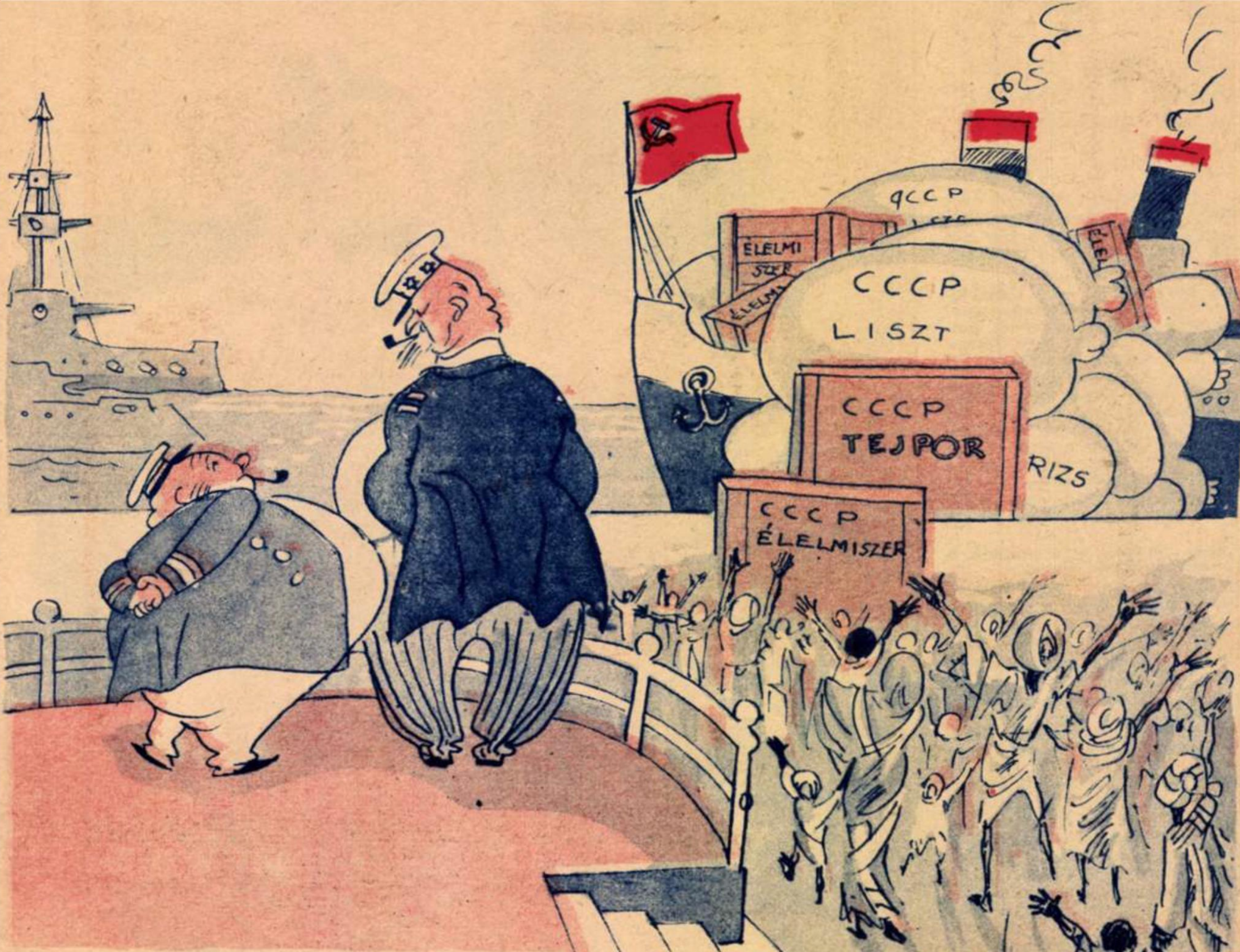

John Bull: Ne adjunk mi is valamit?
Uncle Sam: Hová gondolsz? Tagadjuk le inkább, hogy a Szovjetunió adott, az olcsóbb . . .

Egy vidéki francia Párizsban

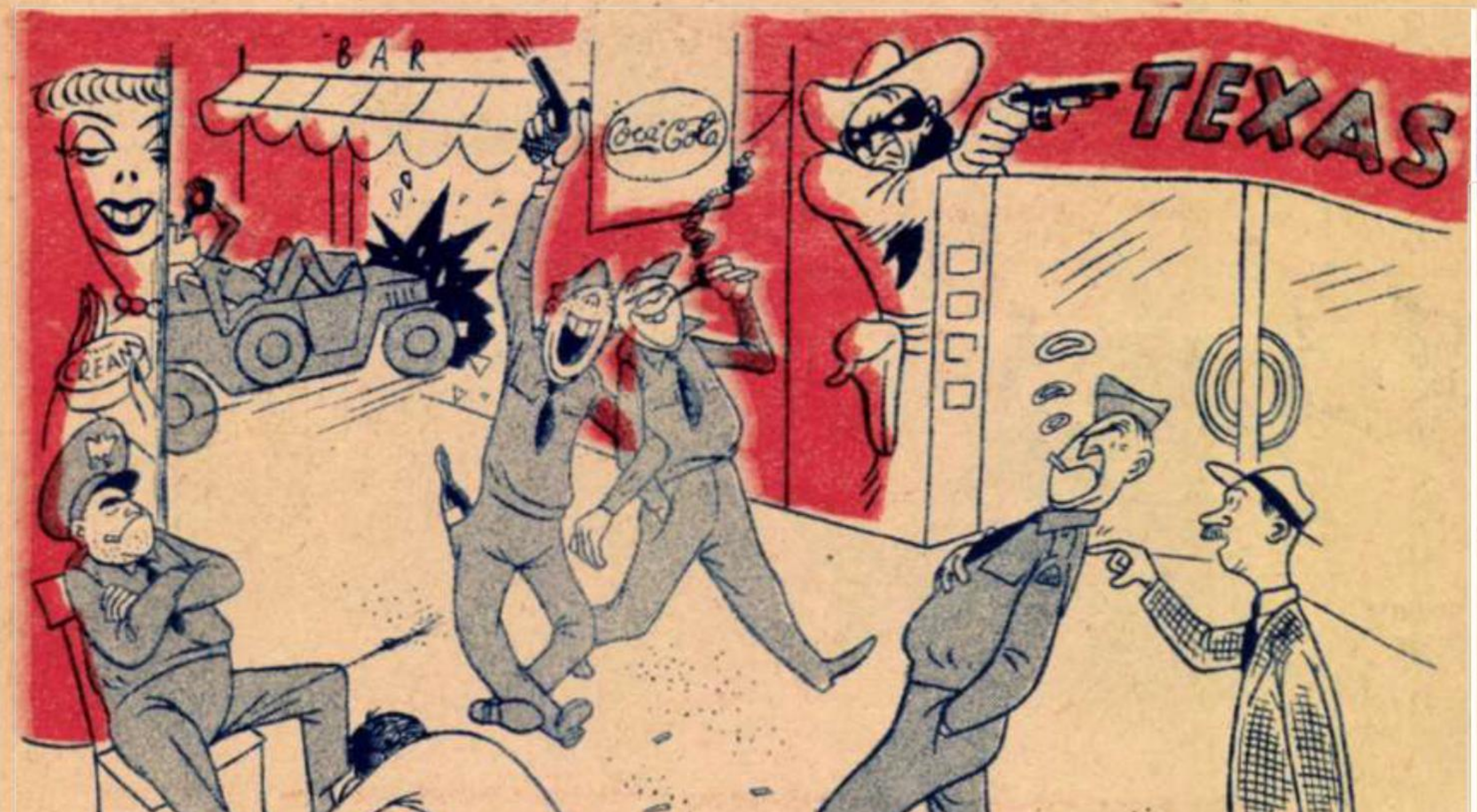

— Bocsánatot kérek, hol beszélhetnék egy franciával?

Belgrádi utcasarok

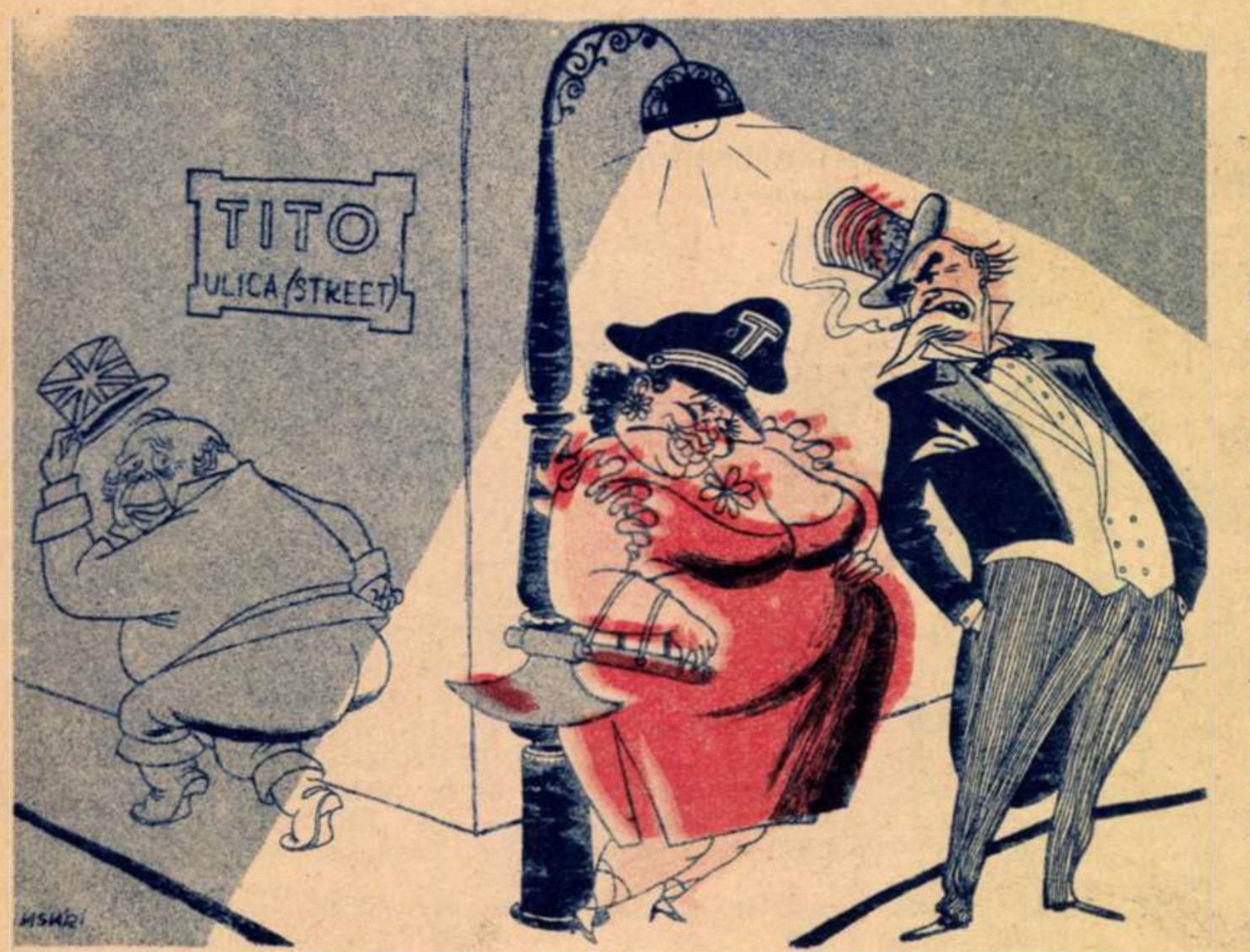

Uncle Sam: Megcsalsz, te bestia!
Tito: Ne vacakolj Samukám, csak féltékennyé akartalak tenni . . .

Egyszerű a bevásárlás

Bementem a *Fűszérthez* és vettem egy csomag *Terv-cigarettát*.

Pár perccel később eszembejutott, hogy a kis Aginak *cukorkát* kell vennem. A *Dohányos Boltban* vásároltam tíz *tejkaramellát*. Amikor kiléptem a trafikból, találkoztam Pálinkással.

— Jó, hogy találkoztunk — örvendezett. — Kísérj el az *Óra és Ékszer Vállalat* boltjába. *Herendi porcellánt* akarok vásárolni.

— Miért ott?

— Hát nem tudod, hogy ott árusítják a legszebb porcellánokat? Utána ehetnénk egy jó zóna *marhapörköltet*. A Marx-téri *Tejvendéglőben* remekül főzik. Tudok egy *eszpresszót* is, ahol a legjobb kisüsti *cseresznyepálinkát* adják. Elviszlek egy *italboltba* is. Ott a legaromásabb a *feketekávé*.

— Nem hiszem, hogy ráérek — szabadkoztam, — egy használt bőröndöt szeretnék venni.

— Akkor menj a Lenin-körúti *női- és férfiruha bizományi áruházba*. Ott hatalmas választék van *bőröndökből*.

Elbúcsúztunk. A ruhaboltban megvettem a bőröndöt. Mielőtt hazamentem, eszembejutott, hogy ceruzát és pipereszappant is kell vásárolnom. De sehol a környéken nem találtam se Apisz, se Illatszerboltot.

A Ferenc-körút és Mester-utca sarkán egy Ofotért-üzlet előtt állottam. Bementem és félve megkérdeztem:

— Nem árulnak véletlenül ceruzát is?

— Milyen tetszik? — kérdezték legnagyobb örömömre. — Nagyon ajánljuk a Kohinoort, de van más is.

Pipereszappanra már nem volt pénzem. Pedig az Ofotért mellett volt egy most megnyílt mintahentesüzlet. Ott biztosan kaptam volna pipereszappant . . .

Palásti László

Választás Tokióban

(Szinhely: egy tokiói teaház)

Jim és Jack (amerikai katonák, belépnek): Itt japánok vannak! Japánokkal nem szívunk egy levegőt.

Japánok (csendesen isszák a teájukat).

Jack: Majd én kihajigálom őket!

Jim: Nyugodtan, Jack! Megoldom a dolgot diplomatikusan! Hé, japánok! Idefigyeljetek! Japánban most választások lesznek! Szabad választások amerikai módra. Mit szólnátok hozzá, ha csinálnánk egy kis próbaválasztást?!

Japánok (csendesen isszák a teájukat).

Jim: Helyes! Akkor kezdjük a választást! Válasszatok gyorsan: egy perc alatt mindnyájan elhagyjátok a helyiséget, vagy összetöröm a csontotokat!

Egy japán: De kérem . . . ez különös választás . . .

Jim: Mért tartja ezt különösnek? És, ha ezt különösnek tartja, mit fog szólni ahhoz, amit a november elsejei választáson fogunk csinálni?

A nyugatnémetországi Hessenben

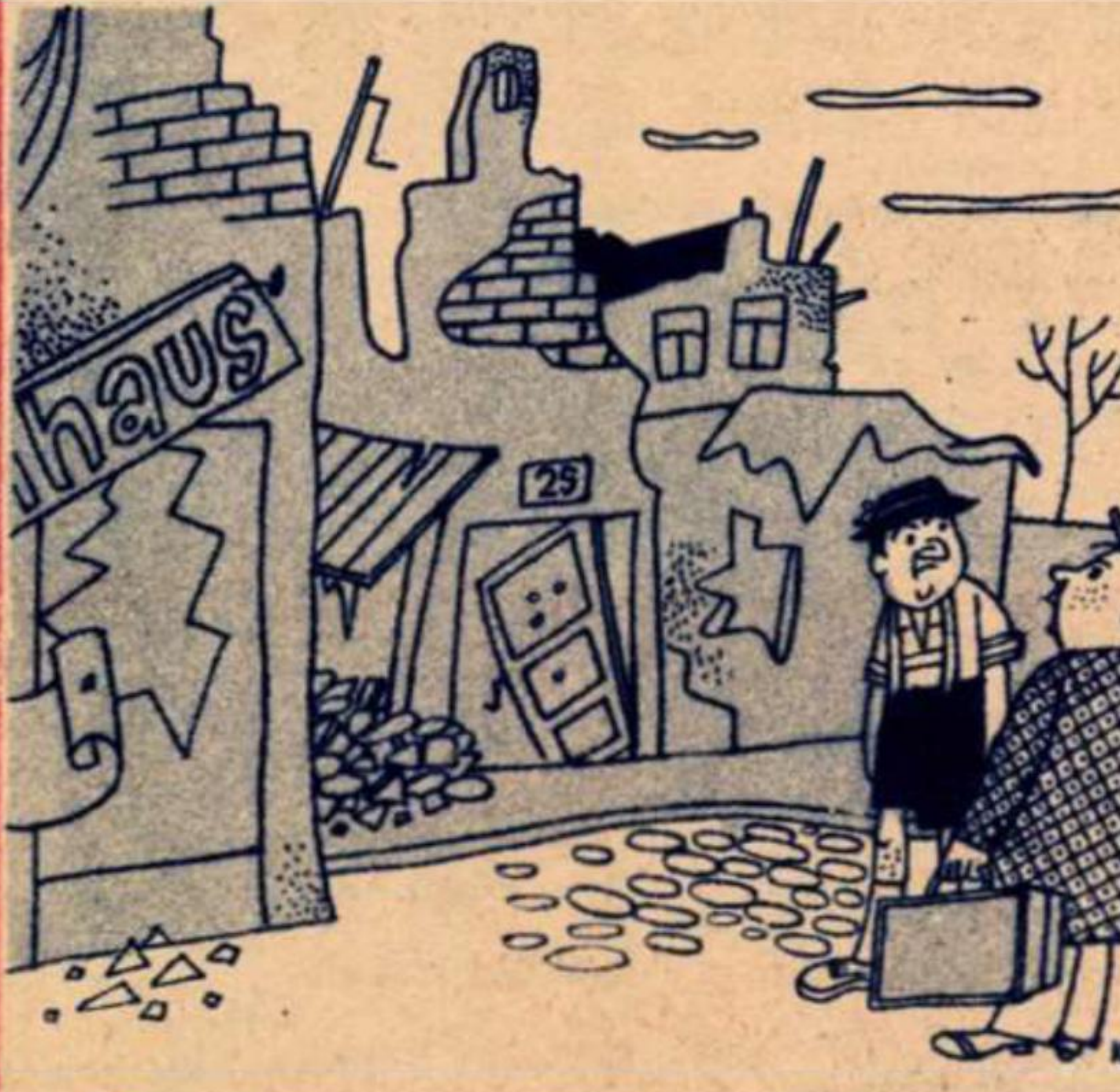

— Rémes, hogy mennyire elpusztította a háború ezt a szép várost. Pedig szerettem volna épségben látni!

— Tetszett volna négy héttel előbb jönni. Akkor még nem tartottak itt hadgyakorlatot az amerikaiak . . .

John Bull amerikai életformája

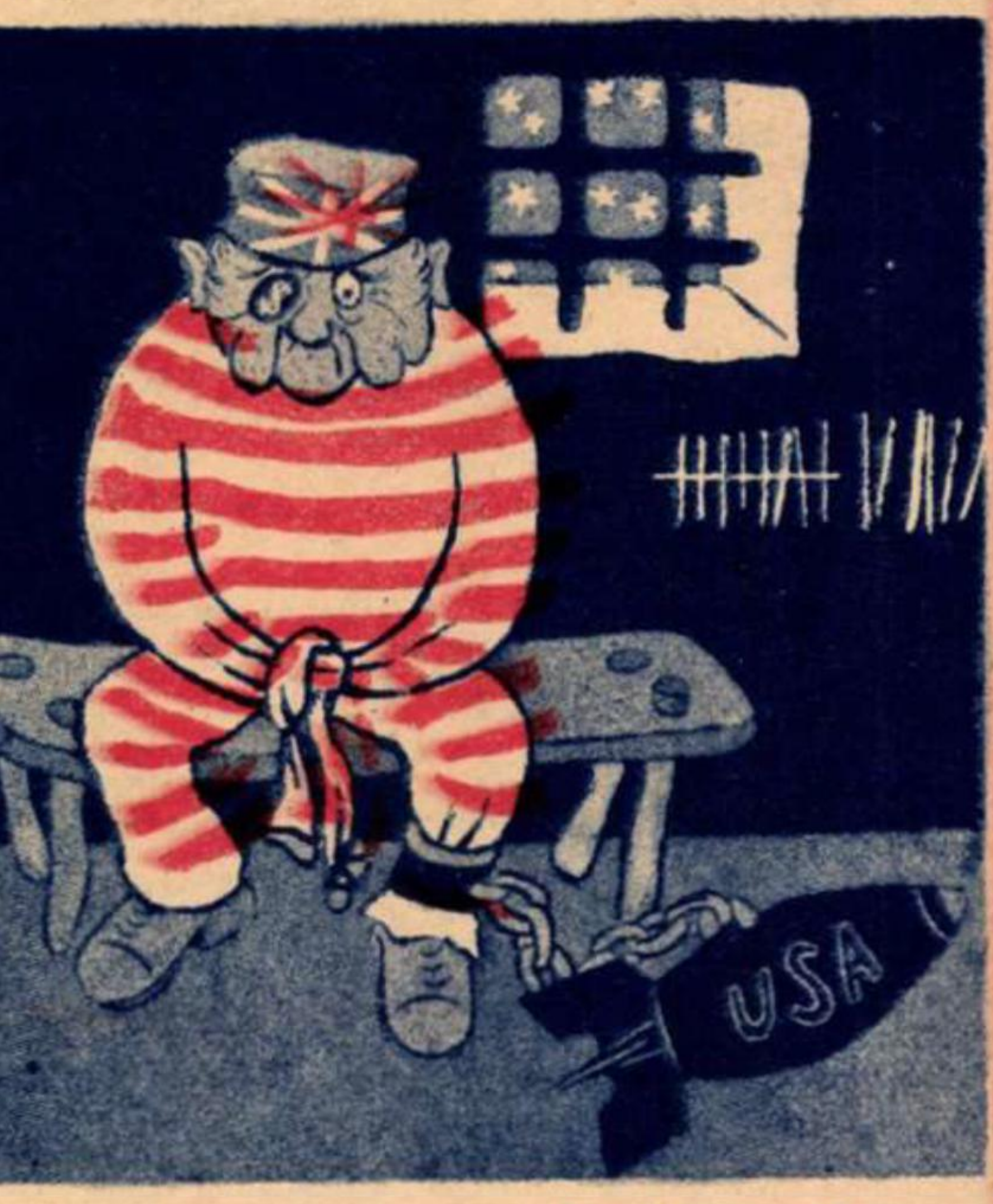

Dikobraz, Prága

Vita a newyorki egyetem előtt

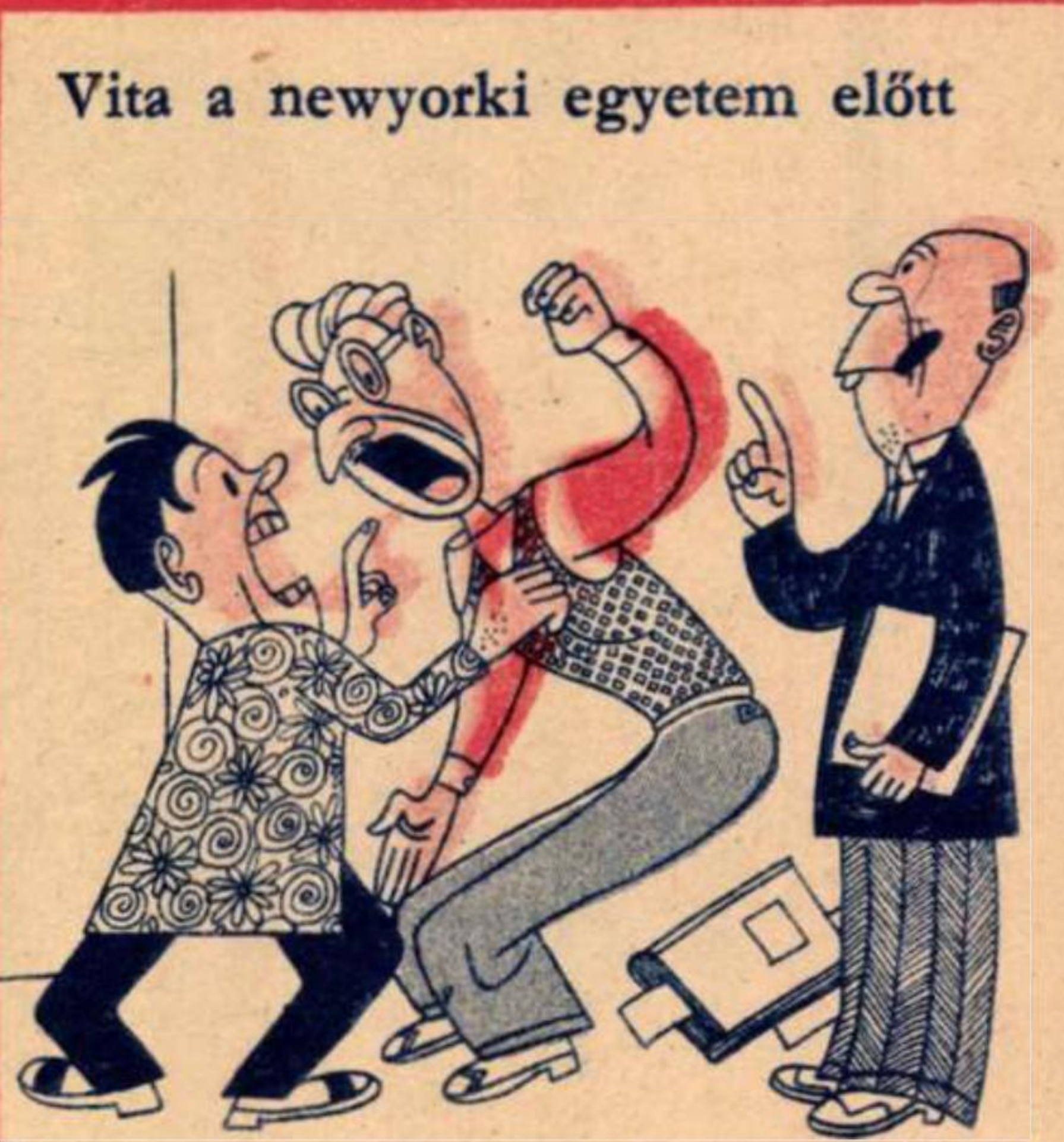

Tanár: Min vitatkoznak?
Diák: Hogy Shakespeare német pilótatiszt volt-e, vagy francia filmsztár . . .

STRASSBOURGBAN

(Szereplők: egy amerikai diplomata és egy francia ujságíró)

— Mi a probléma, kegyelmes uram?

— Nem tudjuk eldönteni, hogy kis Európát csináljunk, vagy nagy Európát.

— Nem jobb a nagy?

— Annak politikai nehézségei vannak.

— Jelentősek?

— Jelentéktelenek. Csak annyi, hogy a résztvevők nem akarnak benne résztvenni.

— Akkor kicsit kell csinálni.

— Sajnos, annak is politikai nehézségei vannak.

— Jelentősek?

— Jelentéktelenek. Csak annyi, hogy a résztvevők nem akarnak benne résztvenni.

— És ha szabad érdeklődnöm, kegyelmes uram, miben különböznék az önök kis Európája az önök nagy Európájától?

— Hát az igazat megvallva a kis Európa csak Európa kilenced részét foglalná magában.

— És a nagy Európa?

— Az a nyolcadrészét...

Eden Belgrádban

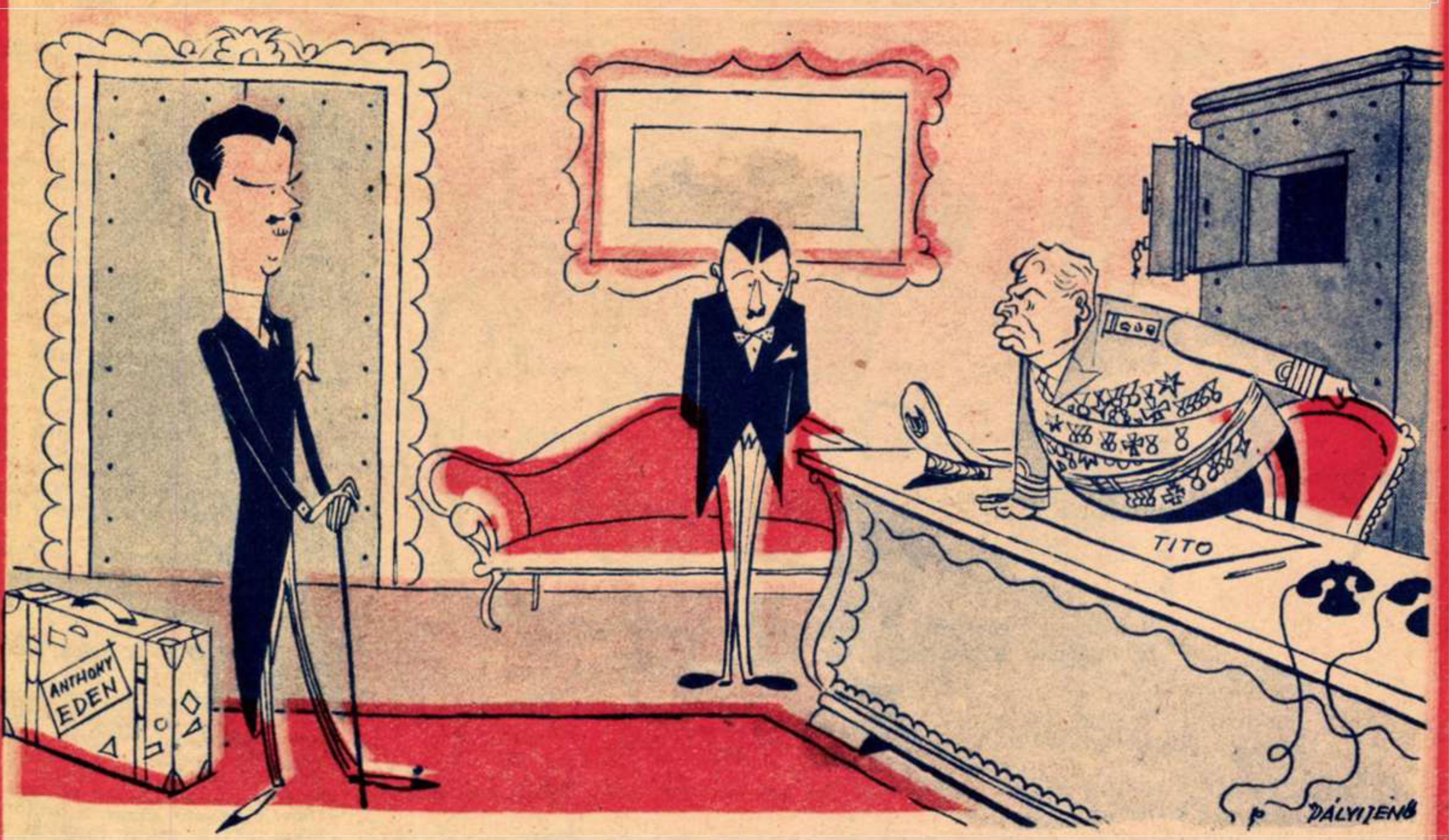

Eden: Elhoztam önnek Anglia rokonszenvét és baráti együttérzését!
Tito: (a tolmácshoz) Mit mond?
Tolmács: Azt mondja, hogy nem hozott semmit.

Egy braziliai tőkés

A délamerikai Bahiában négy-ötéves gyerekeket dolgoztatnak a gyárakban.

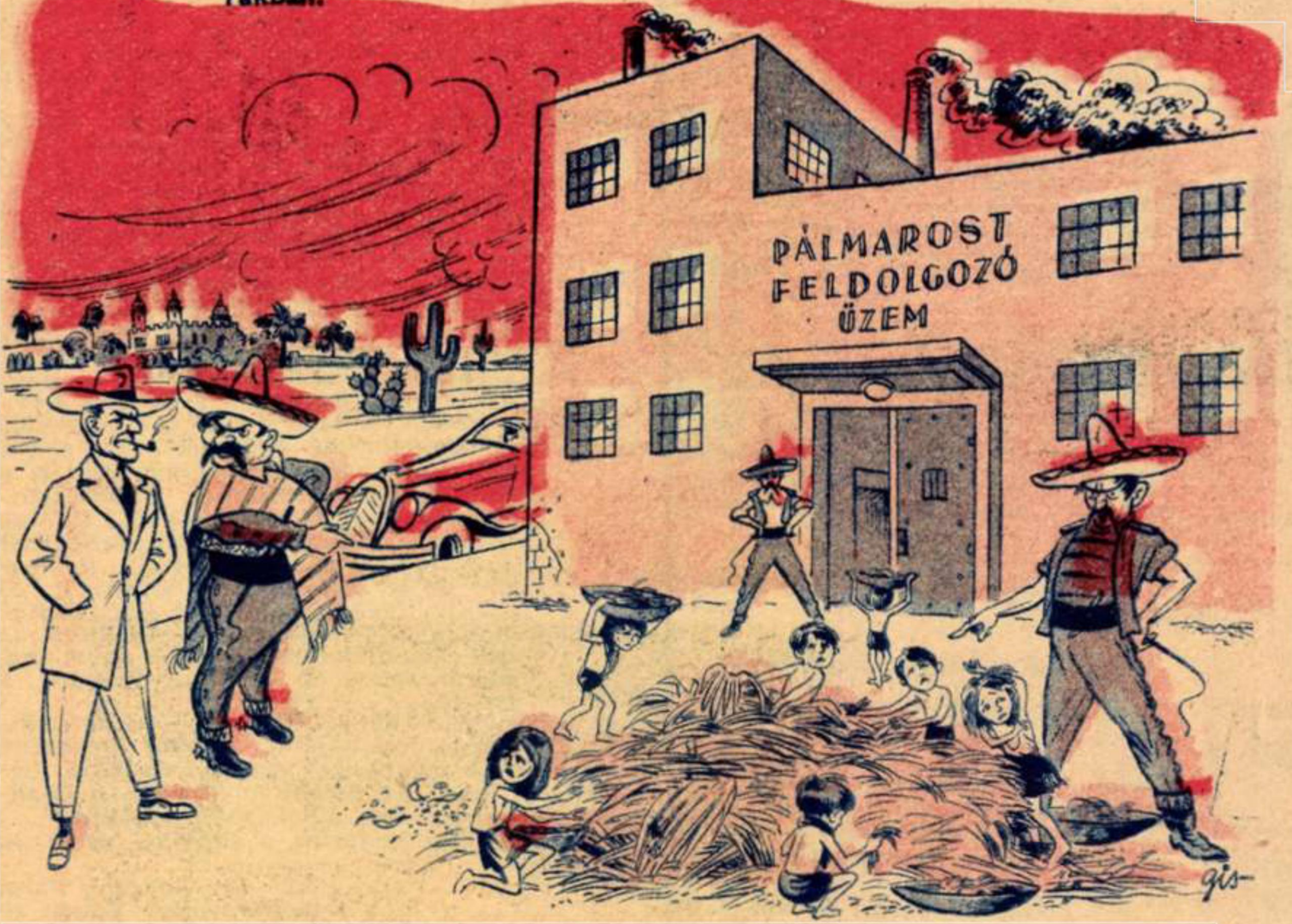

A tőkés: Én humanista vagyok és ellene vagyok a születésszabályozásnak.

Célszerű kacskaringós káromkodás Belgrádban

(Belgrádban ma többet káromkodnak, mint valaha — írja a Neue Züricher Zeitung.)

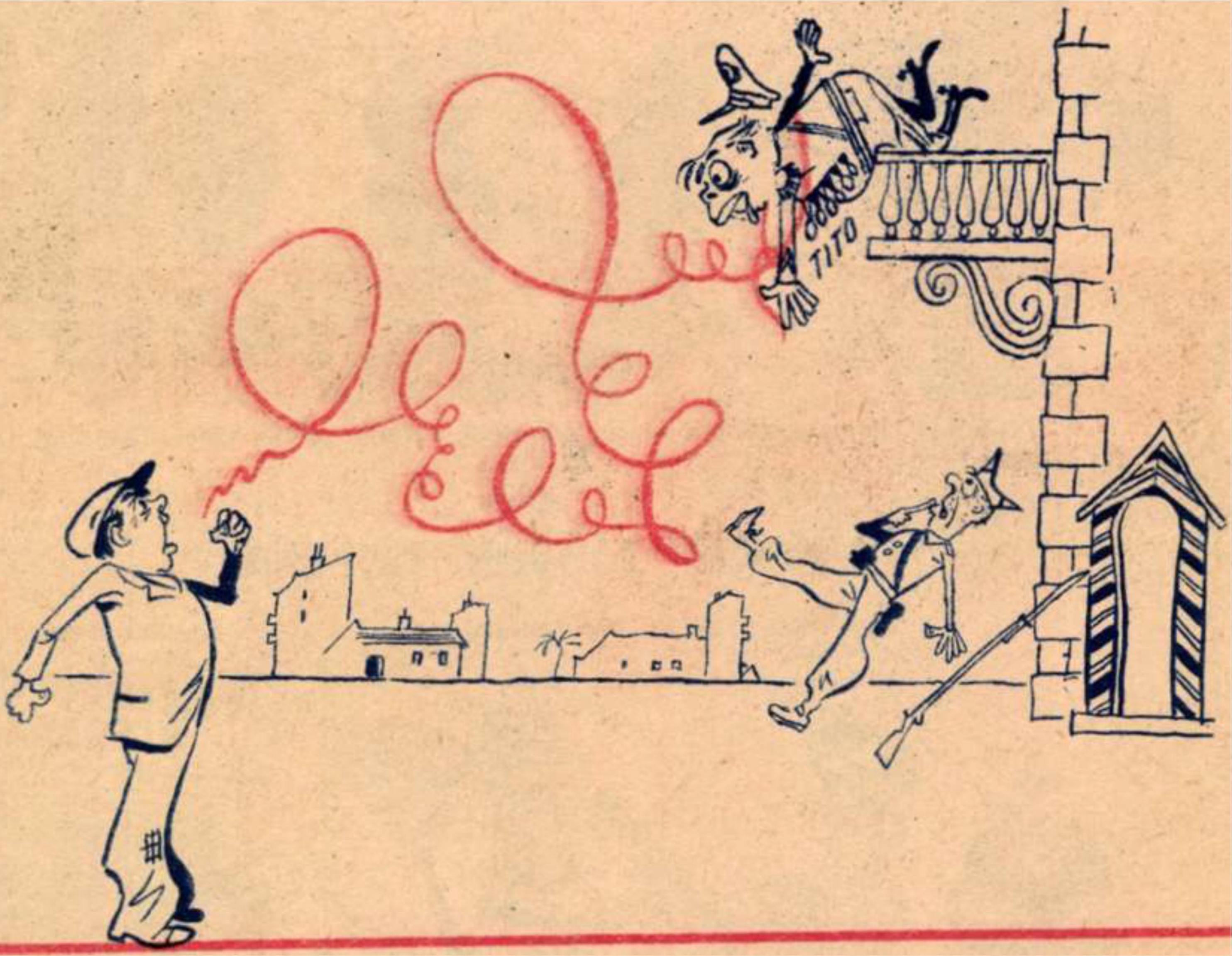

Fontos megbízás

Azt hiszem, mindenki ismeri Palánkait, hiszen sok helyen megtalálható, legfeljebb más-más néven szerepel.

Egyszer az übében megbízták ezt a jeles férfiút azzal, hogy tegyen ki egy cikket a faliújságra:

— Hiszen úgyis arra mégy! Nem?

Palánkai boldogan vállalta a megbízást és aztán már rohant is, úgy lobogtatva a cikket, mint egy harcilobogót.

— Hova rohansz? — kérdezte tőle Somlai, akivel egy szobában dolgozott.

— El kell valamit intéznem az übé részére, — mondta fontoskodó arccal. — Ne haragudj, de nagyon sürgős az ügy. Azt mondták, hogy ezt nekem kell elintéznem, mert más úgysem tudná!

Azzal már rohant is tovább.

A folyosón — véletlenül — nekifutott az igazgatónak és lihegve pihent meg annak pettyes nyakkendőjén.

— No, mi az? Csak nem kergetik? — kérdezte az igazgató nevetve.

— Egy cikket akarok kirakni a faliújságra! — felelte pihegve Palánkai.

— Végre, hogy eszébe jutott, hogy írjon — dicsérte meg az igazgató. — Már úgyis szólni akartam, hogy illene kicserélni a cikkeket...

— Én igyekszem, igazgató kartárs! — szólt szerényen és aztán szégyenlősen tovább szaladt.

Palánkai, az egész adminisztrációt felbolygatta egyetlen egy rajzszögért.

— Te Palánkai, mondd, miért csinálsz olyan nagy grimbuszt? — kérdezte dühösen Madarászné, az egyik gépírónő.

Az osztályon mindenki nevetett ezen a megjegyzésen, mert senki nem szívelhette Palánkait. De ő villámló szemekkel felelte:

— Úgy? Szóval én grimbuszt csinálok?! No jó!

Azzal dühösen kirohant, de az ajtóból még visszakiáltott:

— Vegyétek tudomásul, hogy ebben a cikkben rólatok is szó van! (Az ötéves tervről szólt a cikk.)

Elhalt a kacaj. Meg akarták kérdezni, hogy mi van róluk a cikkben, de Palánkai akkor már árkon-bokron túl volt. Az óvatos Madarászné minden eshetőségre készen, megírt egy epés válaszcikket.

Palánkai felment a szobájába és onnan hazatelefonált a feleségének:

— Drágám, ma kicsit későbben megyek haza. Tudod, a társadalmi munka... Az embernek meg kell szakadni...

Aztán lemondott egy megbeszélést is. A telefonálgatás után tovább folytatta tüntető körútját. (Legalább háromszor ment el a faliújság előtt.) Útközben találkozott a cikk szerzőjével is.

— Brávó, barátom! — mondta neki Palánkai kegyes hangon. — Épp most néztem át a cikkedet és meglepően jónak találtam... Érdekes, hogy már én is akartam erről a témáról írni...

Úgy bolyongott a folyosókon, mint ódon kastélyokban a házi kísértetek. Csak az volt a különbség köztük, hogy Palánkai nem lánccsörgéssel hívta fel magára a figyelmet.

Belebotlott Seregélybe, aki a lakatosműhelyben dolgozott.

— Barátocskám, jó, hogy összefutottam veled, kellene egy épkézláb cikk a faliújságra!

— Te lettél a faliújságfelelős? — kérdezte Seregély.

— Ne is kérdezd! — sóhajtott fel Palánkai és a sóhaj annyit jelentett: látod, széttépnek, de mit csináljak?

Végezetül találkozott az ifjú Sisákkal, aki csak harmadnapja dolgozott a vállalatnál. Palánkai menetközben odaszólt neki:

— Te Sisák, fuss el ezzel a cikkel és tedd ki a faliújságra!

— De én... — dadogta az ifjú Sisák és azt akarta mondani, hogy őt éppen egy fontos értekezletre hívták, de Palánkai belefojtotta a szót:

— Ugyan, ne csinálj mindenből olyan ügyet!

Mikes György

Az osztrák gyerek érdeklődik

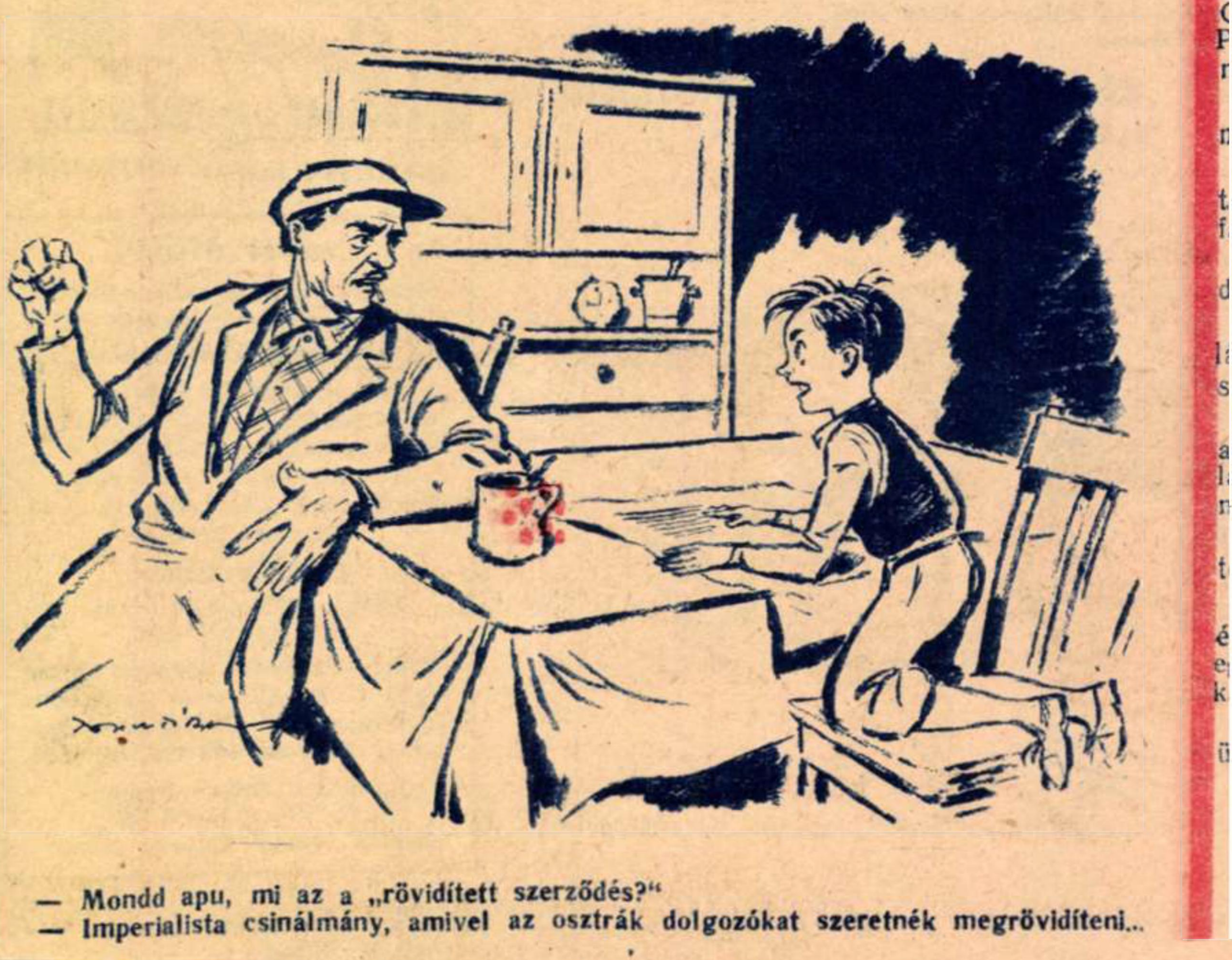

— Mondd apu, mi az a „rövidített szerződés?"
— Imperialista csinálmány, amivel az osztrák dolgozókat szeretnék megrövidíteni...

Indul az utolsó negyedévi terv

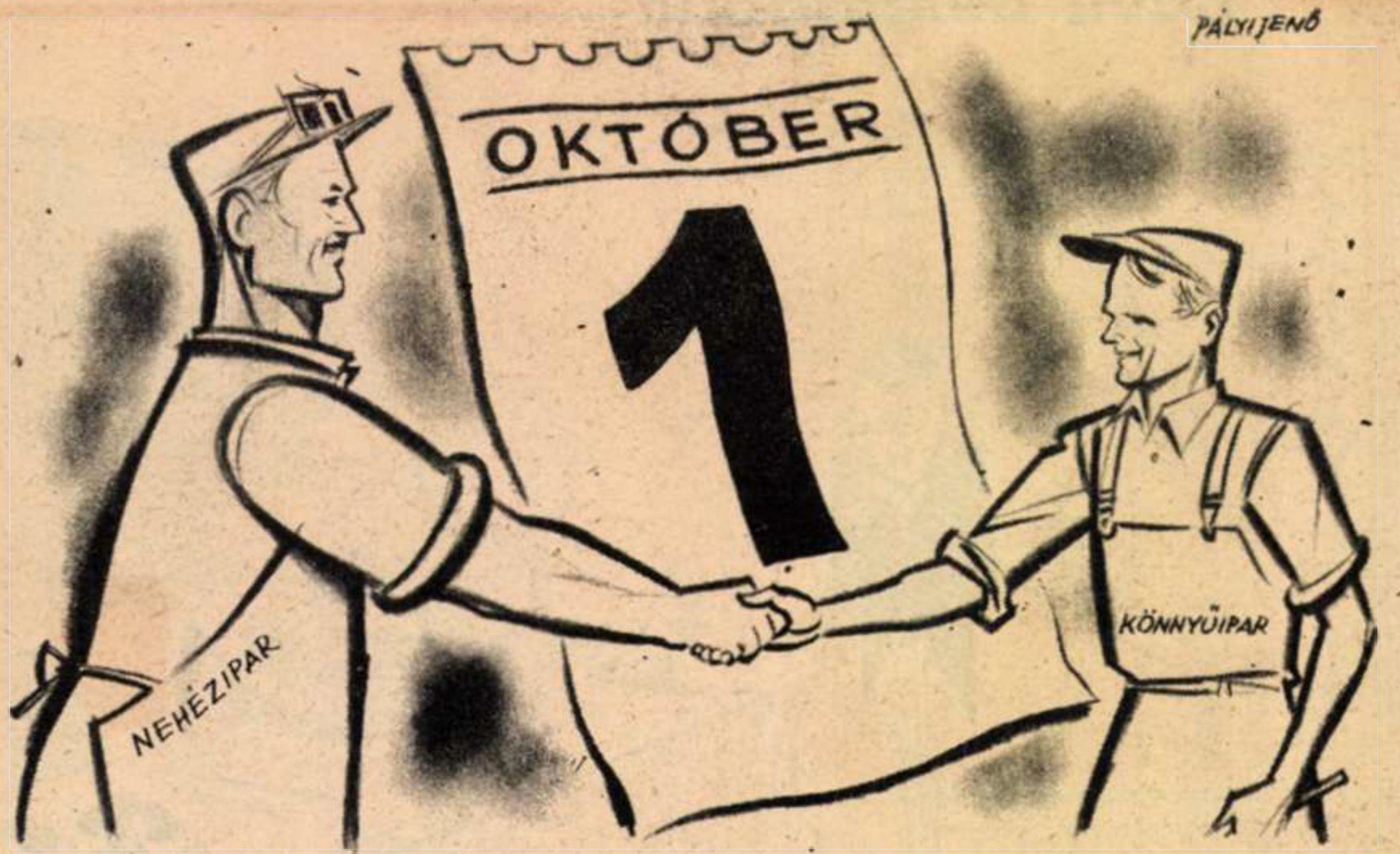

Nehézipar: Remélem, könnyen fogjátok teljesíteni!
Könnyűipar: Remélem, ti sem nehezen!

Mezőfalvi varjúközgyűlés

(A mezőfalvi állami gazdaságban úgy vetettek, hogy a mag kint maradt a földön.)

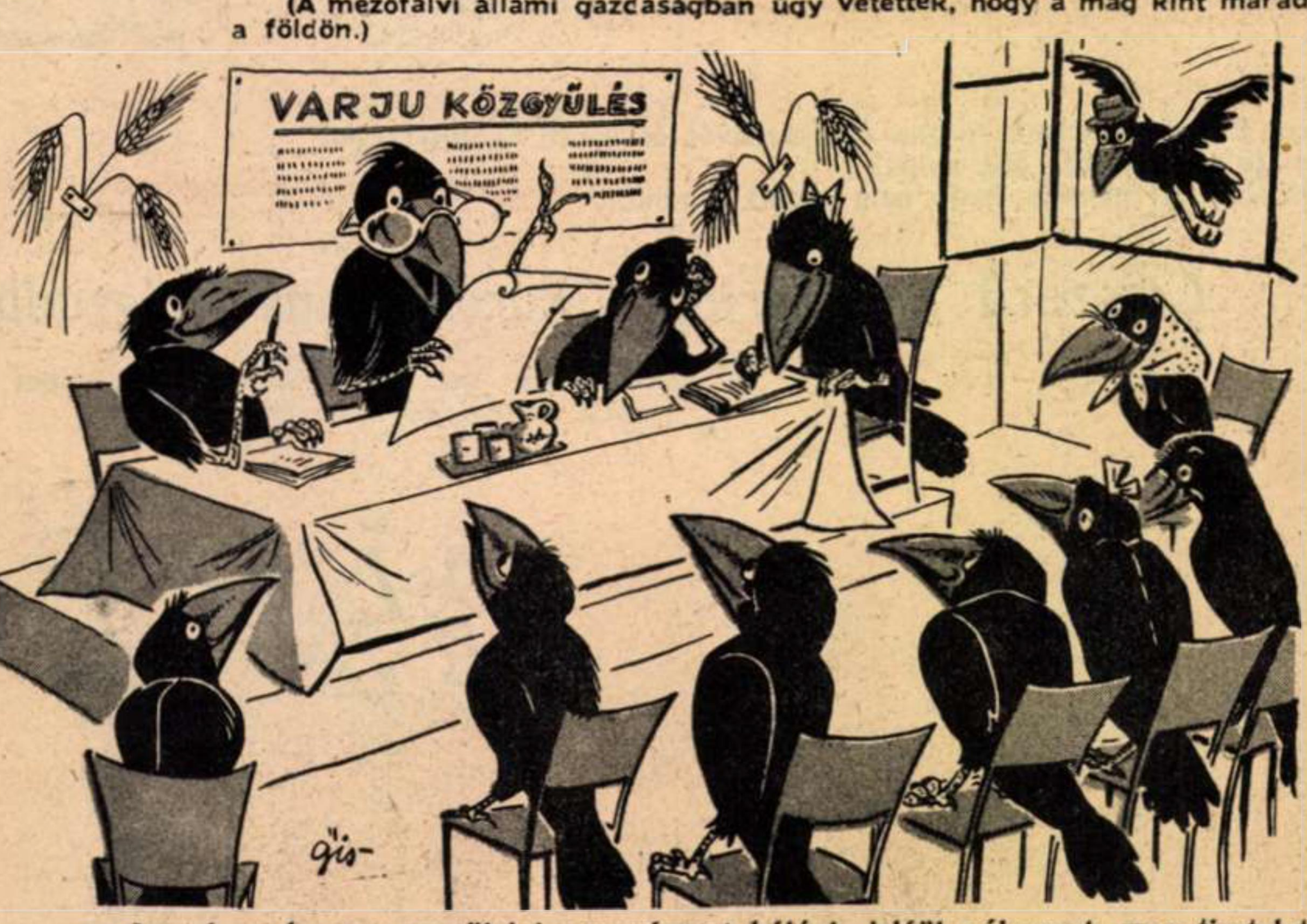

— Javaslom, hogy a mezőfalvi agronómust hálánk jeléül válasszuk meg tiszteletbeli varjúnak!

Az RM Művek portáján

(Az Opera és az RM kultúrgárda szocialista együttműködési szerződést kötött.)

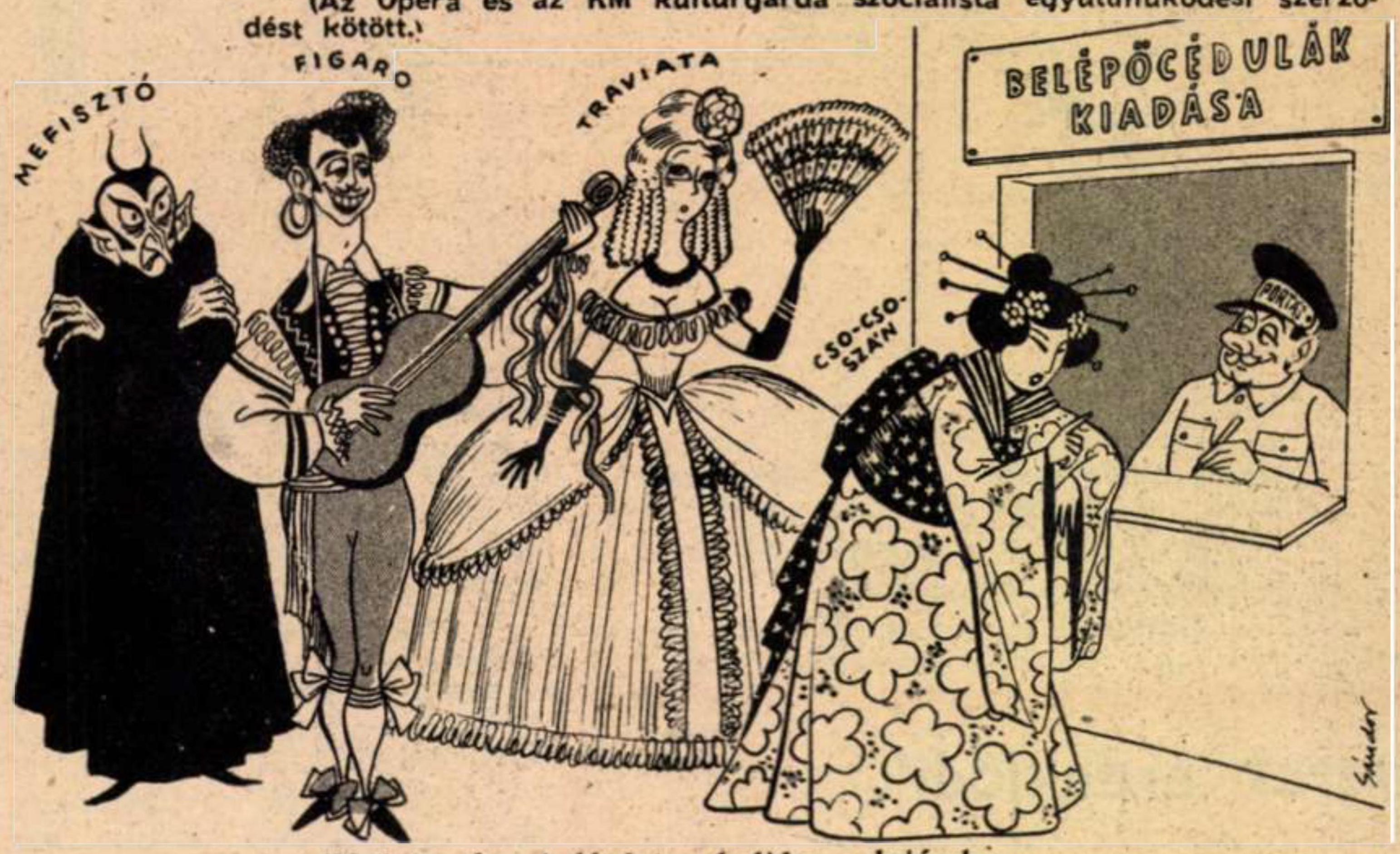

— Kérünk négy belépést a kultúros elvtárshoz...

42.000 fontért adtak el egy angol futballistát

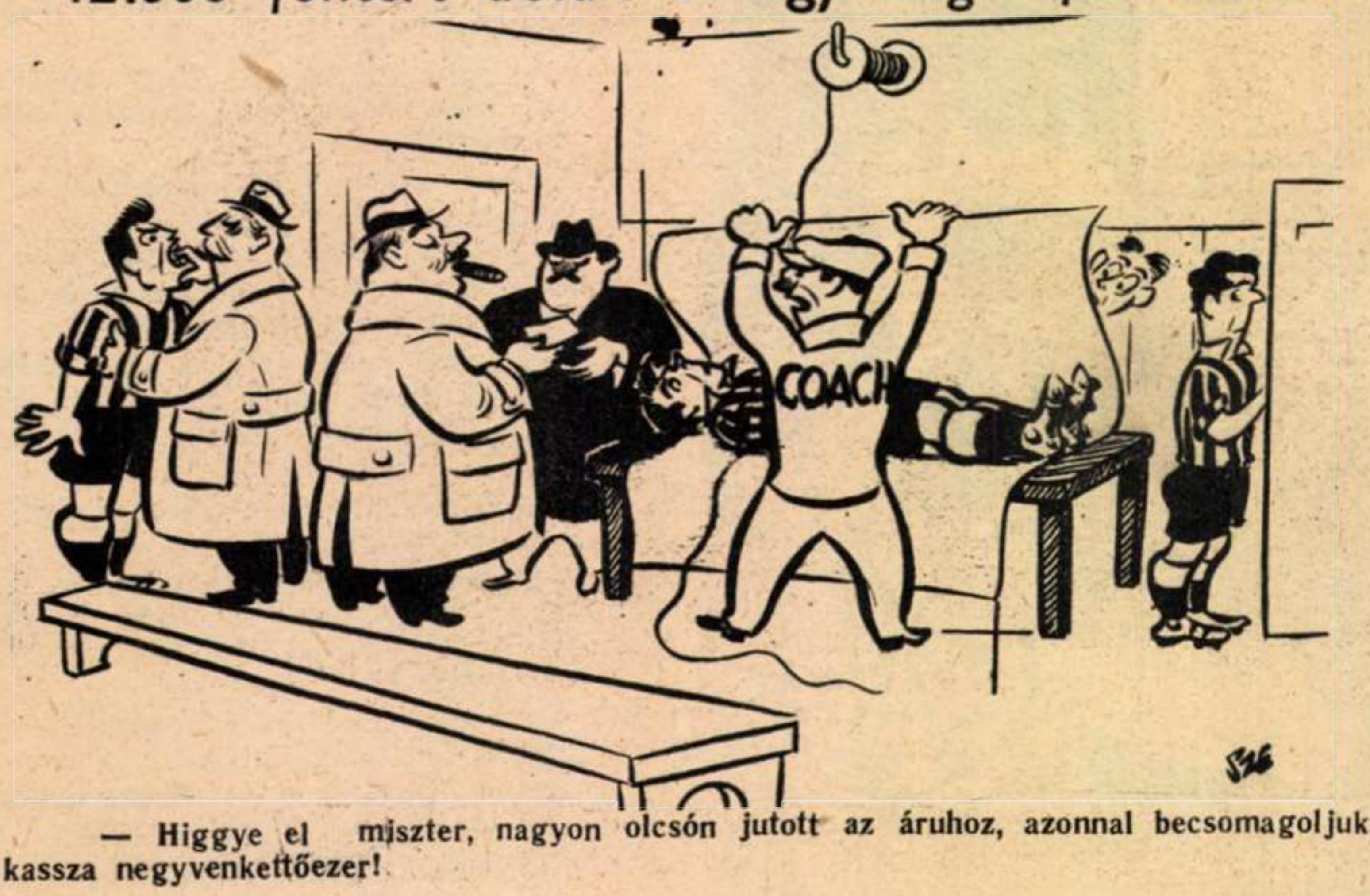

— Higgye el miszter, nagyon olcsón jutott az áruhoz, azonnal becsomagoljuk, kassza negyvenkettőezer!

Le a bürokráciával!

Beszélő kályhák

A Viharsarok című Csongrád megyei napilap szerkesztőségi helyiségeit ki kellett bőviteni. Az átalakítás költség-tervét már 1951 őszén megcsináltuk. A két új szoba ez év nyarán elkészült. Kalmár Jánosnét, kiadóhivatalunk vezetőjét nemrégen emlékeztettük, hogy a kályhákról ne feledkezzék meg. Figyelmeztetésünkre Kalmárné szeptember 18-i levelében a következőket írta: „A nyáron tervbevett két kályha az 1953-as évre szól."

Nekünk — lelkünk rajta — közömbös, hogy a két kályha mikor szólal meg. Tőlünk még 1953-ban is néma maradhat. Azt viszont nagyon szeretnénk, ha a hűvösebb idők beálltával fűteni lehetne a szobákat. Mit szólnak ehhez az illetékesek? A két kályha valóban csak 1953-ban „szól", vagy pedig a fűtési idény kezdetétől fűt?

A Viharsarok szerkesztősége
Hódmezővásárhely

Leesett a nadrágom

A Rákóczi-út és Somogyi Béla-út sarkán lévő Ruházati Boltban nadrágot vásároltam. Egyszeri használat után lepattogtak a gombok a legkényesebb helyekről. Ugyanaz történt velem, mint a „Selejt bosszúja" című film hősével, azzal a különbséggel, hogy ezt a selejt munkát én szenvedtem meg. Kezemmel kellett tartanom a nadrágot, mert máskülönben leesett volna. A ruhaipari dolgozóknak gondosabban kellene a nadrágokat elkészíteniök. Valószínű, hogy minőségi munkát végeznek és kevés ilyen nadrág kerül forgalomba, de erre a nadrágra mindössze két öltéssel volt felerősítve a leszakadt gombok egyike.

Pandurovics György
a Budapesti Kénsavgyár dolgozója

Sok a lecsóból is megárt

Az utóbbi időben háromszor hetenként kapunk lecsót az Üzemélelmezési Vállalattól. A lecsó napról-napra erősebb, ehetetlenebb. Úgy látszik, ki akarják próbálni ezen a téren teherbírásunkat. Szeptember 22-én, kedden majdnem az összes ebédelők visszafordultak az étteremből. Csak néhány kartárs vett magának annyi bátorságot, hogy a lecsót megkóstolja. Legcsinosabb kartársnőink háromszor egy héten kisírt szemekkel és vörös orral hagyják el az ebédlőt. Ha már másért nem, legalább ezért enyhítse fájdalmunkat az Üzemélelmezési. Egyezzünk meg abban, hogy hetenként csak egyszer legyen lecsó.

Kemény Zoltán
a Pénzintézeti Központ dolgozója

Ludas Matyi elintézte

„Nehéz kifizetni" című közleménnyel kapcsolatban tárgyalást folytattunk a minisztérium illetékes osztályával. A közeljövőben döntés várható az árkikerekítés ügyében. Köszönjük, hogy jó kritikával elősegítik a szocialista kereskedelem fejlődését.

Budapesti Városi Tanács V. B.

*

A „Persze, hogy egyszerűbb lenne" című panasszal kapcsolatban közöljük, hogy az új távbeszélő-névsor kiadásánál a hibát kijavítjuk.

Postaügyi Minisztérium

Használt
FÉNYKÉPEZŐGÉPEKET
Magas áron
VÁSÁROLNAK az OFOTÉRT BOLTOK.
BUDAPESTEN ÉS AZ ORSZÁG MINDEN RÉSZÉN.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Ballada a hamuzsírról

Egyik igen fontos kísérletünkhöz kétféle hamuzsírmintára volt szükségünk. Mindegyikből öt-öt kilogrammra. A rendelést az Élelmiszeripari Értékesítési Igazgatósággal kellett láttamoztatnunk. Megnyugtattak bennünket, hogy a Budapesti Szesz- és Cukorgyárnál van hamuzsír. Könnyen megkaphatjuk, csak a hivatalos formaságokat kell elintézni.

Ügyintézőnk abban bízott, hogy másfél óra alatt elintézi a hamuzsír-kiutalást. Ami ezután történt, azt 43 pontban foglaltuk össze.

1—10-ig: Kiállítottuk a megrendelést. Elvittük az Élelmiszeripari Értékesítőhöz. A Bánya- és Energiaügyi Minisztériumra hivatkoztak. Azok kapták az egész tételt. Ügyintézőnk az osztályvezetőhöz fordult. Az osztályvezető az igazgatóhoz utasított bennünket. Az igazgató a Bánya- és Energiaügyihez küldte ügyintézőnket. Minisztérium... Kinyomoztuk, hogy a hamuzsír Lafranko elvtárs profiljába tartozik. Lafranko elvtárs közölte, hogy nem utalhat ki kétszer öt kilót, de adjuk be kérésünket az iktatóba. Soronkívüli iktatást kértünk. Az iktatóban osztályvezetői engedélyt kértek a soronkívüli iktatásra.

11—20-ig: Az osztályvezető engedélyezte a soronkívüliséget, megtörtént az iktatás, sőt az osztályvezető felhívta Lafranko elvtársat, hogy intézze el az ügyet. Az o. vez. telefonált a titkárnőjének, akivel ügyintézőnk átment egy másik helyiségbe, ahol bevezették a rendelést egy nagy könyvbe, azután a könyvet Lafranko elvtárs szobájába vitték, ahol a könyvet aláírták, majd ügyintézőnket beküldték az o. vez.-höz, hogy ő is írja alá. Az o. vez. nem volt szobájában, ezért visszamentünk Lafrankohoz, akivel elkezdtük keresni az o. vez.-t.

21—30-ig: Megtalálták. Aláírta. Hátra volt még a pecsét. Iktató... Közölték, hogy nem adhatják ki kézbe a példányt, mert már iktatva van. Újabb két telefon. Végre ügyintézőnk kezében volt a láttamozott rendelés. (Bélyegzővel.) Elindult Óbudára a Szeszgyárba az áruért. A kereskedelmi osztályra küldték. Ott közölték, hogy nem adnak árut, mert semmi közük a Bánya- és Energiaügyi Minisztériumhoz. Elmondtuk eddigi harcunkat, mire az osztályvezetőhöz kerültünk, aki a szeszgyári előadót a vállalatvezetőhöz utasította. A v. vez. közölte, hogy valóban nem adhat hamuzsírt. Telefon az Élelmiszeriparihoz. Nyomozás a hiba után. Kitűnik, hogy a minisztérium nem adta írásban, hogy melyik vállalata terhére iktatta ki a hamuzsírt.

31—40-ig: Telefon Lafranko elvtárshoz. Menjünk a Hungária Kénsavgyárba, onnan telefonáljunk neki, ő majd utasítja a Hungáriát, hogy adják ki a hamuzsírt. Hungária Kénsavgyár... Ők már minden mennyiséget elvittek a Szeszgyártól, a negyedik negyedévi keretre pedig nem adható ki áru. Telefon a minisztériumba. Majd megpróbálják a Chinoinban. A Chinoin hajlandó 10 kilót adni. Ám kiderül, hogy a minisztériumnak csak az egyik minőségű hamuzsírra van kerete, a másik hamuzsírra, — amelynek a kísérlet miatt kristályvizesnek kell lenni, — nincs. Telefon a Bánya- és Energiaügyi Minisztériumba. Értessük meg a Chinoinnal, hogy nagy szükségünk van az árura. Megható beszélgetés a Chinoinnal. Van kristályvizes hamuzsírjuk is. De mindkét hamuzsír csak 300 kilogrammos hordóban van. Két ilyen nagy hordót kellene 5—5 kiló miatt kibontani. Tanácskozás. Elhatározzák, hogy kibontják a két hordót.

41—43-ig: Hajsza egy kádár után. Találtunk. A kádár kibontotta a hordókat és találtak két nátronzsákot is. Az árut átvettük és kifizettük.

A fentiekből kitűnik, hogy egy mozgékony dolgozónk egynapi munkájával sikerült megszerezni a kétszer ötkiló hamuzsírt, azonban ez csak úgy volt lehetséges, hogy az összes ügyintézők hivatali kötelességükön túlmenően álltak segítségünkre.

Az áru értéke 73 forint, a villamos- és taxiköltség 70 forint.

Dr. Policzky Károly,
a Nehézvegyipari Kutató Int. ig.

Utazgat a zöldség

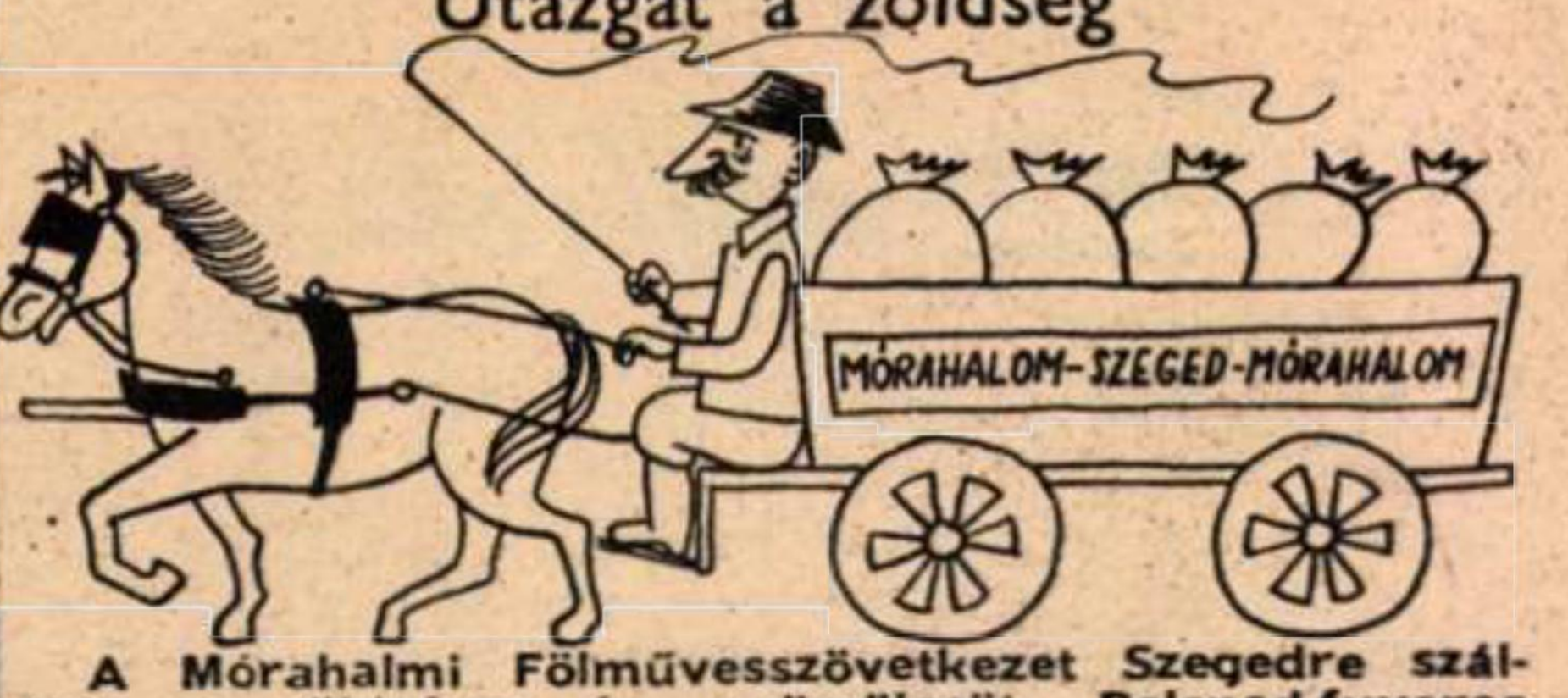

A Mórahalmi Fölművesszövetkezet Szegedre szállítja a zöldséget és gyümölcsöt. Belsped-fuvaros bonyolítja le a szállítást. Ugyanez a fuvaros ugyanezt az árut visszaviszi Mórahalomra, mert a mórahalmiak látják el a környéken működő konyhákat nyersanyagokkal. Az árúnak Szegedről történő „beutalása", és onnan való „kiutalása" felesleges sétakocsikázást jelent. Nemrég 30 métermázsa burgonyát és 3 métermázsa szőlőt utaztattak Mórahalomról Szegedre és vissza. Ez 280 forint felesleges fuvarköltséget jelentett. Helyes lenne, ha a kiutalást és a beutalást csak a könyvelésen keresztül utaztatnák, a valóságban nem.

Moszöv
Hódmezővásárhely, Szakál Ferenc

Csönge csüggedt: van villany és még sincs

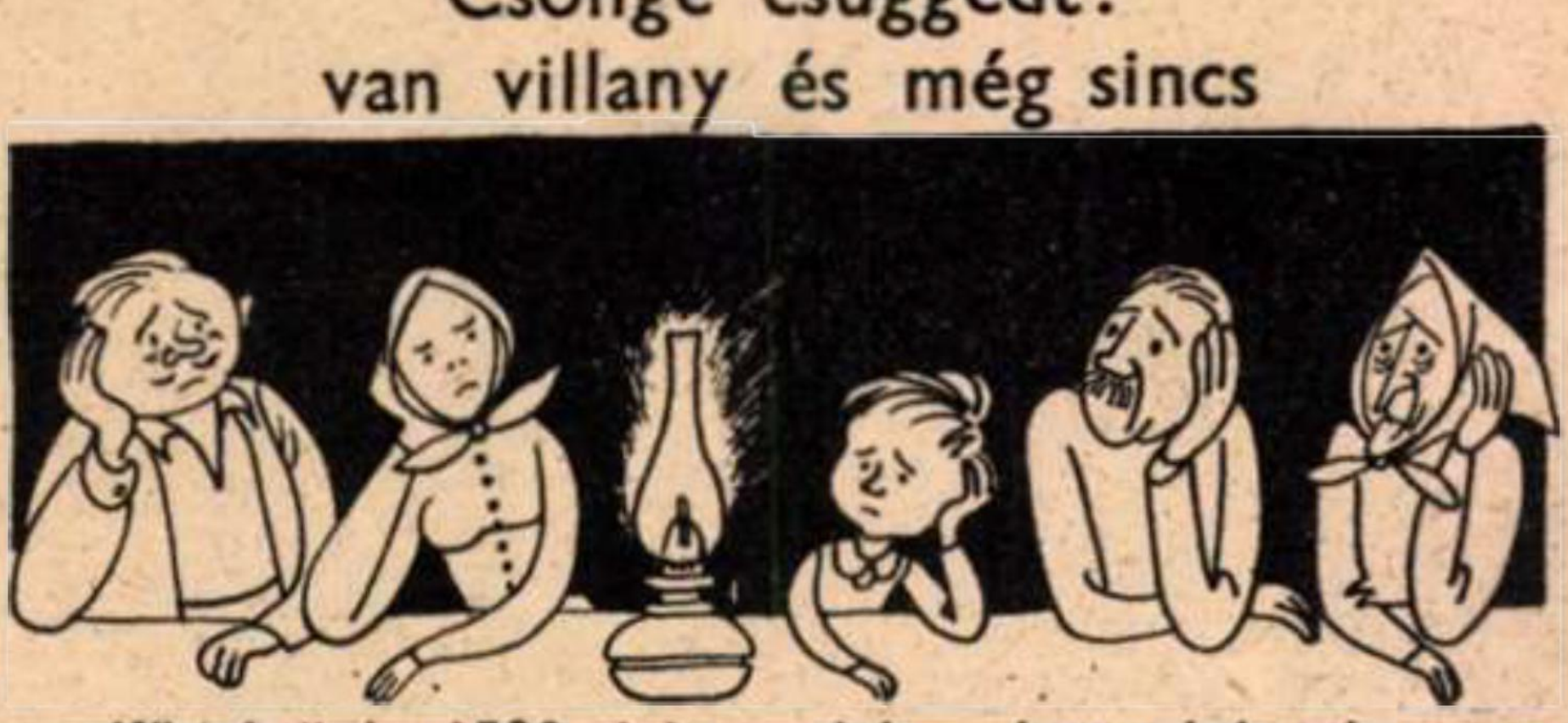

Községünk 1500 lakosa húsz éve várja, hogy a bűzös petróleumvilágítás helyett kigyulladjon a villanyfény. A felszabadulás után boldogok voltunk, amikor megkezdték a villany bevezetését. A villanypóznák állnak, ott húzódnak a házak előtt, egy-két méternyire vannak a kerítésektől. Tavasszal a Tanácsházába, az iskolába és a tanítói lakásba behúzták a villanyt. Ott már ég. Azóta félév telt el és hiába lessük-várjuk, mikor folytatják a szerelést, — nem történik semmi. Csönge népe nagyon boldog lenne, ha a hivatali helyiségeken és a csöngei utcákon kívül a házakban is égne már a villany.

A csüggedt csöngei dolgozók

Interjú Nagib tábornokkal

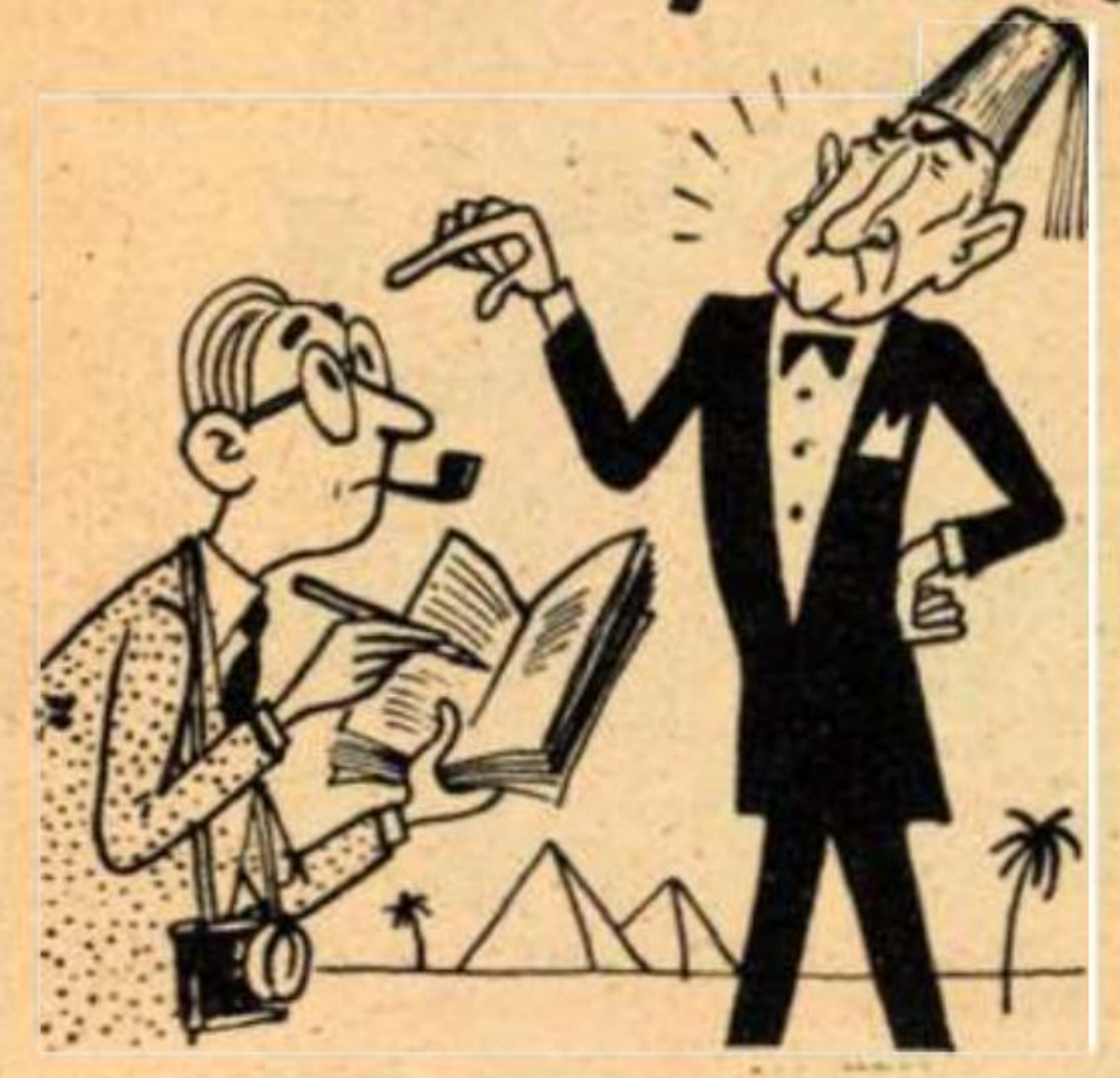

— Írja fiam! Én nem állok meg Egyiptomnál!

— Igenis tábornok úr! Nem méltóztatik megállni Egyiptomnál!

— Maga félreért engem, fiam! Nem nem méltóztatok, hanem nem kegyeskedek! Mert Allah egy és Mohamed az ő prófétája. Egyesíteni kell az Izlám valamennyi követőjét, minden igazhivőt, ahogyan az a mi szent Koránunkban meg vagyon írva, hetedik szúra tizenkettedik pont, harmadik paragrafus. Allah il Allah!

— Nagyon helyesen mondja kegyelmes úr, Allah il Allah!

— Minden igazhivőt az Arab Ligába, mert Allah egy, Mohamed az ő prófétája és Nagib az ő diktátora. Ha minden mohamedánt egy közös táborba gyüjtünk az én parancsnokságom alatt, akkor elérjük a próféta nevében a nagy, szent célt.

— És az miben áll, kegyelmes uram?

— Hogy becsülettel megszolgáljam azt a pénzt, amit az amerikaiaktól kaptam.

Természetátalakítás Nyugaton

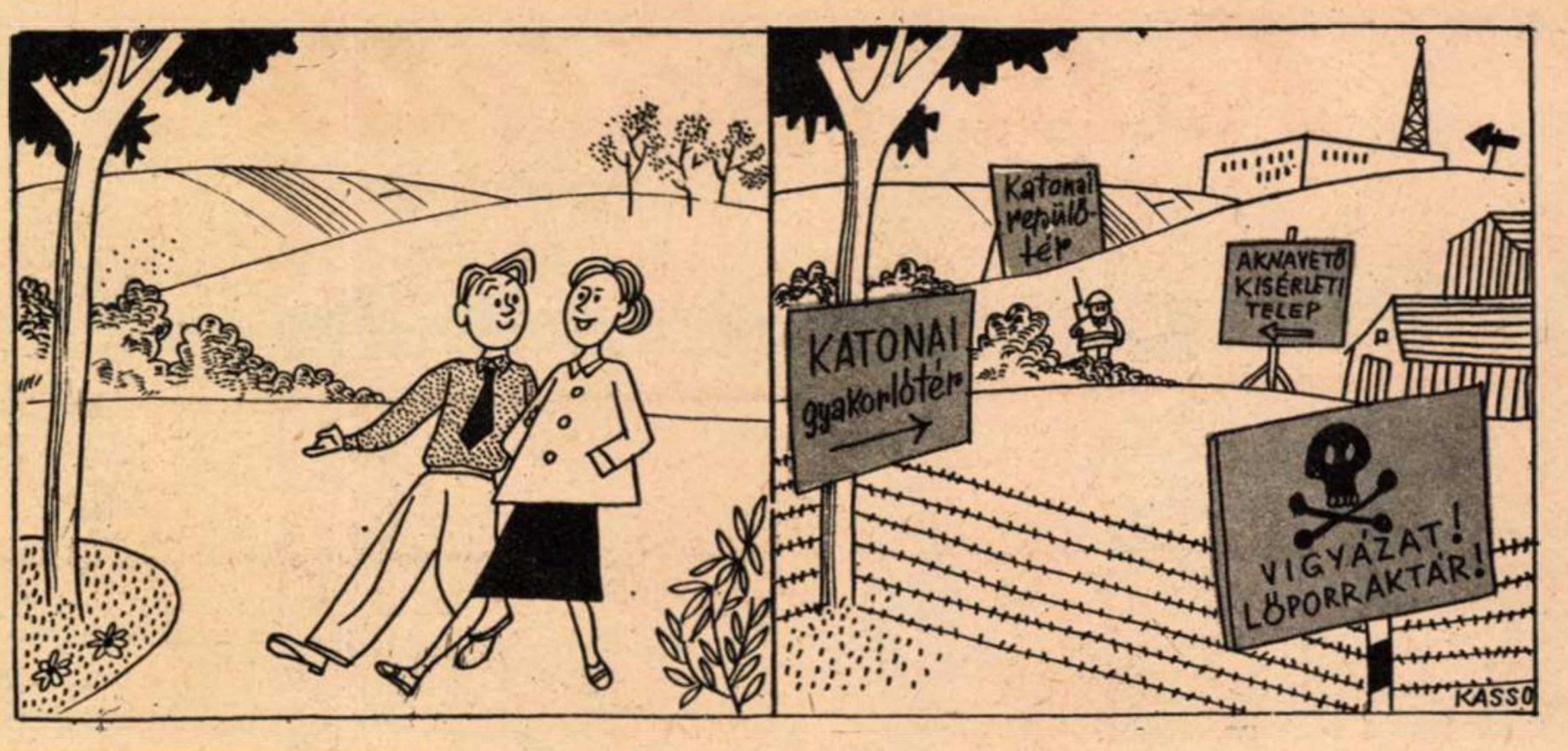

Könyvkiadók figyelmébe

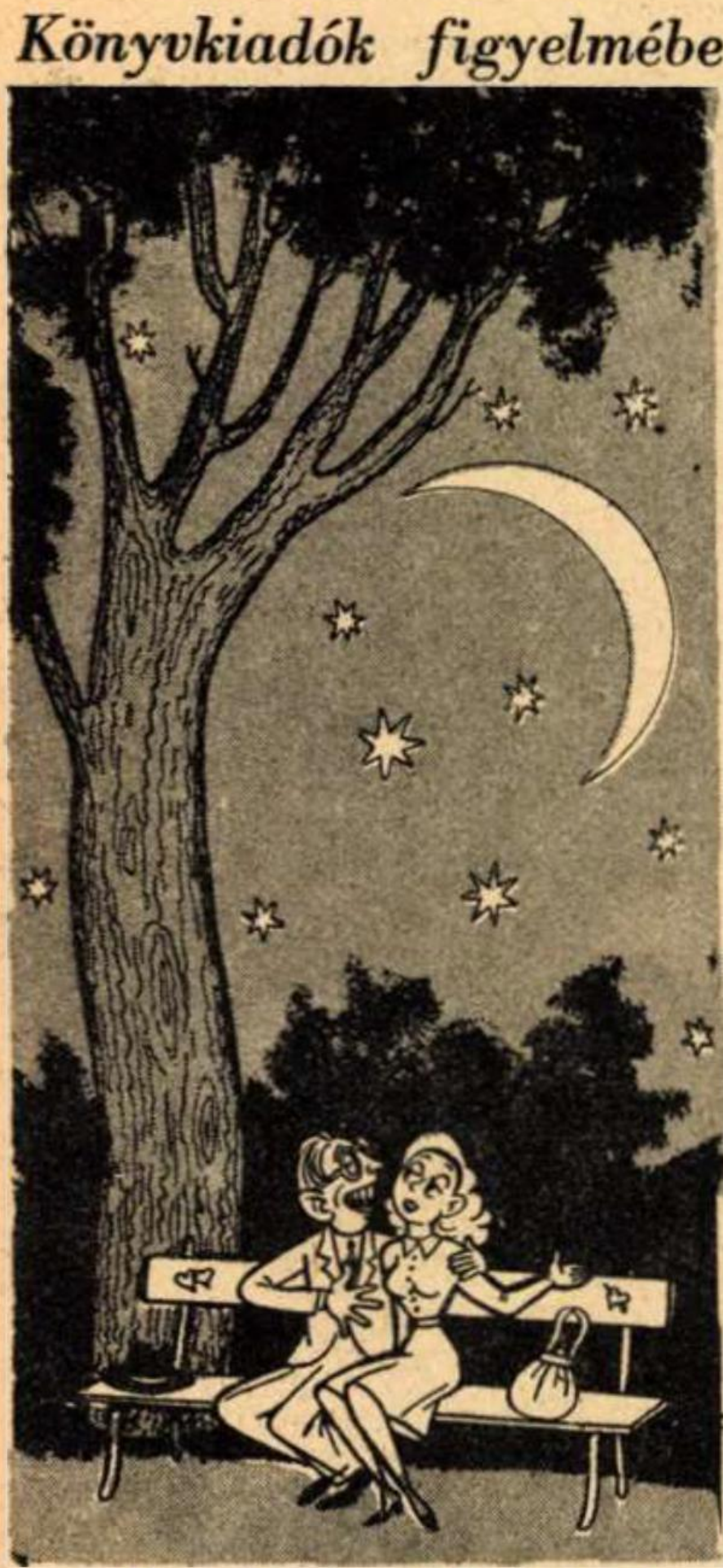

— Mancika drága! Lehozom magának a csillagokat az égről!
— Az semmi! Inkább szerezze meg Spanov „Gyujtogatók"-ját!

A Közértekben nem csomagolják össze a vásárolt árut

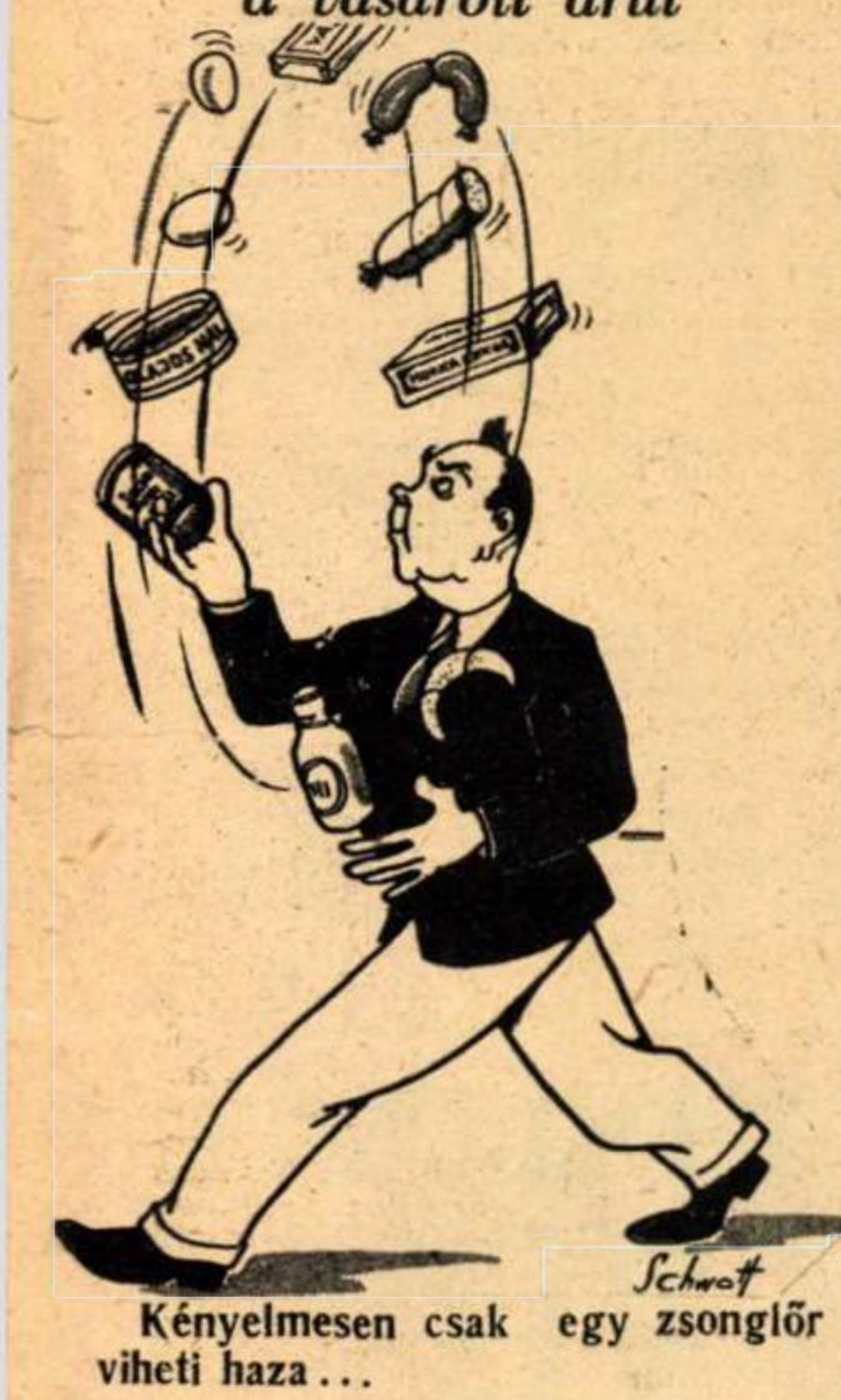

Kényelmesen csak egy zsonglőr viheti haza . . .

Ahol baj van a Rőder-mozgalommal

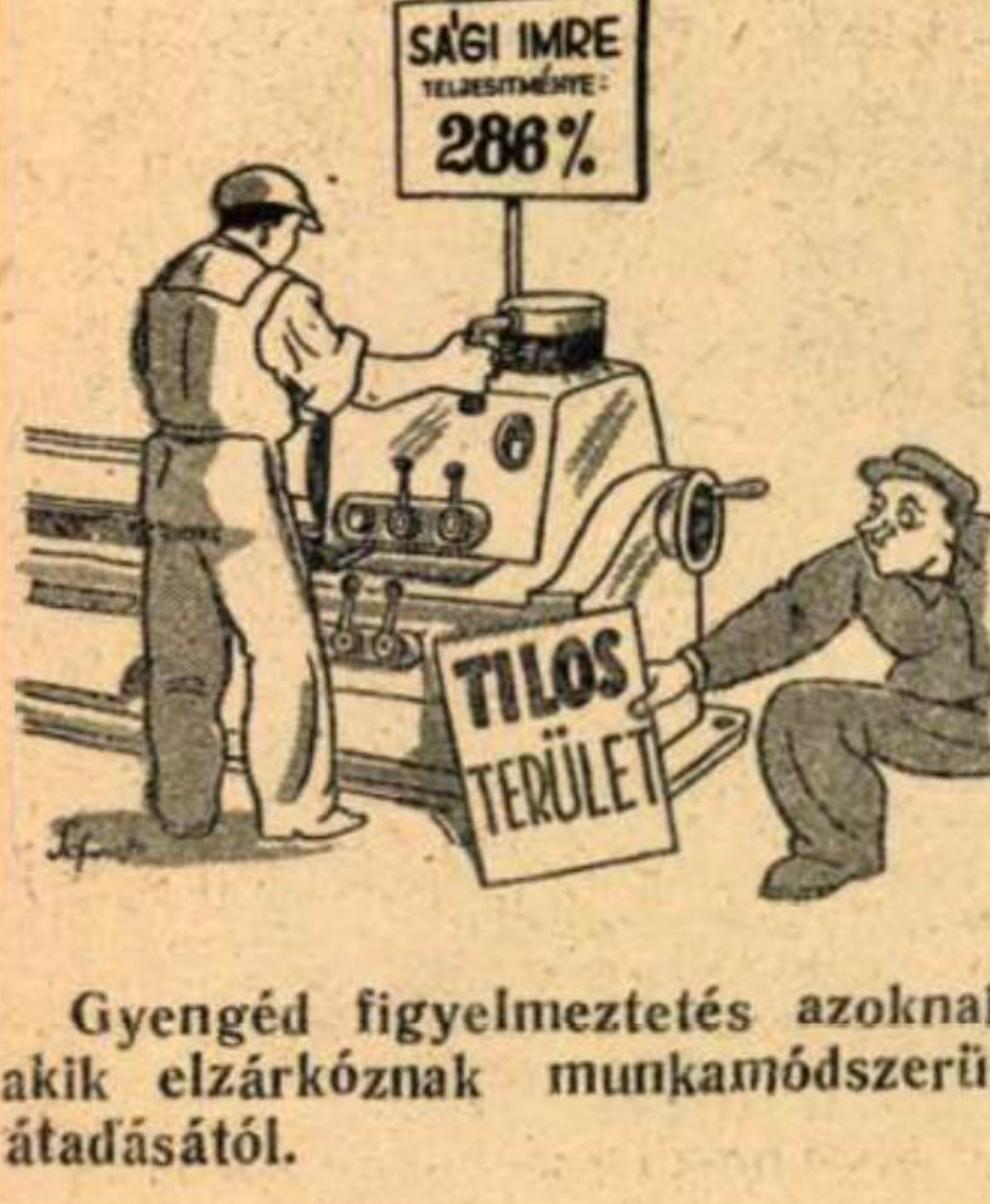

Gyengéd figyelmeztetés azoknak, akik elzárkóznak munkamódszerük átadásától.

A tarjániaknak szurkoltam...

Ritkán járok futballmeccsre, mert a feleségem lebeszél róla és rábeszél, hogy menjünk el holtrafáradni a Sashegyre, ahol egész nap örülünk a természetnek. A múlt vasárnap végre abbahagytuk a természetrajongást és én kimehettem a futballmeccsre, nézni ezt a férfias sportot, amely szebb, mint a Mona Lisa mosolya.

A Salgótarján—Kinizsi mérkőzést tekintettem meg s mint hajdani tarjáni lakos, szívemben égett a remény, hogy férfias küzdelem során leverjük a Kinizsit. Ebbeli reményemnek hangot is adtam s a köröttem gyűrűző tömeg felé intézve szavaimat, ezt mondtam: én bizony már csak azt hiszem, hogy ma itten kikap a Kinizsi.

Kijelentésem után némi szorongás lepett el, hátha mégsem kap ki, arra azonban nem voltam elkészülve, hogy fenti mondásom milyen hatalmas felzúdulást arat körülöttem és a következő kifejezésekben részesülök:

— Maga futballanalfabéta, hat góllal győz a Kinizsi. (Más:) Regyed egy ökör, legkevesebb három góllal győzünk! (Más:) Ön süket, mint a cipőm, nagy verést kap ma a Tarján!

Egy középkori hóhérkülsejű alak még odarecsegte valakinek: „Ezt a tarjános pacákot figyeljük, ezt fölbérelte úgylátszik a Vasas, hogy bennünket húzzon". Brrr . . . rázkódtam meg, hova vetődtem? Szerény, sportszerű vitára voltam elkészülve és itt emberevők marakodnak, vad tekintetek tépnek izzéporrá, foggal, körömmel, esernyőbottal szeretnék belémmagyarázni a Kinizsi iránti szerelmüket.

Közben ment a játék és Dalnoki, a Kinizsi hátvédje labda helyett levegőbe repítette Bablénát, a Tarjániak jobbszélsőjét.

Fúj! — szállt el ajkaimról a halálsikoly és felháborodottan motyogtam: ilyet mégsem szabadna tenni.

— Szabályos szerelés, maga majom! — dübörgött fülembe egy öblös hang és bizonyításul gyengéden csavarni kezdte az orromat.

— Nézze, ilyenfajta szerelés volt! — ugrott elém egy piros-fehér-kék zakóba öltözött ifjú és kétszer bokánrúgott. Ezekután kényszeredetten mosolyogtam és oly csendben káromkodtam, hogy magam sem hallottam. A mérkőzés állása egyelőre döntetlen volt és esküszöm özvegy Pókainéra, hogy a jobbiknak szurkoltam, azonban Babléna lőtt egy gólt, mire önfeledten kiáltottam a levegőbe:

— Hajrá Tarján! Gól! Gól!

Egy pankrátor kinézésű egyén azonban ellene lehetett a szólásszabadságnak, mert gyengéden felpeckelte az állam, dupla Nelsonba fogta két vállam s úgy gügyögte a fülembe: na mondd mégegyszer, hogy hajrá Tarján és kapsz egy nagy pofont. Lemondtam a pofonról és újra csendes gyerekké váltam, mignem egy szolidabb kinézésű sporttárs félrehívott és bizalmasan a fülembe susogta: Nézze kérem, én nem szurkolok sem az egyiknek, sem a másiknak, de gondoljon feleségére s apró gyermekeire, tehát azt tanácsolom, menjen át a pálya másik oldalára. Ezek itt a legvadabb Kinizsi-szurkolók. Itt nagy ruhát kaphat az ember. Elfogultak ezek, mint egy püspök és értenek a szájbavágás nagy művészetéhez.

— Nem, azért sem, — mondtam makacsul s helyemen maradva álltam a vérivók tekintetét, mignem a tarjániak újabb dogót be nem vágtak a Kinizsi kapujába.

— Hajrá Tarján! — szóltam el magam újra s arcom oly boldog mosolyban éghetett, hogy rögtön kezelés alá vettek és mint a szent inkvizición, megcsavarták kicsit a karomat s úgy lehelték a fülembe: Mit mondtál, te kuvasz? Ez lesgól volt különben is, a bíró mindjárt visszavonja.

Bátor ember vagyok, de a túlerőtől meghátrálva ernyedten rebegtem: Igenis kérem — s ökölbeszorítottam a kezem, de csak a zsebemben, nehogy félreértsék.

A végefelé, miután lázadó természet is vagyok, s félig már hazatartottam, nem állhattam meg, hogy oda ne szóljak: Na úgye megmondtam, hogy kikap a Kinizsi, s utána lehajtottam a fejem, nehogy valamelyik heves ellenszurkoló észrevegye, hogy fejem is van s egy kis öklözésre használja fel.

A középkori hóhérkülsejű azonban így is mellém ugrotte s recsegőropogó hangját máig is a szívemben érzem: Ehe! Megmondtad! De megállj, majd kint az utcán találkozunk! Kinyomom a szemed!

Isten ments, sóhajtottam, legdrágább kincsem nem adom s igyekeztem elódalogni. Az elódalgás azonban, amennyire meg tudom állapitani, nemigen sikerült, mert ahogy hazaértem, a feleségem aggodalmaskodva kérdezte: Édes fiam, milyen a szemed? Kék meg lila.

Persze itt is a helyzet ura maradtam és szűkszavúan bár, de mégis férfiasan csak annyit mondtam:

— Semmi, semmi . . . A tarjániaknak szurkoltam a Kinizsi-mérkőzésen.

Nagy S. József

A bonni őrült

Adenauer szobájában cseng a telefon.

— Halló, itt Adenauer!

— Alázatos tiszteletem, kegyelmes uram! Jövök tárgyalni!

— Hagyjanak engem békében! Donnerwetter! Megmondtam, hogy nem tárgyalok! Nem! Nem! Nem!

— De kegyelmes uram, itt Obermayer tábornok beszél a bonni hadügyminisztériumból, Hitler Adolf volt szárnysegédje. A felfegyverkezésről akarok önnel tárgyalni!

— Ja? Az más! Akkor tárgyalok. Ne haragudjon, már ideges leszek, ha a tárgyalás szót hallom! Mindig azt hiszem, hogy a német egységről és a békéről akarnak velem tárgyalni, ha a tárgyalás szót hallom! Nem tárgyalok, nem, nem, nem!

— De kegyelmes uram, én az újrafelfegyverkezésről . . .

— Magával tárgyalok! Tárgyalok! Tárgyalok! Tárgyalok!

— Máris jövök! Egyedül van, kegyelmes uram?

— Egyedül! Egyedül vagyok! Egészen egyedül vagyok! Már a nyugatnémet polgári pártok is cserbenhagytak, azok is az egységről akarnak tárgyalni.

A kényszernyugdíjazott tábornokok menhelyén Washingtonban

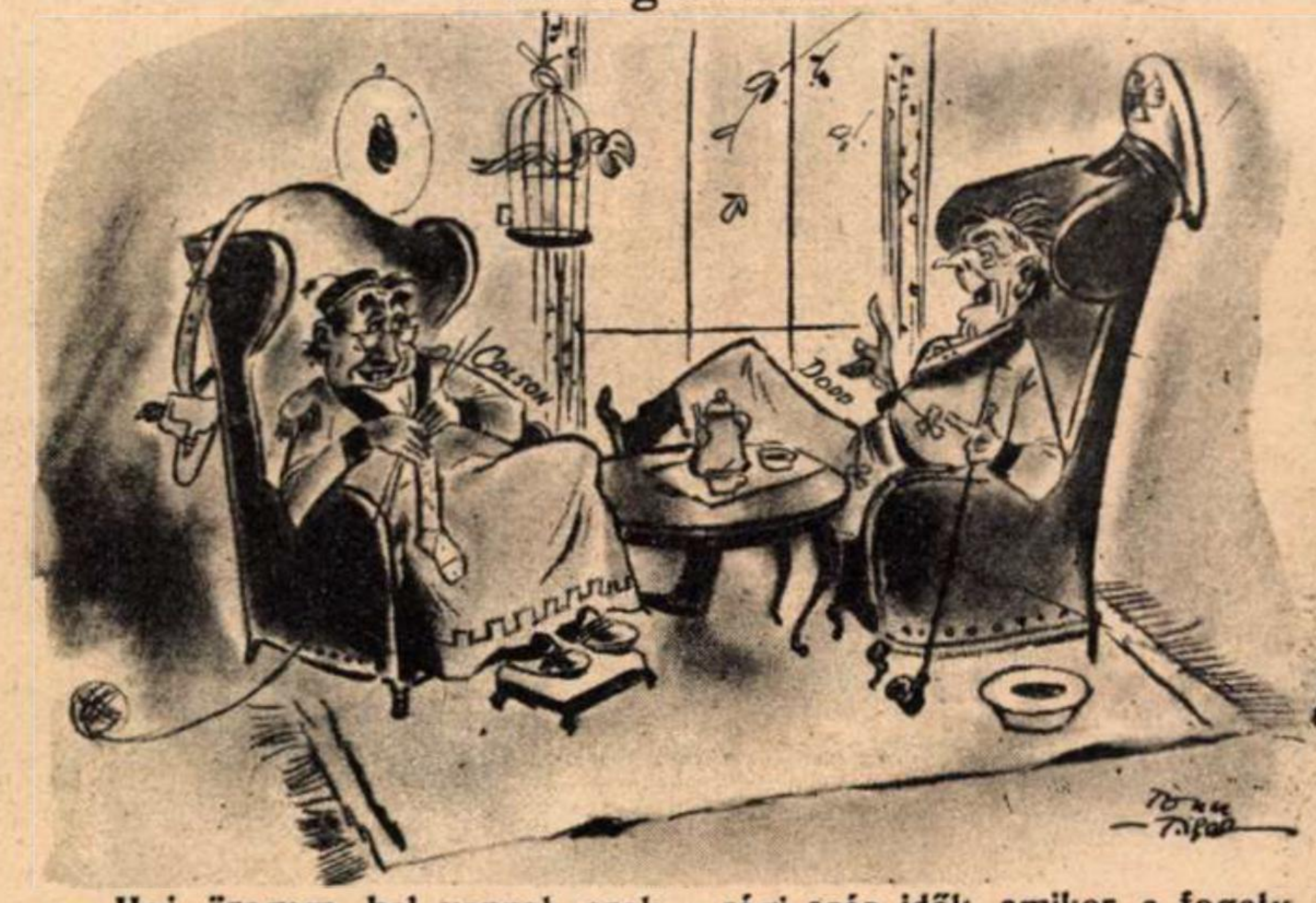

— Hej, öregem, hol vannak azok a régi szép idők, amikor a fogoly koreaiak fogságába estem és az volt a nevem, hogy „Dodd, a vérengző"!
— Bizony, bizony! És én voltam a „pletykás Colson"!

Az osztrákok sem akarnak Francoékkal futballozni

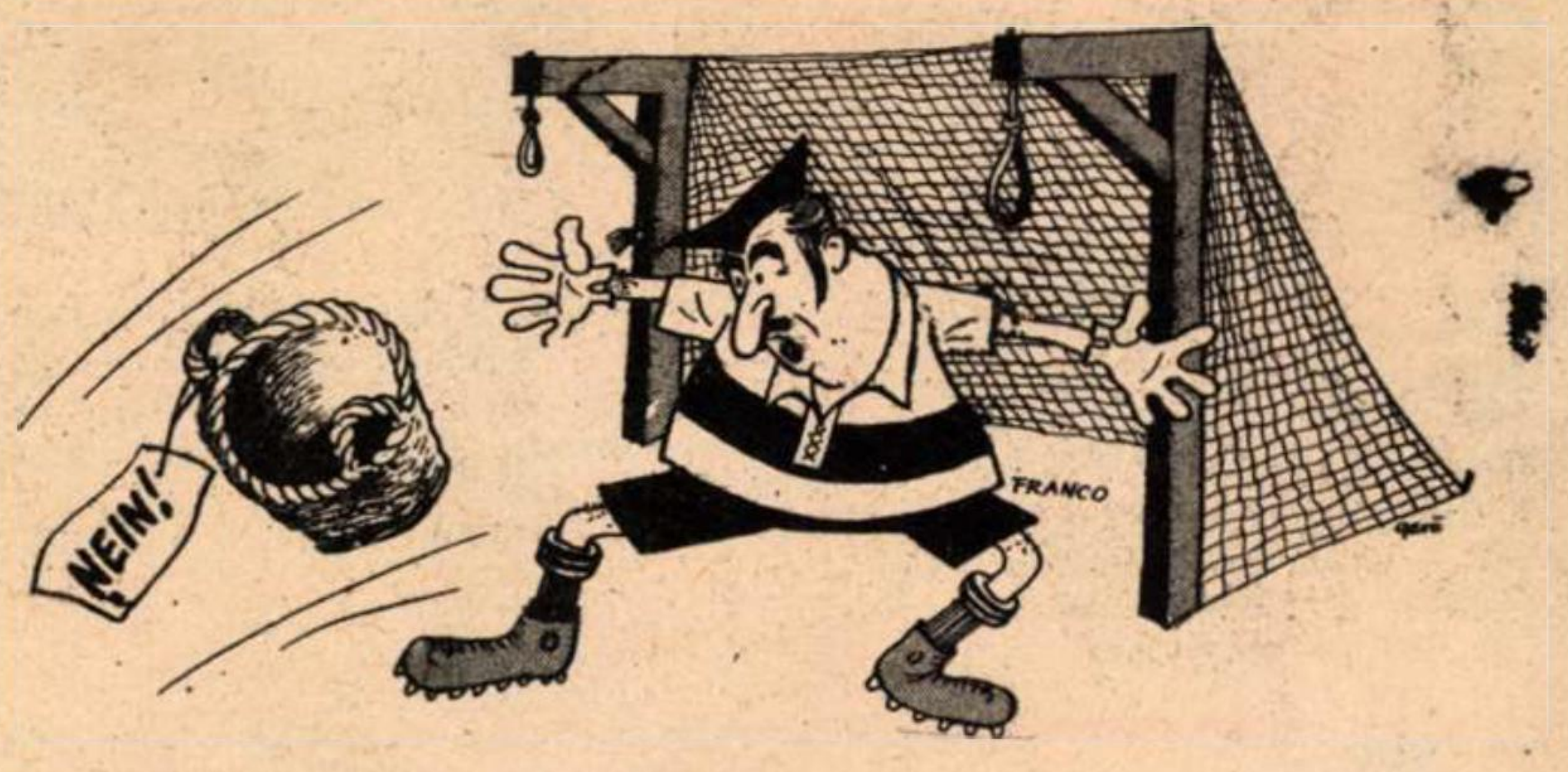

Franco gól helyett — kosarat kapott.

Még kukucskálni sem szabad!

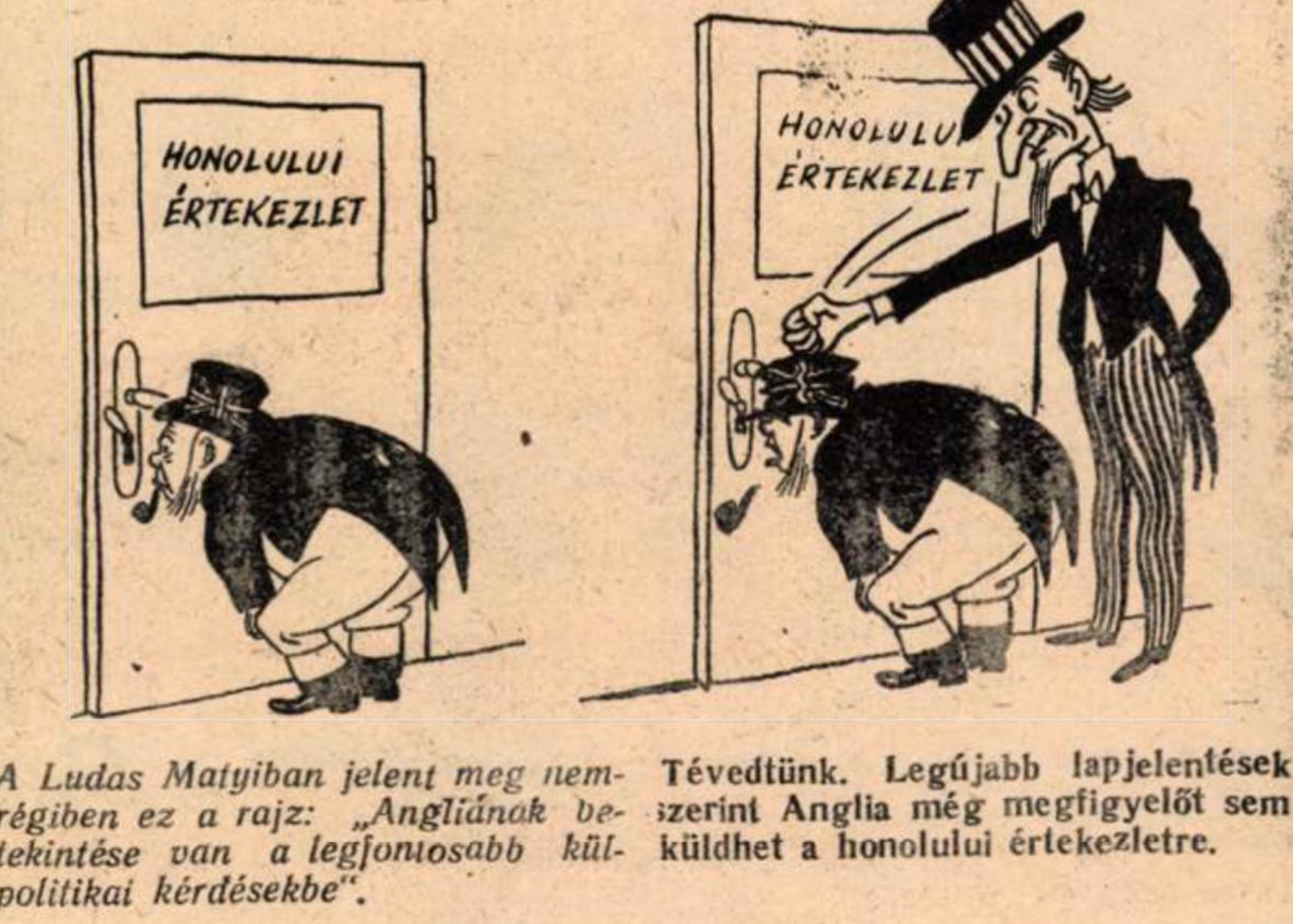

A Ludas Matyiban jelent meg nemrégiben ez a rajz: „Angliának betekintése van a legfontosabb külpolitikai kérdésekbe".

Tévedtünk. Legújabb lapjelentések szerint Anglia még megfigyelőt sem küldhet a honolului értekezletre.

Falu születik: Mikebuda

Mikebuda
Leszálló van??
Van!!

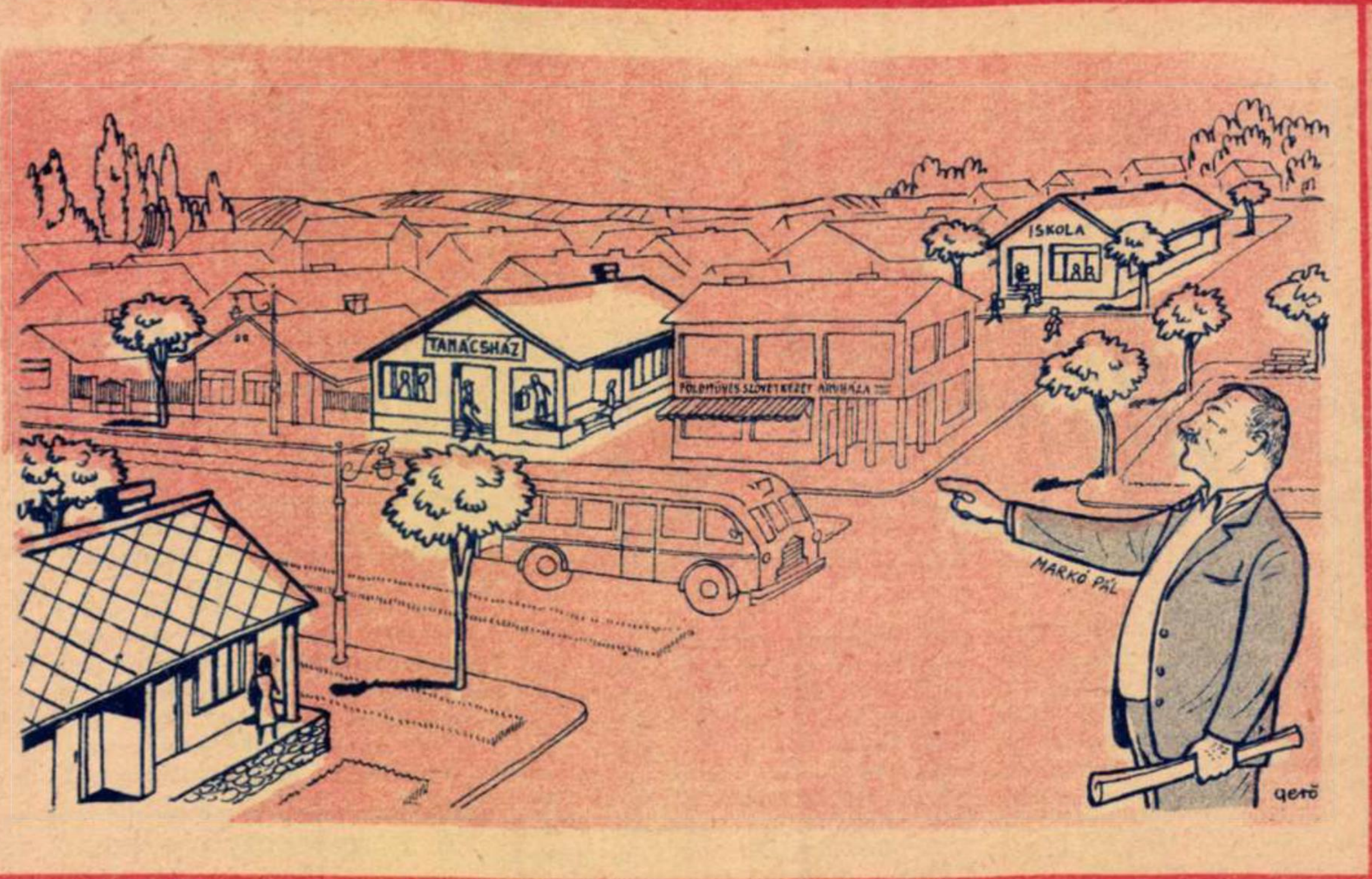

Mikebuda! Van-e ki e nevet ismeri? Bizony, jelenleg még nem sokan tudják, hogy mi az a Mikebuda és hol van. Ez nem véletlen. Mikebuda ugyanis még alig-alig van. Pontosabban: most születik!

Amikor a tanácsház előtt leszállunk a jelenlegi mikebudai „autóbuszról", amely a Csörgő nevű lóból és a hozzátartozó szekérből áll, ámuló szemünk körülfut a tájon. Ez hát Mikebuda? Emberek ballagnak át a fűvel, gyommal benőtt réten — amely e pillanatban a Fő-teret jelképezi. Utca sehol, hiszen összesen tizenöt ház az egész falu, ezek is elszórva.

— Mit szólnak hozzá az elvtársak milyen szép tanácsházunk van? És látták már az iskolát? Majd azt is megmutatom... Átmegyünk majd a Nyárfás-soron, meg az utcákon is... A tűzoltólaktanya, meg a mozi is útbaesik!

Igy fogad bennünket Markó Pál elvtárs, a mikebudai tanács elnöke és így folytatja:

— Itt a tűzoltólaktanya! — mutat széles mozdulattal a levegőbe és mi kimeresztett szemmel nézünk ujja irányába, de... szavunkra mondjuk... nincs ott semmi, csak sárgásbarna fű, néhány fonnyadozó bokor, egy pár karó. Kész! Semmi több. Hol itt a tűzoltólaktanya, kérdi a tekintetünk és úgylátszik a jó tanácselnök a szemekből is olvas, mert Markó elvtárs elmosolyodva néz ránk.

— Persze... maguk nem idevalósiak. Mi, akik itt élünk, már így látjuk, felépülve, készen. Pedig egyelőre még csak ez a négy levert karó jelzi, hogy ide kerül a tűzoltólaktanya, odébb meg... látják, ott a mozi. Illetve, a helye — teszi hozzá gyorsan.

Igen, erről beszél mindenki. A faluról, amely még nincs, de lesz. Cölöpök jelzik, merre vezet majd a főútvonal, hol kanyarodnak be az utcák, merre lesz az orvosi rendelőintézet, az óvoda, a sportpálya, az új, emeletes kultúrház, a szövetkezeti áruház és a fehérfalú, pirostetős házak egész sora, amelybe majd a falu lakói költöznek.

A felszabadulás előtt egy doktor Bakos Géza nevezetű egyéné volt az egész környék. Őt „dícsérik" a rozoga tanyaépületek, a szük és sötét cselédlakások, amelyekben összezsúfolva laktak a családok. A felszabadulás után elhatározták, hogy kiépítik Mikebudát, földhöz jutottak a környék lakói. Igy kapott földet Gecser Istvánné is, akivel a tanácsházán találkoztunk. Gyorsbeszédű, hatvanas asszony Gecserné. Azért jött, hogy a libabeadás ügyében váltson néhány szót a tanácselnök elvtárssal.

— Egy kicsit elmaradtam — mondja —, de hát kipótolom. Ugy gondolom hozhatnék-e sovány libák helyett jó kövéreket?

A tanácsházán mindenki mosolyog, hiszen azt mindenki tudja, hogy a hizott liba sokkal jobb, mint a sovány. Beadási szempontból meg különösen. A falu különben szépen szerepel már most — születésének kezdetén is — a begyűjtési versenyben. Terménybeadásban 146 százalékot teljesítettek és a ceglédi járásban elvitték az első helyet a falvak versenyében. Persze, azért akadnak itt is, akik nem szívesen teljesítik a beadást. Mert bár fiatal falu, növekvő falu Mikebuda, kulák azért akad a környékén. Egy bizonyos Fabók Pál nevű például egy rocska vízzel próbálta leönteni a rozsért jövő Bátonyi József tanácstitkárt. Mondanunk sem kell, hogy a vizes leöntés nem használt — a titkár elvtárs idejében elugrott, a rozsot viszont mégis csak be kellett adniok Fabókéknak.

Megkérdeztük Bátonyi elvtársat, hogy ezen az eseten okulva most már ezentúl, ha kulákhoz megy a begyűjtés végett, hát mindig a karjára akaszt-e egy esernyőt? Mosolyogva felelte:

— Legyen nyugodt az elvtárs... a kulákhoz nem esernyős kézzel nyúlunk!

A tanácsnak különben nagy problémája a közlekedés. Autóbusz nem jár ide, most kérvényeztek tehát egy motorbiciklit és nagyon szurkolnak, vajjon a járás engedélyezi-e? Ugyanez a helyzet az éjjeliőrrel is, ugyanis azt is kérvényeztek, de egyelőre azt se kapták. Most mindennap azt várják, hogy egy szép, holdas éjtszakán, motorbiciklin megérkezik az éjjeliőr és azt mondja: „Mindketten ittmaradunk!"

Igen sok jó szőlő terem Mikebuda környékén és kitűnő bort is mérnek errefelé. Az idevalósiak — saját bevallásuk szerint — rendkívül szeretik a mustot. Igaz, hogy nem akkor isszák, amikor szüretelik, hanem csak úgy három hét mulva, de akkor aztán nagyon szívesen. (Bornemisszák kedvéért közöljük, hogy a háromhetes must az már *bor!*) Boskó János, a tanács hivatalsegéde (azelőtt kisbírónak nevezték ezt a tisztet) a multkoriban biciklin hivatalos küldetésre ment és csak négy óra mulva tért vissza. Elmondta, hogy nem tudott hamarabb megjönni, mert öt defektje volt. Valaki látta is, amint javította a defektet. Nem öt volt, hanem hat nagy és három kicsi. Ugy értjük: hat nagyfröccs és három kisfröccs.

*

Nem kell sok idő ahhoz, hogy a látogató bejárja Mikebudát. De, ha egy mikebudaival tíz szót vált az ember, egy-kettőre a faluról kezd beszélni. Igy történt az Ficsur Mihályéknál — ők a legjobb beadók — Szabóéknál, Janikéknál és a többieknél. Mesélik, hogy Ambrózy néni, akinek a fia tisztiiskolán van — multkor ezt írta a fiúnak: „*... jól vagyok, napokban találkoztam Kelemennével a tanácsház előtti parkban...*" Mondanunk sem kell, hogy a tanácsház előtt e pillanatban libák legelnek és csak néhány letűzött karó jelzi, hogy ide rendezett, füves, padokkal felszerelt park kerül.

Benéztünk az iskolába is. Hegyi Krisztina igazgatónő vezetésével tanulnak itt a gyerekek, de van még egy másik ifjú tanítónéni is. Öt-hat kilométerről, gyalogszerrel járnak iskolába a fiúk és lányok, és mintha csak igazolni akarnák, hogy ők is mikebudaiak, valamenynyi pontosan tudja, hogy mi lesz, ha felnő. Nagy Jóska gépészmérnök akar lenni, Józsa Benő is, Pitka István autóversenyző, Ambrózy Sanyi teherautó soffőr, Karulecz Julika tanítónő.

Bocsánat, tévedtünk. Nem azt mondják: „gépészmérnök *akarok* lenni", hanem azt mondják: „gépészmérnök *leszek*".

Mert Mikebuda, ez a most születő falu a jelenben dolgozik, de a jövőért él! Mindenki, ifjú és öreg, férfi és asszony egyaránt látja már maga előtt a jövőt, a felépült Mikebudát és a jelenlegi tanulókból lett orvosokat, mérnököket, tanítókat...

V. A.

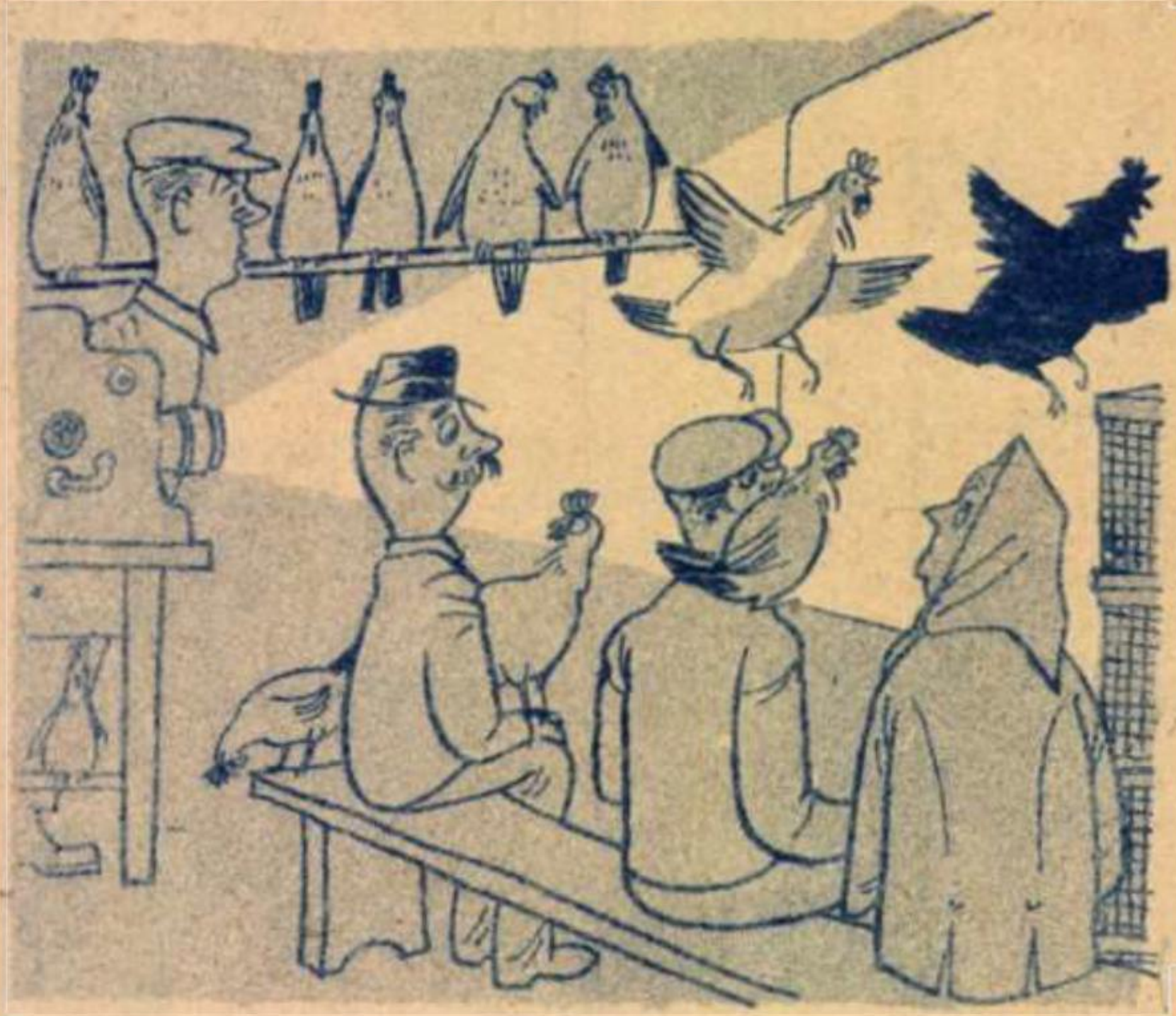

Bemutatjuk a TYÚK MOZIT. Mivel a falu kultúrházából a Terményforgalmi nem hajlandó elvinni a már-már kicsirázó gabonát, kénytelenek a mozielőadásokat a tyúkfelvásárlók „összes termeiben" tartani.

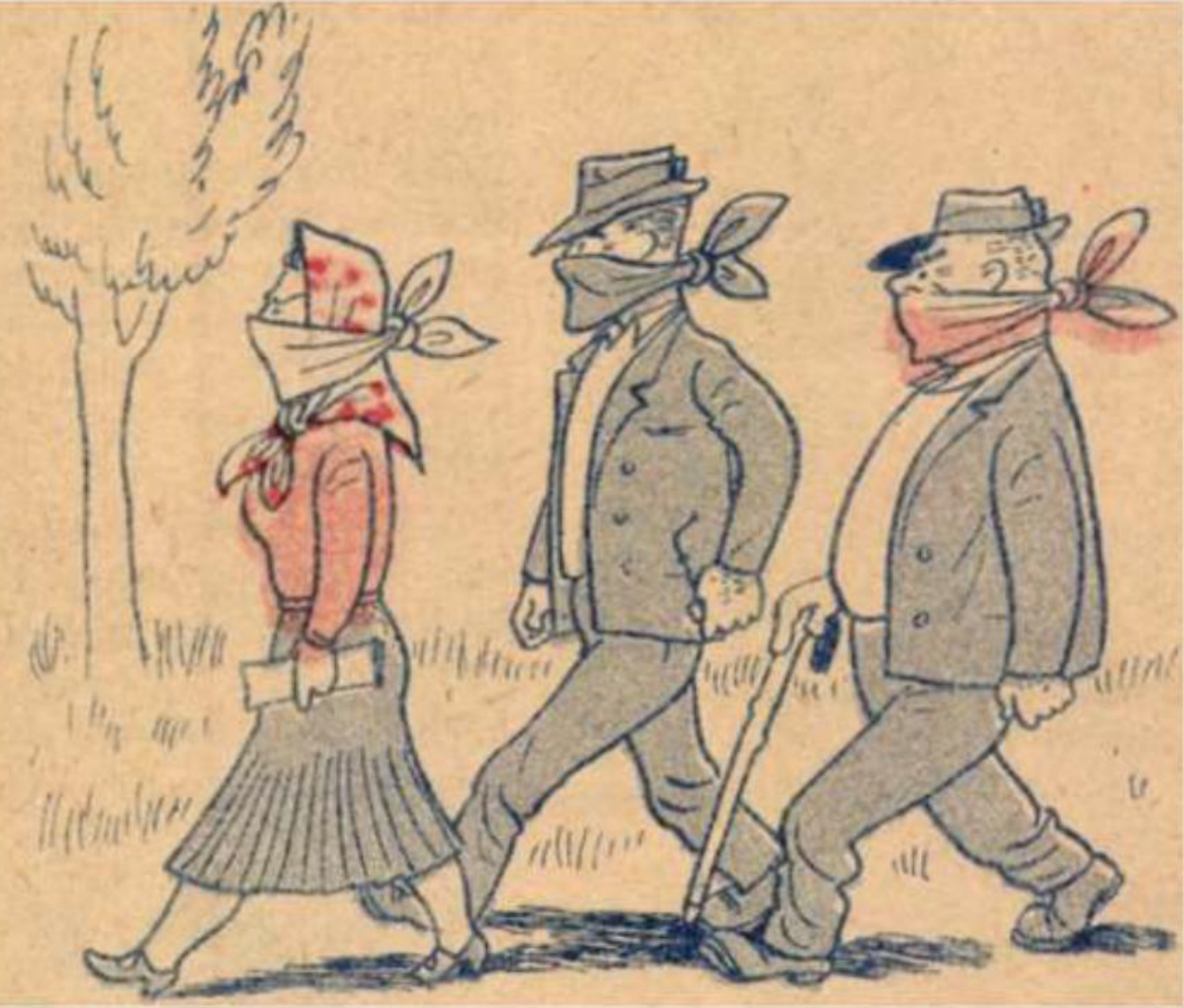

A tanács jól dolgozik, de van bizony egy hibája is: nem nagyon bírja a kritikát. Egyesek szerint azt látnák legszívesebben, ha tanácsülésre így vonulnának fel a résztvevők.

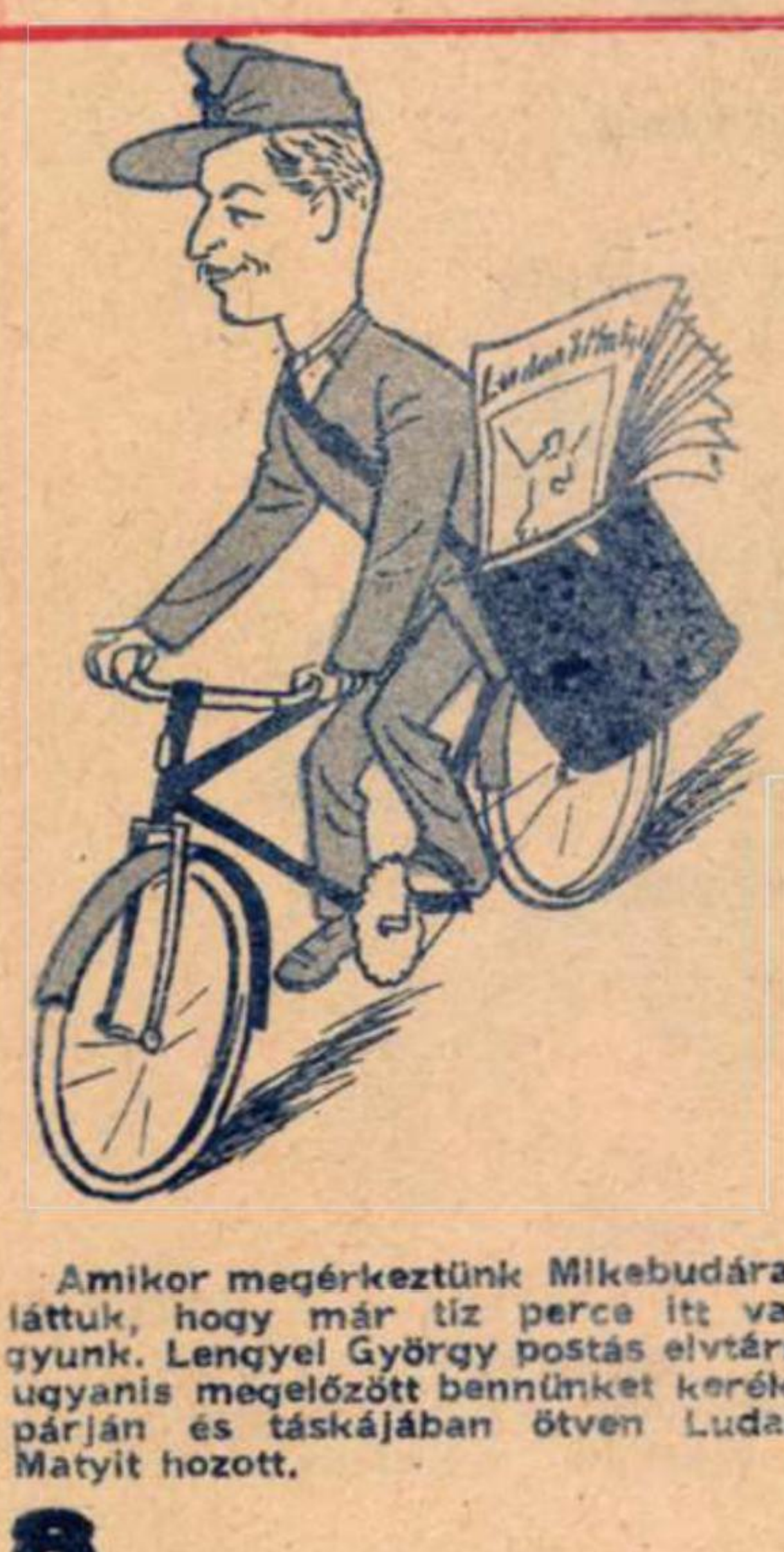

Amikor megérkeztünk Mikebudára, láttuk, hogy már tíz perce itt vagyunk. Lengyel György postás elvtárs ugyanis megelőzött bennünket kerékpárján és táskájában ötven Ludas Matyit hozott.

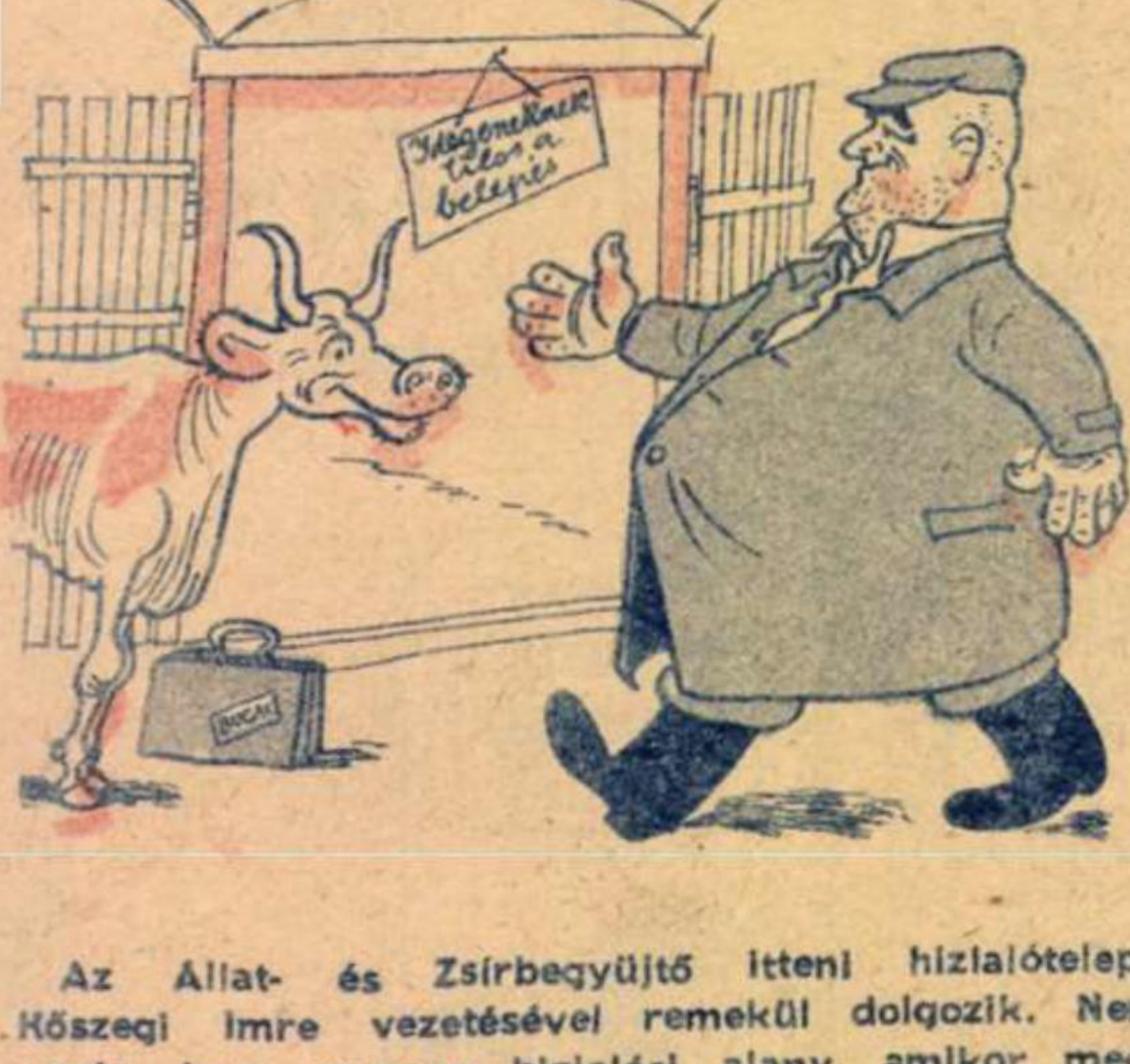

Az Állat- és Zsírbegyüjtő itteni hizlalótelepe Kőszegi Imre vezetésével remekül dolgozik. Nem csoda, hogy egy-egy hizlalási alany, amikor megérkezik, így kiált fel: „Jó helyre jöttem! Látom, itt lehet hizni!"

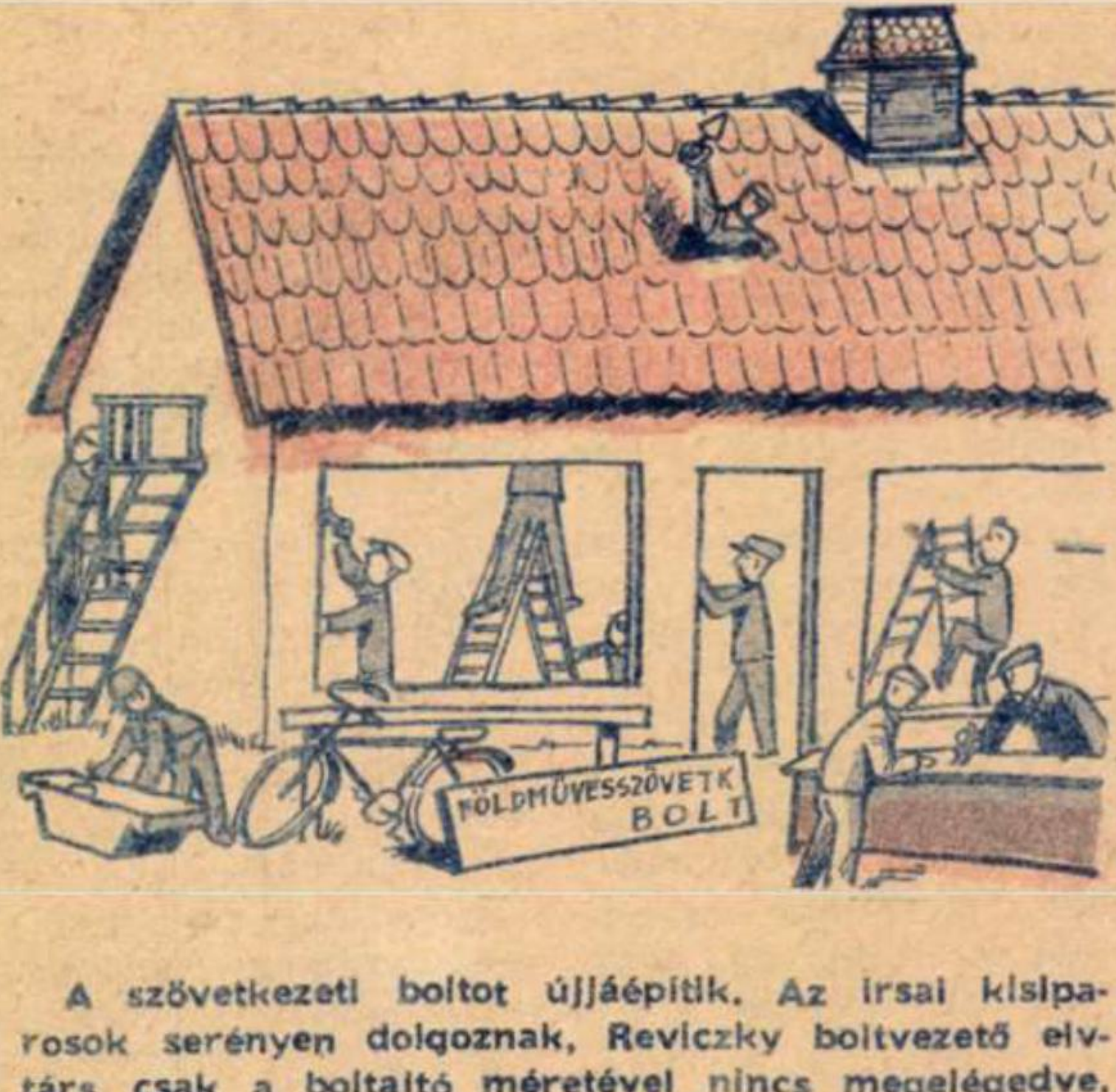

A szövetkezeti boltot újjáépítik. Az irsai kisiparosok serényen dolgoznak, Reviczky boltvezető elvtárs csak a boltajtó méretével nincs megelégedve, mert szerinte sok vevő jön és sok kövér vevő is, ne építsenek hát szűk bejáratot!

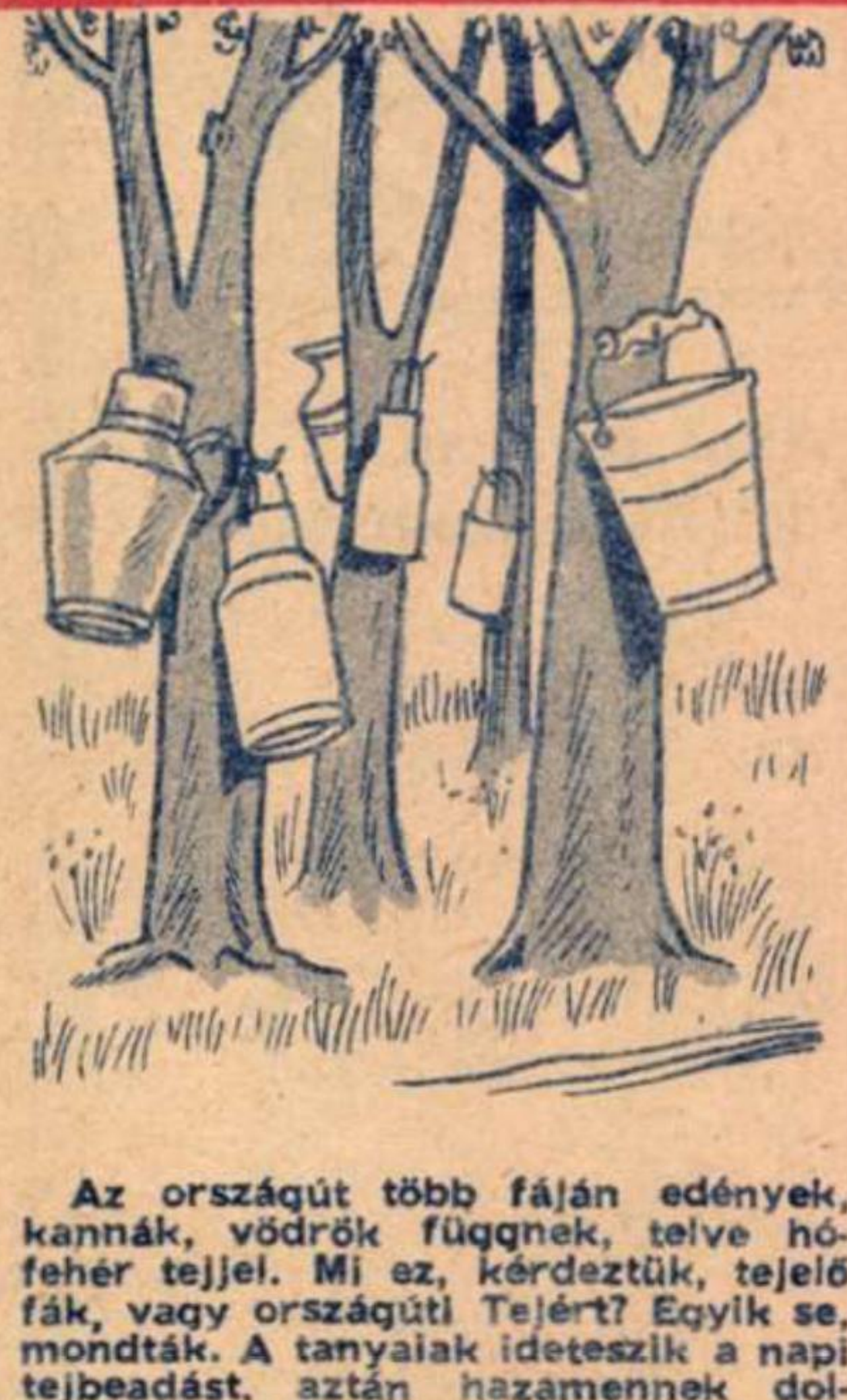

Az országút több fáján edények, kannák, vödrök függnek, telve hófehér tejjel. Mi ez, kérdeztük, tejelő fák, vagy országúti Tejért? Egyik se, mondták. A tanyaiak ideteszik a napi tejbeadást, aztán hazamennek dolgozni és a Tejforgalmi emberei kocsin összeszedik a tejet. Mint mondják, hiány sohasem fordul elő!

Jövő héten: a Duclos Bányagépgyárban